

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡ. 581

ΤΟΣ. 12^{ος}



ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.



Μεταχειρίζεστε αυτή την ειδική οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείστε να γελάσετε, μάθετε ότι τα δαμά και κίτρινα δόντια μετασχηματίζονται άμεσα σε κάτασπρα και γυαλιστερά, αληθινά μαργαριτάρια, χάρις εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα είναι απροσδόκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ημερας ψήκτας θα σας πείσει περί της οδοντοκρέμας της ανειρητικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί αναστατικά πρώτης ποιότητος μη

λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών. Με μία καταπληκτική ταχύτητα τα δόντια σας θα πάρουν μία καθαυμένη λάμψη και λευκότητα που δεν είχαν ποτέ. Τα δόντια σας θα ξεγυαιανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ιδίως το καταπληκτικόν αποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ.

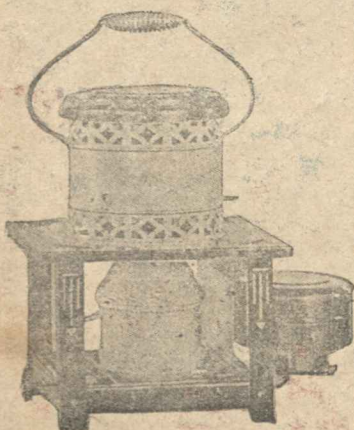
Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την οδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

"HEIDENIA,"



ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΥ ή ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ, χωρίς φυτίλι, χωρίς τρόμπαν, χωρίς μουτζούρες, χωρίς όσμήν, χωρίς προθέρμανσιν.

FLAMME BLEUE

Μεγάλη οικονομία καύσεως
ΜΕ ΜΟΝΟΝ δραχ. 1.50 μαγειρεύετε ήμερησίως.

Αποκλειστική πώλησις

Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

Βουλής και Μητροπόλεως (γωνία)

ΜΕ ΜΙΑΝ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ και Τηλέφ. 26.232

ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΣΤΙΑΣ (Ειδικόν τμήμα οικιακών σκευδών)

«ΔΙΤΣ»



ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

"Ετοιμα και επί Πα-
ραγγελία

Χοροῦ και Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά από δρ. 650-
» κρέπ σάτεν » 900-
» κρέπ ρωμάν » 950-
» κρέπ ντέ σίν » 650-
» κρέπ ζωρζέτ » 750-
» μαροκέν » 850-
» ταγιέρ » 650-
Παλτά σπορ » 450-
Παλτά γούνινα » 1500-



Καπέλλα

Ψάθες

Λέξες

Γαρνιτούρες

Είς πλουσιω-

τάτην και ω-

ραιοτάτην

συλλογήν.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Ευαγγελιστριάς) - Τηλέφ. 21.590

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 - Αθήναι
Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

18 Απριλίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

753

ΜΕΓΑΛΟΒΥΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΙΑΣΕΜΙΟΥ

Ο χειμώνας είχε τελειώσει. Φορτώθηκε τα σύνεφά του στη ράχη του κι έφυγε σκυφτός, καμπουριασμένος.

Είχε μπη ή άνοιξι.
Μέσα στο μαντρογυρισμένο κηπο ενός έρημου σπιτιού είχαν σκάσει τα πρώτα λουλούδια και γελοῦσαν, γελοῦσαν το κόκκινο γέλιο τους.

Μαζὺ με τ' άλλα άνήσσε και το λευκό, άδωο γιασεμί. Ντελικάτω κι' άδύναμο άκουμποῦσε τα θλαστάρια του στον τοίχο και κύτταζε γύρω του το άνοιξιότικο πανηγύρι κατάπληκτο.

"Όλα του φαινόντουσαν παράξενα. Μά πὺ πολλὺ άπ' όλα στενοχωριόταν πὺβμενε κλεισμένο μέσα στο μαντρογυρισμένο περιβόδι. Ήταν γεμάτο περιέργεια κι' άπορες...

"Άκουγε έξω άπ' τη μάντρα του κήπου τη βουή του κόσμου και ή έπιθυμία του να δῇ τὸν κόσμο αυτό άναθε και τούφερνε πλῆξι.
Θεέ μου!... Τί να γινόταν άραγε έξω άπ' την ψηλή μάντρα του περιβολιού;

Τὸ λευκό, άδωο γιασεμί πρὸσῶσε να ψηλώσει με μιάς, να προβάλλει έξω άπ' τὸ μαντρότοιχο και να δῇ τὸν κόσμο...

"Ένα κόκκινο, θαυκόκκινο τριαντάφυλλο πὺχε άνοίξει πλάι του πρώιμα, κατάλαβε τη στενωπία του γιασεμιού και τὸ ρώτησε ένα πρωί μ' άδρότητα με την άδρότητα πὺ μιλᾷ τὰ τριαντάφυλλα—να τὸ πῇ τί έχει. Τὸ ζήτησε να τὸ άνοίξει την άθωα καρδιά του. Τὸ γιασεμί άναστένανε κι' έμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ πόθο του στο τριαντάφυλλο.

—Θέλω να δῶ τὸν κόσμο, τὸ εἶπε. Έδῶ μέσα εἶνε σάν φυλακή. Καί λικνίστηκε άναερα άναστένάζοντας, όπως άναστένάζουν τὰ πονεμένα γιασεμιά, άφίνοντας γύρω θορυβία τη μυρωδιά τους.

Τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο κούνησε άπαλά τὸ φανταχτερό κεφάλι του κι' άναστένανε κι' αυτό.

"Ήταν πολὺπειρο τριαντάφυλλο. Σοφὸ σχεδόν. Εἶχαν δῇ πολλὰ τὰ μάτια του...

"Ήταν τὸ τριαντάφυλλο πὺ την εποχή του Χριστοῦ φύτρωσε άξανα κάτω άπ' τὸ σταυρό του, άπ' τὸς σταλαγμοὺς τοῦ θεικοῦ αἵματος τοῦ Θεανθρώπου. Κι' εἶνε ἔτσι κόκκινο, ἔτσι άλικο σάν τὸ αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου!..

"Άναστένανε τὸ θαυκόκκινο, πρώιμο τριαντάφυλλο κι' άπάντησε στο άδωο και περιεργο γιασεμί πὺθελε να δῇ τὸν κόσμο:

—Άκουσε, μικρέ μου άδελφούλη, τη συμβουλή πὺ θα σου δῶσω: Ὁ κόσμος πὺ θέ να δῇς εἶνε κακός. Μείνε έδῶ, ανάμεσα στην κοινωνία τὸν λουλουδιῶν. Μὴν τολμήσης να ξεπροβάλλης έξω άπ' τὸν τοίχο, γιατί θα τὸ μετανοιώσης. Οἱ άνθρωποι εἶνε σκληροί. Αὐτοὶ σταυρώσανε και τὸ Ναζωραῖο. Τὸ κόκκινο ροῦχο πὺ φορῶ εἶνε θαμμένο με τὸ αἷμα του. Μὴν προβάλλης έξω από τη μάντρα, τὸ καλὸ πὺ σου θέλω, μικρὸ κι' άδωο νιασεμί!...

—Μπα!... Έκανε τὸ γιασεμί στο ρόδο. Τί άπαισιόδοξο πὺ εἶσαι!... Έμένα δὲν με τρομάζουν οἱ άνθρωποι. Θα θῶ να τὸς δῶ...

Και τέντωσε τὸ θλαστάρι του πὺ ψηλά, πρὸς τὸν τοίχο...
Μά ὁ τοίχος ἦταν ψηλὸς και μάταια τεντώνονταν τὸ άδωο γιασεμί.

Κι' ὁ πόθος του ὅλο μεγάλωνε, ὅλο μεγάλωνε...

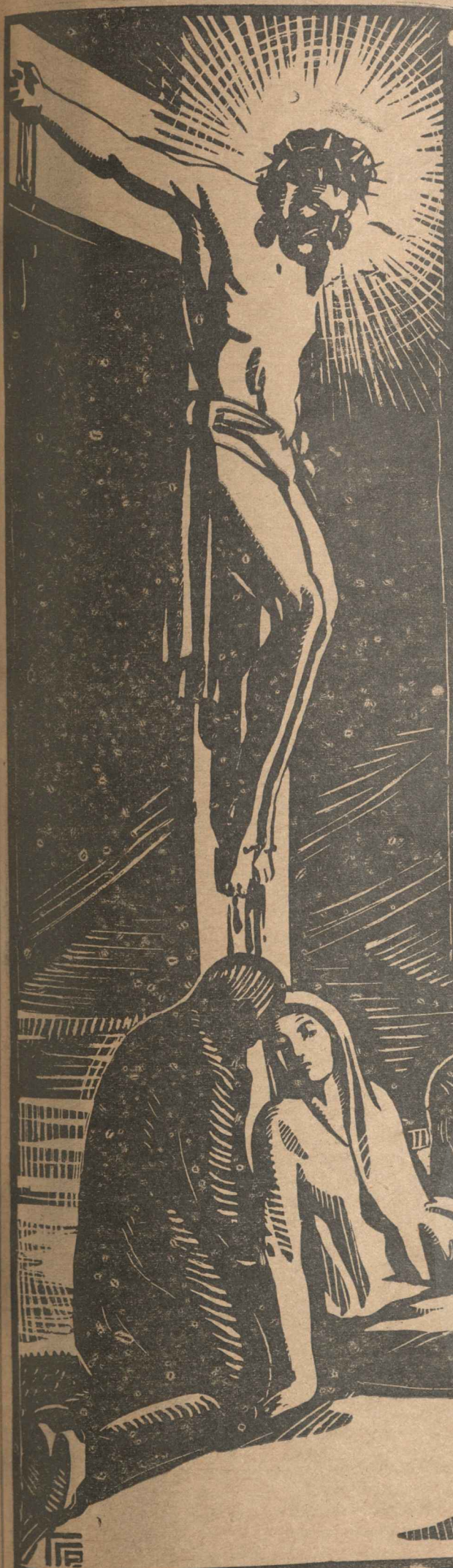
—Δεσποίνε, εἶπε μιά χαρσουλῇ, την ὥρα πὺ τὰ ὅλα λουλούδια κοιμόντουσαν, άκόμα σφιχτά, καίσι-ασμένα με τις πεταλούδες, δεσποίνε, φώναξε στην άγνινη δροσιά, δώσε μου να πῶ άπ' τὸ ποτιστήρι σου, σε παρακαλῶ, να πῶ και να μεγαλώσω. Εἶμαι πολὺ θιασινῆ και γι' αὐτὸ ξεπῶ τὸς νωρίς. Θέλω να φτάσω στην κορυφή της μάντρας και να δῶ τὸν κόσμο.

Η δροσιά πέρασε από πάνω του και τὸ περίχυνσε άφθονα...

Καί μέσα σε τρεῖς μέρες και τρεῖς νύχτες, τὸ ανυπόμονο γιασεμί ψηλώσε μιά ὀλόκληρη σπιθαμή.

Τὸρᾷ ἦταν πὺ πῶγο.

"Ήταν σ' οὐρα πὺς θάφτανε γρήγορα στην κορυφή τοῦ τοίχου και ἔδωλε τὸν κόσμο. Κι' όταν άουγε άπ' έξω τις φωνές και τὸ θό-



ρυθο των ανθρώπων, ανατρίχιαζε από λαχτάρα...

"Α, όχι, δεν είχε δίκιο το θαυματοκίνητο τριαντάφυλλο. Οι άνθρωποι θα ήταν πιο ώριμοι και πιο φανταστικοί απ' τα λουλούδια. Κι' ούτε κακοί μπορούσε να είναι..."

Το γίαισεμ ήταν πειθαρχημένο γι' αυτό και δεν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή να τους αντικρύσει.

Τι υποδοχή που θα του κάνανε, αλήθεια! Γιατί δεν ήταν δυνατόν να συμβεί αλλιώς...

Πάντως οι άνθρωποι θα ήταν πιο καλοί απ' τις ταικνίδες του κήπου που έχουν την κακή συνήθεια να κεντούν τα γυμνά πόδια των λουλουδιών, έτσι, καλέ, χωρίς λόγο και άφορη!

"Ακούς εκεί!..."

Πέρασαν κάμποσες ημέρες ακόμα. Η θορία πόντιζε κάθε πρωί το γίαισεμ κι' έφευγε αδιάφορη για τα δειρά του και τις επιθυμίες του.

Η κορυφή του τοίχου δεν άπείχε τώρα παρά λίγους πόντους. Το γίαισεμ αγωνιούσε.

Λίγο ακόμα και θάφτανε ως εκεί και θα κρεμόσε απ' έξω τα λευκά του άνθη και θ' ανηκρούσε το μεγάλο κόσμο, τους ανθρώπους που τους φανταζότανε σαν μεγάλα - μεγάλα λουλούδια, με ψηλά, χοντρά κοτσάνια.

Τώρα το γίαισεμ ούτε καταδεχόταν να κυττάξει κάτω στον κήπο. Τέντωνε το λαιμό του ψηλά κι' είχε το νου του έξω στο δρόμο που αντιχούσε απ' τις φωνές των παιδιών.

Ούτε γύριζε να κυττάξει το ελκικό τριαντάφυλλο, πουχε τόσο απαισιόδοξες ιδέες.

Πέρασαν ακόμα λίγες ημέρες.

Τι αγωνία και τί ανυπομονησία!..

Λίγο ακόμα και το γίαισεμ θα ραμίζε τον άερα, πάνω απ' το μαντρότοιχο...

Δεν χρειαζόταν παρά μια νυχτιάς ύπνο και τί ανυπομονησία!.. Ένα τίνιασμα των θλαστών και το ανυπόμονο λουλούδι θα κρεμόταν έξω στο δρόμο.

Κι' αυτό συνέβη ένα πρωί, ένα μουντό πρωί, που ο ουρανός ήταν σαν ένα μεγάλο γαλανό μάτι θουρκαμένο από άδασταχτο πόνο και στον άερα φτερούγιζαν πένιμες ή μελάνιες των ψηλών καμπαναριών της πολιτείας.

Ήταν Μεγάλη Παρασκευή. Το γίαισεμ παρασυνέθηκε. Μια πριζήνη κι' ανεξήγητη λυπη είχε καθίσει και στη δική του τη καρδιά.

Μά γιατί χτυπούσαν έτσι ή καμπάνες; Κι' ο ουρανός; Γιατί τοιμαζόταν να κλάψει;

Όσο το γίαισεμ δεν κρατήθηκε πειθαρχημένο από άδασταχτο πόνο και διώξη τις θλιβερές σκέψεις που το βασάνιζαν, έδωσε μια, άλλη μια ακόμα, έδωσε ένα χέρι κι' ο άερας καλόβολα και πρόθυμα και το φιλοπερίεργο άνθος πουχε τόσες και τόσες απορίες κρεμάστηκε έξω απ' το μαντρότοιχο!...

—Μπα!...

Τι άσχημα που ήταν έδω!...

Ο δρόμος ήταν γκριζός και γεμάτος σκόνες. Δεν είχε ούτε ένα πράσινο τριαντάφυλλο.

Τι φτώχεια, καλέ, και τί ακαλαισθησία!...

Και πόσο άβολα και σκυθρωπά τα σπία γύρω!

Το γίαισεμ θυμήθηκε το ελκικό τριαντάφυλλο. Λες ναχε δίκιο και να μίλησε σωστά;

Μά όχι, όχι, για περίμενε να δούμε καλύτερα...

Μια κατσικά, μ' ένα μορσι στρατιωτικό θήκε τώρα απ' το αντικρινό οικόπεδο που ήταν γεμάτο σκουπίδια κι' άκαταστασία και κακοκοκκωσύνη. Ζύγωσε στον τοίχο, τέντωσε το λαιμό της και κυττάζε το γίαισεμ!...

Και το γίαισεμ, ά, και θυσκόταν πιο ψηλά, σε σιγουριά, ανατρίχιασε σύγκορπο.

Φοβήθηκε.

Το κύταζε τόσο λαίμαργα αυτή η καταραμένη ή κατσικά, πουμοιάζε σαν συσταγματάρχης με το μορσι της!...

—«Άς εινε, σκέφτηκε το γίαισεμ. Πρέπει να μην

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στα 1922, ο τιμάρημος της ζωής στη Βιέννη, έφτασε σε ύψος κυριολεκτικώς δυσθεώρητα. Ξεπέρασε και τον Ρωσικό τιμάρημο άκόμη κι' αποτέλεσε ρεκόρ ανυπέρβλητο ως τώρα. Τόσο πολύ είχε ξεπέσει η Αυστριακή κορώνα, και τόσο άκριβεια επικρατούσε στα τρόφιμα και τόσο έλλειψις στο κρέας ιδίως, ώστε για ν' αγοράσει κανένας μια δκά κρέας, ήθελε ποσό χρημάτων έξη ή νταχιλιδες περισσότερες απ' ό,τι θα ήθελε προπολεμικώς!

Το μάτι ενός καλού αναγνώστη, κατά στατιστική διακρίνεται από δευτερολεπτό.

Στη Σουηδία, ποτέ δεν γίνεται γάμος ημέρα Πέμπτη. Την θεωρούν «γρουσουζίκια», όπως έμεις την Τρίτη.

Στους 'Ιαπωνέζους γάμους, όστερα απ' την καθαυτή γαμήλια τελετή, έπακολουθεί πάντοτε μια έλλη, πολύ συγκινητική για τους 'Ιάπωνες τουλάχιστον: 'Η νεόνυμφος καίει μόνη της, μπροστά σ' όλους τους καλεσμένους, δια τ' παιχνιδάκια που είχε κι' έπαιζε, όταν ήταν μικρή!

Γι' αυτό, ποτέ η κοπέλα δεν πονούν τα παλμά ή χαλασμένα παιχνιδία τους εκεί. Τα διαπρνούν με θρησκευτική ευλάβεια, όσο κάρδη ή ώρα του γάμου των.

Η πρώτη πράξη στην όπια προέβησαν οι Γερμανόεσ «ουνορζέτες», όταν πρωτοπαρουσιάστηκαν στο «φροδοτο» και στη Γερμανία, ήταν να πετάξουν τη βέρα τους ή παντρεμένες φυσικά: Κι' ο λόγος, γιατί ή βέρα—κατά τη γνήσια τους—είνε το σημείο της δουλείας των στών άνδρα!...

Τα τριαντάφυλλα, κατά την αρχαιότητα, ήταν τα σύμβολα της σιωπής.

Οι περισσότεροι κροκόδειλοι του κόσμου δεν υπάρχουν στον Νείλο ποταμό, όπως νομίζεται γενικώς, αλλά στη Φλωρίδα της 'Αμερικής.

Ένα άναμμένο ράμφο γκαζιού, συνηθισμένο μεγέθους, εσθδύει τόσο οξυγόνο όσο τέσσερες άνθρωποι μαζί. Γι' αυτό και θεωρείται θαυμάσιο στο ύγεια, το είδος αυτό.

του φωτισμού και μάλιστα για κλειστούς χώρους.

τά χάνω για ψύλλου πήδημα. Σε λίγο θα δώ τους ανθρώπους. Τι εύτυχία, Θεέ μου!...

Και λοξοκίτταζε την κατσικά ειρωνικά που έστεκε ακόμα κάτωθι του κι' άναμασούσε τον άερα!...

Στο δρόμο αντήχησαν άξαφνα τρεχάματα και φωνές, κακό κι' άδάλγητό.

—Οι άνθρωποι! σκέφτηκε το γίαισεμ, με συγκίνηση.

Ναι! Ήταν μια συντροφιά παιδιών και κοριτσιών. Κατηφόρισαν στο δρόμο, πηδώντας σαν άγριο-κατσικά και στάθηκαν κάτω απ' το μαντρότοιχο.

Ένας μικρός αντήκρουσε το γίαισεμ. Το έδειξε και στους άλλους κι' όρχισαν να ξεφωνίζουν δαιμονισμένα. Ρίχτηκαν όστερα, πάτησαν ο ένας πάνω στον άλλο, άπλωσαν άπότομα τα χέρια τους, φούχτωσαν το άδω κι' άπερίσκεπτο άνθος, το τράβηξαν άγρια και το κόψανε!...

Μά το γίαισεμ δεν πρόφτασε να πονέσει. Είχε λιποθυμήσει από τρομάρα απ' τη στιγμή πουδε τόσα χέρια ν' άπλώνονται άπάνω του άγρια κι' άμειλνκτα, σαν δρεπάνια κακού και έλαυνικού θανάτου...

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.



Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Φ...

Θυμίζει με την λιγυρότητά της τις λίνες, που σαλεύουν ελαφρώς και καθρεφτίζονται στις διανυγείς πηγές. Χρώμα — αν μπορεί να το συλλάβει η φαντασία — άγρίου μελιού και ρόδων. Φωνή που σ' έδδει την ένταση του σθηναίματος των γλυκύτερων μελωδιών του άριμονίου. Ντύσιμο απλό, αλλά και τόσο καλαίσθητο! Μάτια κατανοητάσινα. 'Αν την συναντούσατε άξαφνα σ' ένα δάσος, πλάι στις δχθες ενός ποταμού, θα την παίνατε για νεράιδα. 'Η φίλες της μάλιστα την λένε νεραϊδογέννητη...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ο χορός του «Σπαιτού του Κοριτσιού», που έδόθη στο 'Ακροπόλ Παλάς, υπήρξε θαυμάσιος και είχε εξαιρετική επιτυχία, συγκεντρώνοντας έκλεκτον κόσμο. Παρέστησαν πολλές κυρίες του άριστού νεαρών δεσποινίδων, ή όποιες έδιναν στην αίθουσα ένα πρόσχαρο, παραδεισάδο θέαμα.

—Οι έκλεκτοι χοροί που χορεύσαν ή μαθήτριες της Ρυθμικής Σχολής της δίδος Σπέν, δεσποινίδες Μ. Κρέσπα και Μάρα Κουντουσοπούλου, ήταν άπεσχοι και κατεχοροκροτήθησαν από το πλήθος. Χόρεψαν τα 'Χαμάνια και τον «Χορό της 'Ανοίξεως», που τελειώνει με το φιλι της πεταλούδας στα λουλούδια.

—Διερκίναμε τον κ. και την κ. Ρακοπούλου, Κυριακοπούλου, Κριεζή, Μανωλά, Βαρδουλιάκη, τον κ. και την δίδα Βουρνά, κομφοτάτη, με μαθήν τουαλέτταν, τον κ. και την κ. Σπανοπούλου, όφραιόττη, με μπλε—νή, την δίδα Βαρδουλιάκη με δίλοσπρα, την δίδα Μανουμάτη όφραιόττη, την κ. Νικολάκη, με μπλε—ρονά δαντέλλαν στολισμένη με όφρες, την δίδα Γιαννάκου, χαρταμένη, την δίδα Σερταίου, όφραια έμφανής, με μπλε, την δίδα Σαφλή, την δίδα 'Ερτσου, την δίδα Σπέν, την δίδα Ζωγράφου, την κ. Μελοσηγού, την δίδα Μ. Γιαννιού, χαρταμένη, με όφρες, τας δίδας Στεφανάτου, Σωτηροπούλου, Στελιανίδου, Βαλιούλη, Κριεζή, Μανωλά, Φωτιάδου, Φοντάνα, τον κ. και την κ. Καμάνη, Πατάζογλου, Μαργουλή, Παλαιολόγου, Κωνσταντίνη, Κυπαρίση κλπ.

—Έκ των κυριών, τούς κ. κ. Βαλασίνη, 'Αλεξοπούλου, Στρίγγερ, Βουρνά, Γουλιανή, Σάκον, Γρίβαν, Κεπέττη κλπ.

—Αι κυρία του Σιμβουλίου, Ε. Σιφναίου (πρόεδρος), Η.Καίρη, Σ. Ραζή, Μ. 'Αποστολίδη, Α. Μαργουλή και Α. Γιαννιού, ήταν περιποιηκάτες.

—Στην αίθουσα «Μασκότ», καταλλήλως διακοσμημένη, έδόθη ο έπισης χορός των Σουρμενιτών (Ποντίων).

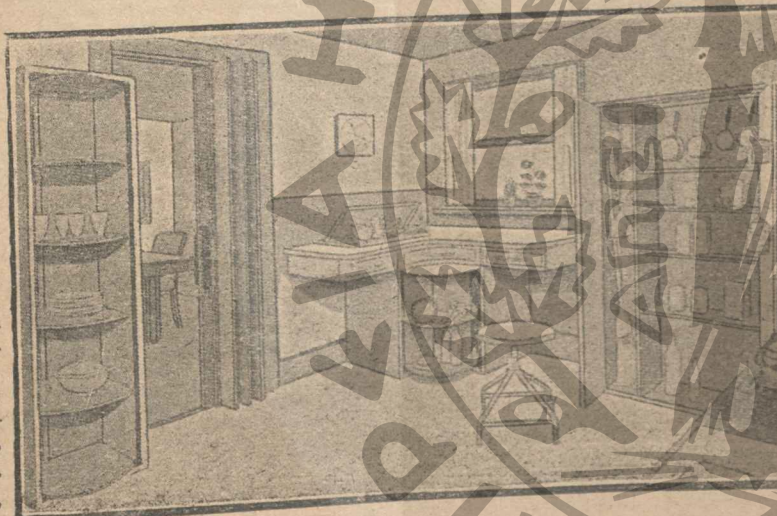
—Μεταξύ των παρευθέντων διερκίναμε τας κυρίας και δεσποινίδας Τσομαζιάδου, Δημητριάδου, Γιαννοπούλου, Γρηγοριάδου, Κόντου, Ζω, Κωνσταντινίδου, Κάπτα, Σιχάρες, Μαρωή, Δημητριάδου, Γρηγοριάδου, Κελισογλου, Ξέναν Δημητριάδου, Μιχαηλίδου, Μουράτη κλπ.

—Επίσης διερκίναμε τούς κ. κ. Δημητριάδου, Θεοφανίδου, Χαράλαμπίδου, Ζένη, Κωνσταντινίδου, Πιτιδου, Τσομαζιάδου, Φιλοναταλμπίδου, Γιαννοπούλου, Κυρακίδη, Πιστοφίδου, Μαρωή, Κωνσταντινίδου, Χαράλαμπίδου, 'Αργυροπούλου, Χαριτίδου, Καππά, κλπ.

—Το άπόγευμα της περασμένης Τρίτης παρετέθη τέιον—μπριζέ παρά τ' κ. και τ' κ. Σ. Εγγενίδου.

—Παρευρέθησαν ο πρόεδρος της Νορρηγίας και ή κ. Μπένσεν, ή κ. Πιερ, ο έπιτετραμμένος της 'Ολλανδίας και ή κ. Σίλεμ, με κομψό γαλφο φόρεμα, ή κ. Σακελλαροπούλου, ο κ. και ή κ. Μ. Μεταξά, ή κ. Π. Ζαΐμη, ή κ. Κάσδαγλη, ή κ. Μ. Μακκά, ή κ. Ε. 'Αβέρω, ή κ. Ν. Καρέλλα, με τουαλέττα μαύρη με άσπρα πικά, ή κ. Μ. 'Ευπειρεκου, ή κ. Π. Καρανάου, ή κ. Π. Σαραμαγκά, ή κ. Σ. Μπότσαρη, ή κ. Α. Σταθάτου, και οι κ. κ. Νικολάοπουλος, Σισλιάνος, Σγουρδαίος, Δημητριάδου, Α. Κριεζής, Α. Κατάνης, Κίονα, 'Αξελός κλπ.

—Κομψότερες εμφανίσεις με έαυρες τουαλέττες ή κ. Γ. Σκουζέ, ή κ. Π. Καρέλλα, ή κ. Α. Μελά, ή κ. Α. Ζαΐμη, οι δίδες Σταθάτου, Σινδούγλου, Δημητριάδοπούλου, Καντατζόγλου, Εγγενίδου κλπ.



Η μοντέρνα κουζίνα

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Γιολλάνα, Καβάλλα. — Δεν πιστεύω να είδατε στη στήλη μου τη συνταγή για τα ματοτσίνουρα που άναφέρετε. 'Η άλλη συνταγή εινε μόνο για τα χέρια και όχι για το πρόσωπο. Χρησιμοποιείτε για τα ματοκλαδά

σας την έξης συνταγή και άσφαλώς θα μείνετε εύχαριστημένη:

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 »
Huile de ricin	4 »
Essence de lavande	4 gouttes

Μη βάψετε το βράδυ κρέμα στο πρόσωπό σας, αλλά καθαρίζετε το με την έξης λουσιών:

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphré	25 »
Eau de hamamelis	100 »

Το πρωί πλένετε το πρόσωπό σας με σέκο γάλα όμο και αν θέλετε να λευκάνη, στάξετε μέσα και μερικές σταγόνες βενζόνης.

Τακτικώς 'Αναγνωστριά, Νέαν 'Υόρκη. —Κάθε βράδυ αλείφετε το πρόσωπό σας με την έξης κρέμα, την όποια κατόπιν χτυπάτε καλά με τα δάκτυλα, όπου να κοκκινίση το πρόσωπο:

Vaseline blanche	140 gr.
Lanoline	40 »
Paraffine	10 »
Eau	50 »
Vanilline	0 » 20

Επίσης κάνετε τακτικά στο πρόσωπό σας κομπρέσες έναλλάξ ξεστές και κρύες, με άραιό χαμομήλι. Βάζετε πάντοτε μια καλή Vanishing Cream στο πρόσωπό σας, κάτω από την πούδρα.

Μαντάμ Δόουρα, Λευκάδα. — Την πρώτη σας ερώτησι δεν την κατάλαβα. Για τις ρυτίδες γύρω στα μάτια χρησιμοποιείτε την έξης συνταγή:

Lanoline	85 gr.
Eau de Brochieri	15 »
Baume de Mecque	5 »

Δειλινό. — Με συγχωρείτε που άργησα να σ' άπαντήσω, αλλά σ' αυτό φταίει ή πληθώρα των έπιστολών που λαμβάνω. 'Από τα προϊόντα που με ρωτάτε, ή πρώτη κρέμα δεν εινε άγνη και μη την μεταχειρίζεσθε άπόδως, φτάνει να βοήθη έκτινο που ταριάζει στο δέρμα σας. Και μια καλή λουσιών, για να καθαρίση το δέρμα και να το σφίγη, σ' εινε πολύ χρήσιμη.

Βέλλαν Ι. Π. — Πλένετε το πρόσωπό σας κάθε μέρα με άδρα στο γάλα, στο όποιο θα έχετε προσθέσει μια κουτάλι της σούπας ξεζενέ. Τις υπόλοιπες μέρες, αντί για ξεζενέ, προσθέτετε στο γάλα μισή κουτάλι του γλυκού χαμοροόχου οινόπνευμα.

Εύλε ν Χ. Μαρούσι. — Για να μη γυαλίση το δέρμα σας, να το πλένετε με πολύ ζεστό νερό και κατόπιν να το ξεπλένετε με νερό χλιαρό, στο όποιο θα έχετε προσθέσει λίγη σόδα. Κάνετε την μασάζ με μια πολύ καλή κρέμα και κατόπιν σφουγγίζετε. Μετά περνάτε έλαφρά από το πρόσωπό σας ένα βαμπακί, μουσκεμένο σε μια λουσιών, σαν αυτές που έχω συστήσει επανειλημμένως, κι' έπειτα πούδραρετε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΣΟΦΑ ΔΟΓΜΑ

Κάνετε όσων ήμπορείτε οικονομίας, έτσι μικράς, αν δεν σας ήμυσέουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμειόηριον της 'Εθνικής Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τα λεπτά σας και, μαζί, με τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιο, άποσπώνον διά τα νεράματα και διά κάθε έκτακτην ανάγκην της ζωής σας.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ



του, έδω κι' ένα μίνα. Ήταν κι' αυτός ζωγράφος. Και πώς τον έλεγαν; Γουάρμπ; Ναι! Τον έλεγαν Τρέβορ Γουάρμπ.

Ο ζωγράφος είχε πέσει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Κι' η εσωτερική αίμορραγία θά τον έστειλε γρήγορα στον τάφο. Ο δόκτωρ Μάστερς του έκανε μερικές ενέσεις, μά χωρίς νόχη πεία καμιά έλπίδα...

Τ' απόγευμα ώστόσο, ο Τρέβορ Γουάρμπ συνήλθε λιγάκι.

Ένας πονεμένος στεναγμός βγήκε από τα πελιδνά χείλη του. "Επειτα άνοιξε τα μάτια του και κύτταζε τον Μάστερς μ' ένα παράξενο βλέμμα, γεμάτο αγωνία και μυστήριο. "Επειτα, κά στεγνά χείλη του κινήθηκαν σαν να ήθελε να μιλήσει. "Ο γιατρός έσκυψε άμέσως κοντά στο κατάχλωμο πρόσωπό του. Κι' ο Τρέβορ Γουάρμπ τότε κατάφερε με κόπο να προφέρει:

—Τσάρνινγκ Κρός... Στίς ξέρη... Κάτω από το ρολόι...

—Υστερα έκλεισε τα μάτια του και τραντάχτηκε από ένα εσπασμό. Είχε πεθάνει!...

Ο δόκτωρ Μάστερς δάκρυσε από τη λύπη του. "Ο ζωγράφος ήταν φίλος της αδελφής του, ήταν ένα γνωστό του πρόσωπο. Κι' έπειτα ήταν τόσο νέος και τόσο ώμορφος!... Τι κρίμα!...

—Τσάρνινγκ Κρός... Στίς ξέρη... Κάτω από το ρολόι... ψιθύρισε άσυναίσθητα, έπαναλαμβάνοντας τα λόγια του ζωγράφου. Τί σημαίνουν άραγε αυτές η λέξεις; Ήταν ένα ραντεβού στο σταθμό του Τσάρνινγκ Κρός; Γιατί άραγε τις είχε προφέρει τόσο παράξενα και με τόσο αγωνία;

Ο άδικα σπασμένος του γιατρού θά έρχόταν στις πεντέμισι. Μά άρνούσε. Όταν ήρθε, ζήτησε συγγνώμη από τον Μάστερς. Ήταν με την άρραβωνιστική του στο Χάου Πάρκ.

—Δεν πειράζει... του είπε ο Μάστερς. Θά προφτάσω...

—Έχεις κανένα ραντεβού; τον ρώτησε ο συνάδελφός του μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

—Δεν... ξέρω... ψιθύρισε κείνος, βγαίνοντας από το νοσοκομείο.

Ήταν ξη και τέταρτο η ώρα, όταν το ταξί του στάθηκε μπροστά στο σταθμό του Τσάρνινγκ Κρός. Ο Μάστερς, ανήσυχος, προχώρησε γρήγορα και ιππήκε μέσα από άπαραστες άβυσσους. Στο βάθος ήταν το μεγάλο ρολόι. Από κάτω ήταν ένα πλήθος κόσμου που περίμενε ανάμεσα στις βαλτζες και στα μπαούλα του ταξειδιού. "Ετσι ήταν πάντα. Πολύς κόσμος περίμενε κάτω από το ρολόι.

—Αξάμνα, στην άκρη, ο δόκτωρ Μάστερς είδε την αδελφή του, τη γλυκιά Ρόζαμουντ, να περιμένει, κάνοντας μικρά νευρικά βήματα ανάμεσα στις άποσκευές των ταξειδιωτών.

—Περίεργη! ψιθύρισε ο γιατρός. Τί θέλει εδώ η Ρόζαμουντ; Μήπως ήρθε ν' άποχωρητήσει καμιά φίλη της; "Η μήπως;...

Ο Μάστερς, μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο, πήγε πιο κοντά και πήρε την άπόδραση να της μιλήσει. "Η Ρόζαμουντ ήταν λίγο πιο μικρή από αυτόν και ζούσε, άνεξάρτητα, από Τσίλσι, όπου είχε ένα μεγάλο κι' όμορφο άτελει.

Προχώρησε λοιπόν από πίσω της κι' ύστερα γύρισε άδιάφο-



—Πέθανε!... ψιθύρισε η Ρόζαμουντ, με μία παράξενη φωνή, σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της

ρα τάχα και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με την αδελφή του. —Ρόζαμουντ! φώναξε, κάνοντας τον έκπληκτο. Για φαντάσου σύμπτωση!...

—Εκείνη ταραχτηκε λίγο, όταν τον είδε έτσι ξαφνικά μπροστά της, μά γρήγορα συγκράτησε τον έαυτό της και χαμογέλασε.

—Πώς από εδώ; τον ρώτησε.

—Κάποια δουλειά... της άπάντησε με το ίδιο αίνιγματικό ύφος. "Αλήθεια, δεν περίμενα να σε συναντήσω εδώ πέρα... Με θέλεις τίποτε;

—Όχι... ψιθύρισε η Ρόζαμουντ. Τί να θέλω;... Εύχαριστώ, Τζών...

Ήταν μία λεπτή νέα, υπέρκομψη, με μία μούση τουαλέτας. Τα λουλούδια της και η «νατύρ μόντε» της ήταν περίφημες στο Λονδίνο.

—Κάποιον περιμένο... πρόσθεσε κατόπιν με σοβαρότητα.

—Μά μήπως ήρθες λιγάκι άργά; έκανε ο Μάστερς.

—Η Ρόζαμουντ τον κύτταξε στα μάτια παράξενα.

—Τί θέλεις να πής, Τζών; τον ρώτησε.

—Μήπως κατά τύχη περιμένεις το ζωγράφο Τρέβορ Γουάρμπ;

—Μί... Ναι, αὐτὸν περιμένα. Είχαμε πη νθές να συναντηθούμε.

—Εδώ κάτω από το ρολόι, για να πάμε μαζί στο γεύμα του λάρδου Κρόσφιλν. Μά πώς το ξέρεις Τζών;

Μιλούσε σταθερά, χωρίς να φοβάται γιατί ήταν μία γυναίκα που είχε άνοιξει μονάχη της ένα δρόμο στη ζωή. Με τη ζωγραφική είχε γίνει πασίγνωστη στο Λονδίνο και κέρδιζε άνοητά χρήματα. "Όλα τα άριστοκρατικά σαλόνια ήταν στολισμένα με τούς πίνακές της. "Ο Μάστερς την λάτρευε. Μά από τη μέρα που είχαν πεθάνει οι γονείς τους, δεν μπορούσαν να ζήν μαζί ζώ. "Εκείνη ήταν άφωσιωμένη στην τέχνη της. "Εκείνος πάλι ήταν εσωτερικός στο νοσοκομείο του Σάιντ Κρόστουμπλ. Δυό διαφορετικές δρόμοι, δυό διαφορετικές ζωές. "Ετσι ήταν ο κα- θέννας έλεύθερος, άνεξάρτητος.

Ο Τζών Μάστερς κάθισε πάνω σ' ένα σωρό από βαλτσες.

Ο Μάστερς, μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο, πήγε πιο κοντά και κάρφωσε τα μάτια του στα μάτια της αδελφής του. Τι συλλογιζόταν η Ρόζαμουντ; Γιατί ήταν λιγάκι ταραμμένη;

—Πολύ σθεδύαμι ότι σου φέρνω μία άσχημη είδηση... της είπε στενοχωρημένος.

—Θέλεις να πής... πώς είναι άρρωστος; έκανε η Ρόζαμουντ.

—Ναι, πολύ άρρωστος. Τον άφησα στο νοσοκομείο μου...

—Η Ρόζαμουντ, με μία άσυναίσθητη κίνηση, έφερε το χέρι της στο λαμίο της.

—Τί συνέβη; τον ρώτησε.

—Μία συμφορά. Τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο... Την έχει πολύ άσχημα.

—Θέλεις να πής πώς πέθανε; τον ρώτησε πάλι με μισόσχητη φωνή.

—Ναι... της άπάντησε ο Μάστερς, χαμηλώνοντας τα μάτια του.

—Πέθανε! ψιθύρισε η Ρόζαμουντ, με μία παράξενη φωνή, σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της.

Κι' έπειτα έποθέθηκε:

—Καθήμεν Τρέβορ!... Μά έτσι... έτσι ξαφνικά;... "Από ένα αυτοκίνητο!... Θεέ μου! Μά γιατί γιστί;

Ο Μάστερς την έπιασε από το χέρι.

—Θέλεις να σε συνοδεύσω; τον ρώτησε δειλά.

—Όχι, εύχαριστώ, Τζών, τ' άπάντησε εκείνη, σ' ένα άσχημο γέλιο. Δεν πειράζει. Γύρισε στη σπιτί μου...

Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε το σφύριγμα ενός τρένου. Ο κόσμος έτρεξε για να βγεί στην άποβάθρα.

Η Ρόζαμουντ κύτταξε με άγανάκη γύρω της, γλάντισε έσπασμένα και σπορήθηκε στο μπαρτάρι του άδελφού της για να μην πέσει. Την ίδια στιγμή δυο συνήλθε πάλι, με μία υπεράσπαστη προσπάθεια.

—Ρόζαμουντ, θέλεις να φωνάξω; τον ρώτησε.

—(Η συνέχεια εις την σελ. 757)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΛΑΤΡΕΥΩ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!...

(Μία άπεκαλυπτική έξομηση για την ιδιωτική του ζωή, την

λέγησις του περιφήμου «γέφυρας» της δόνης Κλάρκ Γκέιμπλ, εύτυχια του και την άφωσιωμένη και τρυφερή σύζυγό του)



ΠΟ τη μέρα που άρχισαν να με προσέχουν στο Χόλλυγουντ, άρχισαν συγχρόνως να διαδίδουν ένα σ' ά άπιστευτες ιστορίες για το γάμο μου! Μέχρι σήμερα, οι σκανδαλοθήρες μ' έχουν χωρίσει από τη γυναίκα μου τουλάχιστον δέκα φορές και μ' έχουν παντρεύει διαδοχικώς μ' όλες σχεδόν τις μεγάλες «άμπ» της δόνης. Έδώ και λίγο καιρό μάλιστα έμαθα κατάπληκτος το γάμο μου με την όμορφη Ντόροθι Μπράουν, την κόρη του «βασιλέως» των ούρανοευστών της Νέας Υόρκης!

Αυτή η είδησις με ξάφνιασε περισσότερο απ' ό,τι θά με ξάφνιαζε η έκρηξις του Άμερικανιστικού πολέμου. Δεν έχω δη ποτέ μου τη μίς Ντόροθι και ούτε ξέρω από πόσους ούρανοευστές αποτελείται η μυθώδης προίκα της, μά και άν είχε τύχει να την γνωρίσω, σ'ας θεσάω, ότι δεν θά της ζητούσα το χέρι, γιατί άπολύτως ούτε είχα ποτέ μου, ούτε έχω σκοπό να χωρίσω από τη γυναίκα μου.

Η Ρία Λάουγκαμ, η γυναίκα μου, είναι η πιο θελκτική κ' η πιο τρυφερή σύζυγος του κόσμου. Είμαστε παντρεμένοι δέκα χρόνια τώρα κι' όμως έξακλουθόμαστε να είμαστε έρωτευμένοι, όπως πριν από το γάμο μας. Η συζυγική ζωή μας είναι άτελειωτο ρομαντικό ειδύλλιο. Κι' όμως δεν είναι διόλου μυθιστορηματικό, διόλου κινηματογραφικό. Έχει την απλότητα της πραγματικότητας.

Όταν έγιγώρια τη Ρία, έδω και δέκα χρόνια, έπαιξε ως πρωταγωνίστρια σ' ένα θέατρο όπερέτας του Άγίου Φραγκίσκου. Η Ρία τότε είχε δυο μεγάλους γιους και ήταν δέκα χρό- νια πιο μεγάλη από μένα. Ούτε τα παιδιά της, ώστόσο, ούτε η διαφορά της ηλικίας έγιναν εμπόδιο στο γάμο μας. Ο έρω- μας ήταν παράφορος κι' έμελλε τότε δεν συλλογιζόμαστε τίποτε άλλο παρ' την εύτυχία μας. Μά το ίδιο συμβαίνει και τώρα.

Τίποτε δεν είναι πιο σοβαρό, πιο σπουδαίο, πιο πολύτιμο από την εύτυχία μας. Κι' όμως με πόσους κόπους και με πόσους άγώνες πρέπει να την υπερασπίζω κάθε μέρα!

Μη σ'ας φαίνεται παράξενο. Νομίζω ότι κανένας άλλος σύζυγος στον κόσμο δεν θασανίζεται από τόσους πειρασμούς, από τόσες δειλαστικές προτάσεις, από τόσες γυναικείες μηχανορρα- φίες. Η φίλη μου ως «γέφυρας» είναι μία διαρκής άπειλή για την εύτυχία μου. Κι' ώστόσο, με την πείρα που έχω, θέλω καθαρά ότι όλες η θασμαστρίες μου δεν νοιάζουν για μένα τίποτε άλλο, παρ' μία νοσηρή περιέργεια. Καμιά άσφαλώς δεν μπορεί να με άγαπήσει όπως η γυναίκα μου!...

Η Ρία στάθηκε για μένα ο φύλακας άγγελός μου, η συνεργάτις μου, η βασίλισσα μου στη δραματική τέχνη, στην ήθοποιά, η γυναίκα που με ενθάρρυνε και μ' έκανε να έχω έμπιστο-σύνη στον έαυτό μου. Για μένα είναι, όπως είπα, η ιδανική γυναίκα. Είναι χαριτωμένη, έξυπνη, εύθυμη, η καλύτερη σύντροφος για έναν άνδρα.

Τα παιδιά της, είναι και δικά μου παιδιά. Δεν θά μπορούσα να τ' άγαπήσω περισσότερο άν ήσαν πραγματικώς δικά μου, ούτε και να ενδιαφερθώ περισσότερο για το μέλλον τους.

Μά η θάσις του ιδανικού αυτού γάμου μας, δεν είναι μόνο ο έρωας. Είναι έσσης και μία μεγάλη και καλή φι- λία, μία άπεριόριστη και άμοιβαία έμπιστοσύνη. Έπί πλέον έτυχε να έχου- με τις ίδιες περίπου προτιμήσεις, τις ίδιες συνήθειες, τις ίδιες ιδέες. Δεν μας χωρίζονται τα πλούτη για να ζήσουμε εύτυχισμένοι. Όταν έγω «γυρίζω» στ' οπουδήποτε, περνούμε ήσυχά τα θράβια μας στην ειρηνική και δάσκαλη θύλα- μας, μακριά από το θόρυβο και τα κέντρα του Χόλλυγουντ.

Άγαπώ την οικογενειακή ζωή και προτιμώ να μένω στο σπιτί μου, για να έτοιμάσω το ρόλο της άλλης μέρας ή να διαβάσω κανένα βιβλίο με περιγυ- ρα

φές όμορφων και συναρπαστικών κυνηγιών, παρ' να ξενοχτώ στα νιάναίγκ και στα σαλόνια των «άστέρων».

Μαζύ με τη γυναίκα μου ζούμε σαν έπαρχιώτες στο Χόλλυ- γουντ. Μόλις δε θρούμε την εύκαιρία—κι' αυτό συμβαίνει πάν- τα όταν τελειώσω ένα φιλμ μου—φεύγουμε από την πόλη του κι- νηματογράφου για την έσοχη. Κ' οι δυο μας λατρεύουμε το κυ- νηγι, το ψάρεμμα, τον καθαρό άέρα και τον ήλιο. Πολλές φο- ρές φεύγουμε για μακρινά ταξείδια και κατασκηνώνουμε μέσα στα μεγάλα και σωπηλά δάση ή καθόμαστε σε μικρά πανδοχεία που δεν έχουν κανέναν άλλο πελάτη.

Στο Χόλλυγουντ η ζωή μας είναι όμοιομορφη, άπλη, μονότο- νη θά έλεγα, σαν τη ζωή όλων εκείνων που ζουν μακριά από τη φιλοποπία. Κι' έπειδή η έπιθυμία μας και η άνάγκη μας είναι πολύ περιορισμένες, υποφέρουμε από πάρα πολύ λίγες άπογοητεύσεις. "Όλες η δυσκολίες της ζωής μας δεν προέρχον-ται από τίποτε άλλο, παρ' από τα προβλήματα του κινηματο- γράφου, τις δυσχέρειες ενός κανονύργιου ρόλου μου. Κι' οι δυο μας όμως, σαν καλοί φίλοι και σαν καλοί συνεργάτες έξετάζου- με ένα-ένα αυτά τα προβλήματα, θρίσκουμε την καλύτερη λύσι- και στολίζουμε έτσι τη ζωή μας με άδολες χαρές.

Οι «άστέρες» και η «θενέτιες» του Χόλλυγουντ, πολλές φο- ρές περιπαιξάνε το γάμο μου και την άπλη, την ήσυχη, την άφε- λη εύτυχία μου. Μά όλα αυτά τα γέλια κι' όλες αυτές η κακεν- τρεχείς ειρωνείες μας άφησαν άδιάφορους. "Ετσι στο τέλος εί- συνάδελφοι μου δεν άσπασαν να άναγνωρίσουν ότι έχω δίκιο κι' ότι το μυστικό της εύτυχίας είναι πάρα πολύ άπλο. Κατά τη γνώμη μου, δεν έθισκεται ούτε στους πολλούς γάμους, ούτε στις ύφρες με τα εκατομμύρια. Τι μπορούσα να ζητήσω περισ- σότερο από τη ζωή, άν ήχαινε να παντρευτώ τη μίς Ντόροθι Μπράουν, την κόρη του «βασιλέως» των ούρανοευστών της Νέας Υόρκης; Τίποτε! Θά είχα ώστόσο να χάσω πολλά πράγ- ματα και πρ' απ' όλα την εσωτερική γαλήνη μου, γιατί η μίς Ντόροθι Μπράουν δεν με θέλει για τίποτ' άλλο παρ' να με άποδεικνύη στις άριστοκρατικές φίλες της σαν ένα «φανόμ'ονο» και να καμαρώνη ότι είναι η γυναίκα του Κλάρκ Γκέιμπλ. Μή- πως αυτό μπορεί κανείς να το όνομάση συζυγική εύτυχία ή έ- π'ως εύτυχία;

Η Ρία, η άγαπημένη κι' άχώριστη σύντροφος της ζωής μου, έδω κι' ένα χρόνο, πέρασε τραγικές μέρες κι' έφτασε μάλιστα στο σημείο να μου πη, ότι ήταν πρόθυμη να θυσιασθή για την εύ- των μου και τη φήμη μου ως «άστέ- ρος». Τα άναρίθμητα γράμματα που έλαμβάνω από τις θασμαστρίες μου, η όποιες της έλεγαν καθαρά με τις πιο ύμεις και τις πιο σκληρές έκφράσεις ότι «γελαιοποιούσε» τον Κλάρκ Γκέ- ιμπλ, της δηλητηρίαζαν τη ζωή. Μία μέρα λοιπόν, μου άφησε ένα γράμμα μπροστά στον καθρέπτη του «μπου- τουάρ» της κι' έφυγε κρυφά για τη Νέα Υόρκη για να φροντίσει για το διαζύγιο μας!...

Όταν το θράβι γύρισε από το «στούντιο» και διάβασα αυτό το γράμ- μα, μου φάνηκε πως είχε άδειάσει έσφ- νικά ο κόσμος κι' ότι δεν άξιζε πεία να ζή κανείς. Δίχως λοιπόν να συλλο- γιστώ τίποτε, πήρα το πρώτο άερο- πλάνο, πήγα στη Νέα Υόρκη, πήρα τη γυναίκα μου και φύγαμε για τις Άν- τλλες, όπου έπεράσαμε τρεις από τους πιο εύτυχισμένους μήνες της ζωής μας.

Καμιά θυσία μου όσο κι' άν θά είχε μεγάλη, δεν μπορεί να φθάση τη δική της. Όταν γυρίσαμε τη Ρία, ήμουν ένας φτωχός και άσημος ήθοποιός. "Εκείνη ήταν μία πρωταγωνίστρια με λαμπρό μέλλον. Κι' όμως δεν διάσασ να τα θυ- σιάση όλα στην άγάπη μας και να πα- ρατήση το θέατρο για να άφοσιωθώ ά- ποκλειστικά σε μένα. Μία τέτοια άγά- πη δεν μπορεί να σθήση ποτέ. Η Ρία είναι η πρώτη και η τελευταία γυναίκα μου. Κι' έτσι, όταν περάσω η μύδα μου στον κινηματογράφο, θά φύγωμε για πάντα από το Χόλλυγουντ και θά έγκα- τασταθούμε στα όάθη μιας έξοχης, σαν δυο άνδρες που δοκίμασαν όλες τις χαρές της ζωής κ' είναι εύχαριστημένοι από τον έαυτό τους.



Ο Κλάρκ Γκέιμπλ και η σύζυγός του

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΤΡΙΧΑ

Μιά αλλόκοτη περιπέτεια της Γαλλίδος κατασκόπου Μάρθας Ντυμπουά. Η ξανθείσα με τα άπικρυφα έγγραφα. Τό μυστήριο της ξανθείας τριχας. Η παράξενη ανακάλυψη του ταγματάρχου Μπρούερς. 'Ο άπεκαλυπτικός φακός.

Ντυμπουά. 'Η πρώτη άποτυχία της ζωής της. Μιά μυστηριώδη έγγραφα. Τό μυστήριο της ξανθείας τριχας. Η παράξενη ανακάλυψη του ταγματάρχου Μπρούερς. 'Ο άπεκαλυπτικός φακός.



Μάρθα Ντυμπουά, την εποχή του παγκοσμίου πολέμου, ήταν μία από τις καλύτερες κατασκόπους της Γαλλίας. Κι' όστόσο, αυτή η γυναίκα δεν είχε τίποτε το «μορφαίο», ούτε αλλόκοτα πράσινα μάτια, ούτε σώμα πάνθηρος, ούτε κανένα άκατανίκητο «σέξ-άππιλ». Ήταν μία άπλη και δροσερή κοπέλα εικοσιπέντε χρόνων, με κατά-ξανθα μαλλιά και γαλιανά μάτια. Παρ' όλη όμως αυτή την άθωα κι' άπατηλή εμφάνισή της, ήταν τρομερά έξυπνη κι' όμολογώ ότι δεν μου έρχε να συναντήσω στη ζωή μου μία γυναίκα πύο σατανική άπ' αυτήν.

Για την Μάρθα Ντυμπουά ξέρω πολλά εκπληκτικά κατορθώματα, μα δεν είχα άκουσει ποτέ τη μοναδική άποτυχία της. Αυτό το περιστατικό έχει μία παράξενη ιστορία, την όποια μου διηγήθηκε η ίδια η Μάρθα Ντυμπουά, ύστερ' από τον πόλεμο, ένα βράδυ που καθόμαστε σ' έναν έξωστο του Καζίνο του Μόντε Κάρλο.

—Θά σου διηγηθώ, φίλε μου, μία αλλόκοτη περιπέτεια, την ιστορία μιας ξανθείας τριχας, μου είπε η Γαλλίδα κατασκόπος, αρχίζοντας την έμυστηρήν της. Θά θυμάσαι βέβαια ότι τον χειμώνα του 1916 βοσκομένοι στην 'Ολλανδία κι' ότι δεν είχα πάει εκεί πέρα για να χαζεύω μπροστά στους γραφικούς άτμόμυλους... Ένα χρόνο πριν είχε συμβεί η φονική τραγωδία της ηρωικής μίς Κάβελ, της Βελγίδος κατασκόπου, που είχαν τουφεκίσει τόσο άπάνθρωπα οι Γερμανοί... Έπίσης θά ξέρεις ότι εκείνον τον καιρό ένα πλήθος Βέλγων περνούσε κρυφά τα σύνορα, για να γλυτώσει από την εκδίκηση των έχθρών. Αυτές η άποδράσεις φαινόταναν σ' άλληθια μυστηριώδεις, μα κανείς δεν πίστευε ότι οι Βέλγοι πατριώτες είδισκαν μία κρυφή βοήθεια από τους συμμάχους τους. 'Όλος ο κόσμος νόμιζε ότι χάρις στην πρωτοβουλία τους κατάφεραν να δραστηεύουν προς την 'Ολλανδία ή προς τη Γαλλία. Κι' όμως ύπρχε μία τεραστία μυστική όργάνωση, η όποια βοηθούσε με κάθε τρόπο τους ηρωικούς Βέλγους. 'Αλλωστε κι' έγω εργαζόμουν εκείνο τον καιρό σ' αυτή την όργάνωση, μολοντί δε βοσκομένοι στην 'Ολλανδία, δηλαδή σε ούδέ-τερο έδαφος, έπρεπε να έχω πάντα τα μάτια μου όρθάνοιχτα, γιατί οι Γερμανοί κατασκόποι ήσαν άναρίθμητοι και συνεπώς η παραμικρή άπροσεξία μπορούσε να με χαντακώσει. 'Επί δύο μήνες λοιπόν εργαζόμουν, δίχως κανένα δυσάρεστο έπεισόδιο. Μία μέρα όστόσο άρχισα να διασθάνωμαι ότι με άπειλους κάποιος κίνδυνος. Δεν είχα βέβαια καμιά ένδειξη πού να δικαιολογούσε τους φόβους μου, μα ένιωθα ότι οι πολυάλοκοι μηχανισμοί της όργανώσώς μας δεν δούλευαν πια με τη συνήθη άφογη άκρίβειά τους. Κι' έσο άσφαλώς, πού ήσουν κατασκόπος σάν κι' έμένα, θά έχης δίχως άλλο δοκιμάσει αυτό το μαρτύριο, αυτή την άγωνία, που φέρνει το κακό προάισθημα.

—Από τη μέρα εκείνη, άρχισα για μένα μία έφελτική ζωή. 'Ο φόβος ότι θά με ανακάλυπταν, γινόταν κάθε μέρα και πύο μαρτυρικός. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα πύο άρχισα να χάνω την έμπιστοσύνη πού είχα στον έαυτό μου. «Είμαι μία γυναίκα... ψυθούζα κάθε τόσο. Μία άδύνατη γυναίκα...».

—Τέλος, ένα βράδυ, μου φάνηκε πύο μερικά έγγραφα μου δεν ήσαν στη θέση πού έπρεπε. Τα είχα κρυμμένα στη βαλίτσα μου κι' άραδι-ασμένα με τάξι. Κι' όστόσο είχα την έντύπωση ότι κάποιος τα είχε ανακατέψει... —Καθόμουν τότε σε μία ήσυχη επανισία, μαζί με διαφόρους άλλους ανθρώπους, τους όποιους θά ήσαν τρέλλα να ύπνιασθώ. 'Επειτα, τους ήξε-ρα πολύ καλά, είχα παραιολυσθήσει τις κινήσεις τους και

τις συνήθειές τους κι' έτσι είχα σχηματίσει τη βεβαιότητα ότι δεν έπρεπε να φοβάμαι τίποτε άπ' αυτούς. Μα ήήτως κι' η βαλίτσα μου δεν είχε μία πολύλοκη κλειδαριά ;... Ποιός θά μπορούσε να την άνοιξη, δίχως να την σπάσει ; 'Όχι ! 'Η ύποψίες μου ήσαν άδόσμες. Καπός δεν είχε άνακατέψει τα έγγραφα μου. Κι' όστόσο...

—'Επί μία εβδομάδα, κάθε φορά πού έμπαινα στο δωμάτιό μου, έτρεχα άμέσως κι' άνοιγα τη βαλίτσα μου, γά να δώ τα έγγραφα μου. Μά τίποτε ! 'Ήσαν πάντα στη θέση τους, ως το τραγικό εκείνο βράδυ, πύο διεπίστωση ότι έλειπε ένα σχεδιάγραμμα !..

—Ποιός τό είχε πάρει ; Μά ποιος άλλος ; Κανένας κατάσκόπος !.. Για μία στιγμή συλλογίστηκα να τό σκάσω γρήγορα από την 'Ολλανδία. Μά ύστερ' από λίγο άλλαξα γνώμη. Τό σχεδιάγραμμα πού μου ήσαν κλέψει δεν ήταν πολύτιμο. Μπορώ να πώ ότι ήσαν τελείως άσχημα. 'Επειτα, μου τό είχαν κλέψει ή ήήτως τό είχα χάσει έγω ;... Έίχα με κάθε τρόπο να βεβαιωθώ αν άνοιγε πραγματικά κανείς κατάσκόπος τη βαλίτσα μου. Και τότε μου ήρθε ή ίδια της ξανθείας τριχας.

—Δεν ήσαν τίποτε άλλο, παρ' α μία γυναίκα πονηρία, ένα παιδικό τέχνασμα, μία παγίδα. Κι' όστόσο, με τον άπλό αυτό τρόπο θά μάθαινα την άλήθεια... Τράβηξα λοιπόν μία ξανθεία τριχά από τα μαλλιά μου, λεπτή και αδιόρατη σάν μεταξινό νήμα, και την έτόλξα γύρω από την κλειδαριά της βαλίτσας μου. 'Η ξανθεία εκείνη τριχά, πάνω στο πύο δέμα της βαλίτσας μου, δεν φαινόταν διόλου με γυναικ μά. 'Αν άνοιγε τώρα κανείς τη βαλίτσα μου, δίχως να τό προσέξει, θά έπαι την ξανθεία τριχά !..

—Πέρασαν έτσι μερικές μέρες χωρίς κανένα καινούριο περιστατικό. 'Η τριχά ήσαν πάντα στη θέση της. Ένα βράδυ όμως πού άνοιξα τη βαλίτσα μου για να πάρω κάποιο έγγραφο, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω μία κραυγή τρόμου. Τρία από τα πολύτιμα έγγραφα μου ήσαν γινει άφαντα !.. Πανικόβλητη τότε, τηλεφώνησα άμέσως στον ταγματάρχη Μπρούερς, τον άρχηγό μου στην 'Ολλανδία, νύχθη άμέσως στο δωμάτιό μου. 'Ο ταγματάρχης Μπρούερς πήρε ένα αέκονητο κι' ήρθε σάν άστραχή στην επανισία. Ακουσε σκυθρωπός την άφήγησή μου και κατόπιν γύρσε και κάθισε τα μάτια του στα μαλλιά μου.

—'Επειτα έβγαλε ένα μεγάλο πα-κό άπ' την τσέπη του κι' άρχισε να έξετάζει προσεχτικά την κλειδαριά της βαλίτσας μου.

—Περίεργο !.. Έκανε χαμη-λώνας.

—Καί γυρίζοντας προς τό μέρος μου, με ρώτησε :

—'Είχε καμαριέρα αυτό τό κα-τί πού συνάντησα στο διάδρομο ; Αυτή ή νέα με τα γαλιανά μάτια ;

—Μάλιστα, άρχηγέ... τό άπαι-τησα, σασπιμένη από αυτή την αλλόκοτη ερώτηση, πού δεν είχα καμιά σχέση με την ύπόθεσή μας.

—Κι' έπρόσθεσα :

—'Είχε ή 'Όλγα, ή καμαρ έφη της επανισίας...

—'Α, έτσι... ή 'Όλγα... μία Ρωσίδα... ψυθούζε κάπως ελπι-κά ο ταγματάρχης Μπρούερς. Μία καμαριέρα !.. Ένα άσηματο πο-ρίτσι, πού δεν τό προσέχει κανείς !.. Περίφημα !.. Κι' όστόσο, αυτή ή Ρωσίδα άνοιγει τις ξένες βαλίτσες με άντικλεΐδα και βάζει πύο στη θέση της την ξανθεία τριχά, πού είχατε τυλίξει έσείς γύρω από την κλειδαριά !.. Είχε άξιοθαύμαστο...

—Με συγχωρείτε, άρχηγέ, πού έλπα τότε, πύοραμμένη, μα σό τό τό κορίτσι δεν πρέπει να τό έ-πονημάστε. Είχε κοινό σάν ήμε- ! Κι' έπειτα, έπαρέντη μου να κάνω μία παρατήρηση : πολλές, πάρα πολλές γυναίκες έχουν ξανθά μαλ-λιά, σάν τα δικά μου !..

—'Ε, λοιπόν, άκούστε, πύο έ-πάντησε χαμογελώντας ο ταγμα-τάρχης Μπρούερς. Αυτή έδω ή ξανθεία τριχά, πού άνταπέστη στη δική σας γύρω από την κλει-δα-



Ο ταγματάρχης Μπρούερς άκουσε σκυθρωπός την άφήγησή μου...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' άφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΤΟ μεταξύ αυτό ο Κατσαντώνης άγρυπνούσε. Οι Ξηρομερίτες αϊχμάλωτοι του Κουτσομουσταφάμπε η έβάζιζαν στη μέση των 150 'Αρβανιτάδων, σιδεροδεμένοι. 'Ο Κατσαντώνης παρακολουθούσε τους 'Αρβανίτες, κρυβόμενος στα γύρω πυκνά δάση. 'Ο σκοπός του ήσαν να έπιτεθί ξαφνικά κατά των 'Αλθανών και να τους σκορπίση, άρπάζοντας τους αϊχμαλώτους. 'Ο Κουτσομουσταφάμπες πληρ'αζε πλέον προς την Κεχρ-νιά.

Οι άνδρες του έβάζιζαν άργά, θέβαισι ότι δεν ύπήρχε κανέ-νας κίνδυνος. Τους ήσαν άδύνατον να φαντασθούν ότι ο Κατσαν-τώνης τους άκολουθούσε θήμα προς θήμα, σάν να ήσαν ή σκιά τους.

Καί πράγματι, ο ήρωϊκός κλέφτης είχε προηγηθί τώρα άρ-κετά, είχε πιάσει ένα κατάλληλο μέρος κοντά στην Κεχρινιά και περίμενε τους 'Αρβανίτες να περάσουν.

Πέρασε λίγη ώρα και φάνηκε άξαφνα από μακριά τό σώμα του Μουσταφάμπε.

'Ο Κατσαντώνης φρύαξε από ευχαρίστησι. 'Η δίψα της έκδι-κησης κατά των άσπόνδων έχθρών του γένους τον παρέφερε.

—'Ερρίψε μία γοργή ματιά στα παλληκάρια του και τους έλεπε : —Παιδιά, οι 'Αρβανίτες φτάνουν, σέρνοντας μαζί τους άλυσσο-δεμένους τους πέντε Χριστιανούς προκρίτους του Ξηρόμερου. 'Ο θεός μάς τους στέλνει. Χτυπάτε τους άλύπητα. Μη θιαστήτε μο-νάχα. 'Αφήστε να πλησιάσουν άρκετά, για να μην πώ κανένα δόλι χαμένο.

Σε λίγο οι 'Αρβανιτάδες πλησίασαν, έν-τελώς άνύποπτοι.

—Φοιτά !.. πρόσταξε τότε ο Κατσαντώνης και δυνατός τουφεκοβολισμός άντήχησε.

Σάπισαν οι 'Αρβανίτες, τρώαζαν...

Πολλοί από αυτούς σωριάστηκαν κάτω νε-κροί και λαθωμένοι.

Οι άλλοι θέλησαν ν' άντισταθούν.

Μά είχαν να κάνουν με τον Κατσαντώνη, τον άνίκητο κι' άκατάβλητο κλέφτη.

Τα παλληκάρια του τη μέρα αυτή δείξα-νε έξαιρετική γενναϊότητα, άνάλογη μ' έκε τη του άρχηγού τους.

Μία ώρα σωστή κράτησε ή μάχη.

'Η σφαίρες των 'Ελλήνων θέριζαν τους 'Αρβανίτες.

'Ο ίδιος ο Κατσαντώνης πολεμούσε στην πρώτη γραμμή, σάν λιοντάρι !

Τό σώμα του Κουτσομουσταφάμπε, αν και διπλάσιο του σώματος του Κατσαντώνη, ύπέ-στη τελείαν πανολεθρία.

Έκατον σαρανταπέντε 'Αρβανίτες και Ιωόρκοι σκοτώθηκαν !

'Ο Κουτσομουσταφάμπες έπεσε νεκρός με-ταξύ των πρώτων.

Μονάχα πέντε 'Αρβανίτες γλύτωσαν και τώβαλαν στα πόδια πύο της Κατούνα.

Οι πέντε Ξηρομερίτες αϊχμάλωτοι του Μουσταφάμπε έλευ-θερώθηκαν. Δυό από αυτούς μόνον είχαν πληγωθί άλαφρώς, κατά τη μάχη.

Οι πέντε 'Αρβανίτες πού γλύτωσαν άπ' τον τρομερό αυτό δι-έ-ηρο, έκαναν φτερά για να ξεφύγουν άπ' τα παλληκάρια του



Ο ρήγας Φερραίος, ένας από τους πρωτο-μάρτυρας της 'Ελληνικής έλευθερίας.

Κατσαντώνη. Μά οι 'Ελληνες τους κυνήγησαν, αν κ' είχαν ξεμακρύνει άρ-κετά. Τους έφτασαν μάλιστα οι φτεροπόδαροι Κλέφτες και ήα τους έσφαζαν με τα γαταγάνια τους, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Κατσαντώνης.

'Ο Κατσαντώνης ήσαν άσπονδος έχθρος των Τουρκαλθανών—δπως είπαμε πολλές φορές ως τώρα—τους μισούσε θανάσιμα. Μά είχε ευγενικά αίσθηματα. Δεν ήσαν μακελάρης, ήσαν πολε-μιστής. Δεν ήσαν δήμιος, ήσαν λεβέντης, μ' όλη τη σημασία της λέξεως.

Τρέχοντας λοιπόν κι' αυτός πίσω άπ' τους πέντε 'Αρβανίτες, πούχαν γλυτώσει άπ' τα νύχια του Χάρου, τους άκουσε να σκού-ζουν σπαρακτικά μπρος στον νέο κίνδυνο του άφευκτου θανά-του :

—Δεν έχόρτασες, όρέ Κατσαντώνη, από Τουρκαλθανίτες ; 'Αφρέε μας να δώσουμε χαμπάρι στο Γιουσούφ για τό χαμό των συντρόφων μας !..

Τα λόγια αυτά συγκ'ησαν βαθιά τον Κατσαντώνη. Καί χα-ρίς να χάση καιρό, διάταξε τα παλληκάρια του να μη σκοτώ-σουν τους πέντε 'Αρβανίτες. Τους άφησαν λοιπόν να πάνε τό τραγικό μήνυμα στο Γιουσούφ 'Αράπη.

Κατά τη μάχη αυτή, άπ' τους «Κατσαντωναίους»—δπως λε-γόντουσαν τα παλληκάρια του Κατσαντώνη—σκοτώθηκαν τρεις και πληγώθηκαν πέντε.

'Ο τόπος της μάχης ήσαν γεμάτος από τα πτώματα των Τουρ-καλθανών.

Οι άνδρες του Κατσαντώνη πλησίασαν, μά-ζωσαν τα όπλα των νεκρών, τα μοιράστηκαν άδελφικά και πήραν πάλι τα θουνά.

'Η μυρωδιά του χυθέντος αίματος είχε τρα-θήξει τώρα στο μέρος της σφαγής κοπάδια σαρκοβόρων όρνέων.

'Ο Κατσαντώνης είχε φροντίσει να τους στρώσει πλούσιο τραπέζι !

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ ΜΠΕΛΟΥΣΗ

'Η νέα αυτή νίκη του Κατσαντώνη έκα-ε γνωστό τ' όνομά του σ' όλη την Τουρκία.

Οι Τουόρκοι άρχισαν ν' άνησυχούν σοβαρά : 'Επρεπε να έξοντωθί ο τρομερός αυτός ρα-γιάς, πού τόληψε να σπύσει κεφάλι, πούγυ-νε άφθονο τό τούρκικο αίμα κι' έδινε τό πα-ράδειγμα της άνταρσίας στους σκλαβωμένους 'Ελληνες.

Πραγματικώς, ο Κατσαντώνης είχε γίνει ο τρόμος των Τουρκαλθανών της 'Ηπείρου και της Ρούμελης. Κατέβαινε τώρα πια άφοβα στις πόλεις και στα χωριά, με τα παλληκάρια

του, συμβούλευε τους ραγιάδες να επαναστατήσουν και προ-καί τους Ντερεβαναγάδες στους όποιους είχε άνατεθί ή έξόν-τωσίς του.

Μά οι Ντερεβαναγάδες των μερών αυτών, αν και είχαν ο κα-θένας τους σπύς διατάξεις τους τρακόσους και πλέον στρατιώτες, δεν τόλμοσαν να τ' άβάλουν με τον Κατσαντώνη. Τον άποφεύγα-νε. Τα παθήματά των συναδέλφων τους τους είχαν κάνει να λι-πόψυχανε άκούγοντας και τ' όνομά του ακόμα.

Σ γετικά με τον τρόπο των Τουρκαλθανών, διηγούνται και τό έξης χαρακτηριστικό περιστατικό :

—Όταν οι Ντερεβαναγάδες—οι διάκται των κλεφτών—έμπαιναν σε κανένα χωριό, ρατούσαν τους χωριάτες :

—Μήπως ύπάρχει έδω γύρω κανένας κλέφτης ;

Οι χωριάτες άπαντούσαν τότε :

—Ναί, ναί... 'Εδω γύρω θρίσκεται ο Κατσαντώνης...

'Ο Κατσαντώνης !

Οι Ντερεβαναγάδες τ' άχάνανε.

Κι' έσπευδαν να πούν :

—'Οχι, αυτά τα κλέφτια, όρέ... 'Αλλά κλέφτια ξε-έρρετε !

Οι χωριάτες όπαντούσαν άρνητικά, μόλις κρατώντας τα γέ-λια τους και οι Ντερεβαναγάδες τό στρίβανε καταντροπα-σμένοι.

('Ακολουθεί)

Και μ' ένα μικρό άναστεναγμό, ή πρώτη κατασκόπος, Ξαναγύρισε στα πύο της ρουλέτας.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

σάν να τὰ πνέζε άμείλιχτα ή άγωνία. Όλόκληρο τό κορμί του κατόπι σπάρανε, σάν να είχε δεχτή έντονο ηλεκτρικό ρεύμα. Τά μάτια του γλάρωσαν όρθάνοιχα και φοβερά, τὰ χείλη του τρεμούλιασαν και κάτι σάν ψιθύρος άγωνιώδης θρόισε στόν άέρα:

—Ναί!... Τη σκότωσα!... Έλεος!

Τά μάτια του ζανάκλεισαν. Μιά θαθεία έξάντλησις άπλώθηκε στό κορμί του.

Ό Μοντεχρήστος σηκώθηκε κάτωχρος. Ήταν σάν μάρμαρο. άπάνω στό όποιο είχε σκαλίσει ό γλύπτης τό άγαλμα της Φρίκης. Άδυνατούσε νά μιλήση...

Όίκτος μαζί και λύσσα, οίκτος γιά τόν κύριό του και λύσσα γιά τόν Βενεδέττο, παραμόρφωσαν τότε τό πρόσωπο τού Μπερτούτσι. Άσυγκράτητος πειά ούρλιασε:

—Άφήστε με νά λυώσω τό κεφάλι αυτής της έχίδνης, κύριε! Θά σάς δαγκάση, μόλις ζωντανέψη λίγο!... Είνε ό πιο φοιχτός άπ' όλους τούς κακούργους, σάς λέω!... Δυό μητέρες σκότωσε ως τώρα: Πρώτα τη δύστυχη Άσσούντ, ή όποια—νόθαν και παραπεταμένη—τόν συμμάζεψε, τόν υιοθέτησε και τόν μεγάλωσε με τό γάλα τού στήθους της!... Κ' ύστερα, τήν άλλη του μητέρα, φυσική, αυτή δηλαδή τού τόν κράτησε έννά μήνες στά σπλάχνα της και τού χάρισε τό αίμα της, τίς σάρκες της και τὰ κόκκαλά της!...

Κι έπειδή ό Μοντεχρήστος χλώμιαζε περισσότερο, κι έμοιαζε σάν πτώμα άπό κατάπληκτο και φρίκη, ό Μπερτούτσι έξακολούθησε πιδ λυσσαλέος:

—Τόν ξέρετε θέβαια γιά κακούργο, κύριε κόμη!... Μά έγω τόν ξέρω γιά κτηνάνθρωπο. Ξανάχετε ποτέ άκούσει μία τόσο φοιχητή και μαύρη κατάντια, σάν τη δική του;... Σάς έτυχε πντε κακούργος νάχη σκότωσει τίς δυό τού μάνες;... Όχι, τη μία μόνον, κύριε κόμη, αλλά και τήν άλλη;... Και τη θετή και τη φυσική;... Και γι'αυτό;... Γιά νά τίς κλέψη, νά τίς ληστέψη και νά σπαταλήση ύστερα σέ όργιώδεις άπολαύσεις τό αίματόν;—μμένο χρήμα τού!

Δέν κρατούσε θέβαια τόν θαρυσι-δερένιο λιστό στά συσπασμένα χέρια του, ό Μπερτούτσι τώρα. Άλλά έξάπαντος θά στραγγάλιζε άγρία τόν Βενεδέττο με τὰ σπιθαρά του γέλια, άν τούδινε τήν άδεια ό κόμης, έστω και μ' ένα γνέμιμό του.

Ή Χάιδω, άνατριχιασμένη κι' αυτή άπ' τὰ άπαισία πράγματα πού έβλεπε κι' άκούγε, στεκόταν παράμερα με τὰ χέρια της στυρωμένα. Όσοτό, είχε πεποιθήσι τυφλή στήν όρθοφροσύνη τού κόμητος και περίμενε τήν έξέλξει τών γεγονότων μ' έγκαρτερήσι: Ήταν σύγουρη έκ τών προτέρων, ότι όποιαδήποτε και νά ήταν ή άπόφασίς του, θά ήταν ή δικαία κι' ή σωστή.

Ό Μοντεχρήστος, άμήχανος και σιωπηλός, είχε σκύψει τό κεφάλι του. Δέν ήξερε καλά-καλά, τί έπρεπε ν' άποφασίση γιά τήν τύχη τού οδελουρού αυτού κακούργου, τού πλαστογράφου, τού δραπέτου τού κατέργου, τού δυό φορές μητροκτόνου, τού όποιου ήξερε όλο τό άπαισία παρελθόν.

Άλλά τη στιγμή εκείνη, ένα πρόσχαρο ναυτικό τραγουδι άκούστηκε, άπ' τό μέρος της θαλάσσης κι' ό Μοντεχρήστος σήκωσε ζωηρά τό κεφάλι του και κύτταξε πρds τὰ κεί. Ήσαν οι ναύτες της θάρκας, οι όποιοι έφευγαν άπ' τη θαλαμηγό του. Άλκυόνες κι' έρχόντουσαν νά πάρουν πάλι τόν κύριό τους σύμφωνα με τήν προηγούμενη διαταγή του.

Όστε θά ήταν άκριβώς μεσημέρι, λοιπόν...

Ό Μοντεχρήστος προχώρησε τότε λίγα θήματα πρds τήν άκτή, με ύφος άποφασιστικότητας. Στάθηκε όρθος σ' έναν θράχο, έπτε νά τόν εεωρίσουν καλά οι άνθρωποι της λέμβου, οι όποιοι κωπηλατούσαν έντωμεταξύ στίβαρά και πλησιάζαν. Και φώνασε με τη βροντερή κι' επιβλητική, εωνή του:

—Ζάκ!... Θέλω νά σέ δώ!...

Ό Ζάκ, ό γνωστός μας ήδη λαστρόμος της «Άλκυόνος», διέταξε τούς ναύτες νά σταματήσουν τήν κωπηλασία. Στάθηκε κατόπι όρθος άπάνω στήν πλώρη της λέμβου, ώστε νά γ'νη όρατός άπ' τόν κύριό του κι' έσεισε τό καπέλλο του σέ σημείο ότι άκουσε τη διαταγή του, κι' ότι περίμενε καινούργιες διαταγές.

Ό Μοντεχρήστος τότε, σέ χυδαία—κι' άκατανόητη γιά τούς άλλους—διάλεκτό της νήσου. Μάλας, ξεφώνισε λίγες φράσεις στόν Ζάκ, ό όποιος άνέμισε και πάλι τό καπέλλο του, σέ σημείο ότι τις άκουσε. Άμέσως ύστερα, δυό άπ' τούς κατέστη της λέμβου πήδησαν στή θαλάσσια κι' άρχισαν νά κολυμπούν μ' όλη τη δύναμή τους πρds τη θαλαμηγό, ένw ή λέμβος συνέχιζε τήν πορεία της πρds τήν άκτή.

Ή Χάιδω, ό Μπερτούτσι κι' ό Άλ'ης, κύτταζαν τὰ άνεξήγητα αυτά γεγονότα με φανερή έκπληξη. Ό Μοντεχρήστος πάλι, έξακολουθητικά σκεπτικός, σιωπούσε και περίμενε τήν άφιξη τού Ζάκ.



Σέ λίγο, ή λέμβος πλησίασε στήν άκτή. Ό Ζάκ και δυό ναύτες πήδησαν έξω κι' έτρεξαν πρds τόν κόμητα.

—Πάρτε τρόφιμα άπ' τό σπηλαίο! τούς είπε τότε εκείνος.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ή διαταγή του είχε έκτελεσθή. Κ' ή λέμβος στέναζε άπ' τό βάρος τών τροφίμων, τὰ όποια οι δυό ναύτες κι' ό Άλ'ης κουβαλούσαν άπ' τό σπηλαίο.

—Άλ'η, πάρε αυτόν τόν άνθρωπο στήν άγκαλιά σου! διέταξε κατόπι ό Μοντεχρήστος, δείχνοντας τόν Βενεδέττο. Πήγανε τόν ύστερα προφυλακτικά, και έξάπλωσε τόν στή θάρκα!

Ό Άλ'ης υπάκουσε, σήκωσε τόν έξαντλημένο έντελως και μισολιπόθυμο Βενεδέττο στήν άγκαλιά του και τράβηξε πρds τη θάρκα. Ό κόμης έσκυψε κατόπι, σήκωσε τό θαρύ κιωτόνιο με τόν θησαυρό κι' άκολούθησε τόν Μαύρο ύπνρητή του.

Έφτασαν στή θάρκα. Ό Βενεδέττο τοποθετήθηκε άναπαυτικά στήν πρύμνη, κοντά στό τιμόνι κι' ό Μοντεχρήστος άκούμπησε πλάι του τό πολύτιμο κιωτόνιο. Έπειτα είπε:

—Άλ'η!... Μόλις σου δώσω τη σχετική διαταγή, θά σπάρδης πάλι τη θάρκα πρds τη θάλασσα!

Κατόπι πήδησε πάλι έξω στήν άκτή, ένw ό Άλ'ης ναύατος στό νερό ως τὰ γόνατα, έτοιμος νά ξεαναπάρδξη πρds τό πέλαγος τήν τραηγμένη στήν παραλή λέμβο.

Ό Ζάκ, οι ναύτες, ό Μπερτούτσι κι' ή νεαρή γυναίκα στεκότουσαν στήν άκτή, και παρακολουθούσαν τὰ άνιγμιακά διαθήματα τού Μοντεχρήστου με άπορία. Άπό σεβασμό, δέν τολμούσαν νά μιλήσουν. Ή κρίσις των όμως κι' ή φυγή των ποσοσανόντουσαν α'ίτο πού έπρόκειτο νά συμβή και δέν τό έπιδόμαζαν: Τούς φανόταν άνάξιος κάθε έπιεικής ένας τόσο κτηνώδης και φοβερός κακούργος, όπως ήταν ό Βενεδέττο!

Όσοτό, ό Μοντεχρήστος ήταν άκλόνητος στήν άπόφασή του. Τό θαύτατο κι' όξύτατο θλέμμα του είχε άντιληφθή τὰ κρυφά συναισθήματα τών άνθρώπων του. Σπρωγμένος όμως άπό άνάτερρα άντιληψι Δικαιοσύνης κ' Ικανός ήδη—άπ' τήν πολυκύματα κι' έξαιρετική—του—νά νικήσι τις ανθρώπινες μικροδυναμίες της ψυχής του, άδιαόρησε και θέδισε κατ' εθελίας στόν σκοπό του.

Στάθηκε λοιπόν στήν άκρη της άκτής, τέντωσε τό χέρι του πρds τόν Βενεδέττο επιβλητικά και τού είπε:

—Θά σέ σκότωνα!... Είνε τόσο φοιχητά όμως τὰ κακούργημά σου, έπτε δέν ξέρω άν ό θάνατος είναι ή σκληρότερα τιμωρία γιά σένα, ή ή ζωή... Μόνον ό Θεός κ' ή σωτηρία σου μπορούν νά τό ξέουν... Σε παραδίνω λοιπόν στή διάθεσή τού Ύψους και της συνειδήσός σου!

Σ' ένα νινέμιό του κατόπι, ό Άλ'ης έσποώδε με δύναια πρds τη θάλασσα τη θάρκα, ή όποια άνοιξε ν' άπομακρύνεται γονά άπ' τήν άκτή.

Ό άμείλιγτος Μπερτούτσι νάνυνσε τότε. Τά γέιλη του κινήθηκαν πάλι και μουρμούρισαν άθελά του:

—Άχ, φτνιά τη γλύτωση ή έγδνιά! Έπρεπε νά της συντρίψουμε τό κεφάλι!

—Κι' ό Άρχων της Κολάσεως είχε ένας διαρκής κίνδυνος γιά τό δυστυχισμένο άνθρωπο γένος! Είπε με σοφική ρωνή ό Μοντεχρήστος. Κι' όμως ό Παντοδύναμος δέν τού συνέτριψε τό κεφάλι!... Άνεξέρεμντες είναι ή θούλές Του και γι' αυτό άς υποκύνουμε σ' αυτές μ' έμπιστοσύνη.

Όταν ό Θεός σώζη άπ' τὰ θάτη της άδύσσοι έναν κακούργο, και τόν πετάη σάν κουρέλι μά ζωντανόν στήν άκρη της άκτής, ένας όπτασμός σκοπός θά κρύβεται στήν άνεξήγησή του ή πεικνεία Του!... Με ποιά δικαίωμα λοιπόν έμείς τὰ πλάσματά Του, θ' άντισταθούμε στούς κρυφούς σκοπούς Του;

Μιά άνέκφραση έπισημότης, ύπήρχε στό ύφος και στίς φράσεις αυτές τού κόμητος. Κι' όλοι όσοι τόν άκούγαν, άναγκάστηκαν νά σκύψουν σιωπηλοί τό κεφάλι, παρ' όλες τις ζωηρές άντιρρήσεις της ψυχής των και της κρίσεώς των.

Τήν ήδια εκείνη στιγμή, ή «Άλκυών» άνοιγε τὰ πανιά της και με χαριτωμένους έλιγμούς έρχόταν πρds τόν νησί. Ή μόνη θάρκα, ή όποια ύπήρχε στή θαλαμηγό, είχε διατεθή γιά τόν Βενεδέττο και γι' αυτόν τό λόγο άναγκάζοταν τώρα τό κομψό λιστόφορο νά πλησιάζη περισσότερο πρds τήν άκτή.

Ήσαν θαθεία τὰ νερά εκεί, όπως συνήθως συμβαίνει στίς θαλάσσιες παραλίες. Ή «Άλκυών» πλεύρισε σ' ένα είδος έξέδρας, σχηματισμένης άπό μιά άκανόνιστη σειρά θράχων—λίγα θήματα πιδ περα—κι' ή Χάιδω, στήν άγκαλιά τού Μοντεχρήστου άναπαυτικά κοιμήνη γιά νά μή θραυον άπ' τό νερό τὰ πολύτιμα άνατολίτικα πέδιλά της, άνέβηε πρds τό κατάστρωμα.

Λίγα λεπτά άρνότερα, στήν άκτή είναι μείνει μόνον ό Άλ'ης κι' ό Μπερτούτσι, ένw ή θαλαμηγός άνοιγόταν πρds τό πέλαγος και σιωπηλώς κατόπι σέ άπόστασι τριακσών μέτρων άπ' τό μικρό θραυώδες νησί.

—Μά τί συμβαίνει, άγαπημένε μου; ρώτησε έπιτέλους με έπποία ή Χάιδω. Γιατί σταματήσαμε πάλι;... Γιατί έμεινε έξω, ό Άλ'ης κι' ό Μπερτούτσι;

Ό Μοντεχρήστος προσήλωσε ένα θαυό θλέμμα στή νεαρή

άντροπό του και της είπε άπλά:

—Θέλω νά έξοσλήσω με τό σκοτεινό παρελθόν μου, γιά νά έρσω κοντά σου ένα μέλλον φωτεινό κι' άνέμελο... Τό νησί αυτό τού Μοντεχρήστου είναι ή τελευταία άλυσίδα πού με συνδέει με τό παρελθόν... Άλλά σέ λίγα λεπτά της ώρας, θά συντρίβη άυστικά κι' αυτή!...

Κι' έπειδή ή Χάιδω δέν έννοούσε τὰ άνιγμιακά λόγια τού άνδρός της, αλλά έξακολουθούσε νά τόν κυττάξη με περισσότερη άπορία, ό Μοντεχρήστος της έξήγησε:

—Ό Μπερτούτσι άνοιξε πολλά φουρνέλλα στούς θράχους τού μικρού αυτού νησιού... Τερασ'α ποσότης πυρίτιδος θ' άναφλε-γί σέ λίγο... Ό Άλ'ης κι' ό Μπερτούτσι συνδέουν τώρα με φυγή τὰ φουρνέλλα, θά τό άνάψουν και θά ρθουν σέ μάς κολυμπούντες...

Σταμάτησε ό Μοντεχρήστος, γιατί ένας λυγμός άθελης συγκινήσεως—συγκινήσεως γιά τό όριστικό σήσιμο τού τρικυμώδους παρελθόντος του—τούσφιζε τό λαρόγγι. Κατόπι μουρμούρισε άργά:

—Σέ λίγο θά έξαφανιστή γιά πάντα, τό τελευταίο ίχνος τών άναμνήσεών μου... Θά καταβυθιστή στό χάος ή μυστηριώδης νήσος τού άθού Φοριά... Μά άς έναπομένουν έλα γιά πάντα... Έσύ μόνάχα ζήσε, άγαπημένη μου, έτω κι' άν χρειαστή γι' αυτό ή θυσία της άνάφλης ίσως ζωής μου...

Ή Χάιδω έγενρε τη στιγμή εκείνη τό κεφάλι της στά στήθη τού κόμητος. Έτοιμαζόταν νά τόν επιπλήξη με τρυφερότητα... Ξαφνικά όμως, τρομερή θρονή συνάραξε τόν άέρα, άσπερες στήλες μαύρου καπνού έκρυσαν τούς θαλάσσιες όγκους τού νησιού κι' ή θάλασσα άόγησε...

Άρκετά λεπτά της ώρας άργότερα, διαλύθηκαν σιγά-σιγά οι μαύροι πέπλοι τών καπνών... Και φάνηκαν ό Μπερτούτσι κι' ό Άλ'ης νά πλησιάζουν στή θαλαμηγό, λαχανιασμένοι άπ' τό γοργό κολύμπι τους! Στή θέσι όμως τού άλλοτε ξερονησιού τού Μοντεχρήστου, ύπήρχε τώρα ή γαλάζια συνέχεια της άπαρτοαραγμένης θαλάσσης!...

—Σέ νοιώθω, άγαπημένε μου! ψιθύρισε τότε με συγκίνηση ή Χάιδω. Μά μά γοργή κίνηση τού τόσο δυνατού χεριού σου, με μία μοκνοκυλιά σγεδόν, άναποδογυρίζεις ένα έπαιτικό όσο και τρομερό Παρελθόν!... Είθε τό μέλλον, στό όποιο άποθλέπεις, νά τό φωτίη πάντα ή άνασθήτης τού Θεού!... Κ' είθε νά σου μοιάση σ' έλα, δ...!

Ό Μοντεχρήστος συνταράχτηκε τώρα. Τά γυλιώδεια νεύρα του ούτε καν είχαν σκιρτήσει πρίν, όταν τό γοργό σφυγμόνιστο άπ' τη φοβερή έκρηξη τών θράχων... Άλλά γιά τελευταία μουρμουριστή φράσις, τήν όποια ξεστόμισαν τὰ άδύα και κόκκινα χείλη της συζύγου του, τράνταξαν θίαια τήν νήν του...

Έσκυψε περισσότερο κι' έπιασε με τὰ δυό του χέρια τό άναπνέιο εκείνο κεφάλι. Βύθισε τὰ μάτια του στά φωτεινά κι' άγνά εκείνα μάτια... Θέλω με ρωτήση... Άρνήθηκαν όμως τὰ άπ' τήν άπειρη συγκίνισή του γέιλη, νά μουρμουρίσουν τήν έρώτησι κι' έδωσαν τη θέσι τούς στά μάτια... Τά μάτια του τότε, λαχταρισμένα άπ' τήν τρυφερή σμίσση της τελευταίας κείνης φράσεως της Χάιδως, τη ρώτησαν θουδώς έτσι:

Κι' έκείνη, μουρμουριστά, με θουρκωμένο τό χαμηλόθελος θέμα της, περιωρίστηκε νά τού πη άπλά:

—Ναί!... Ναί!... Νοιώθω... ότι θά γίνω... πατέρας!...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ Η ΛΟΝΚΙΟΛΑ

Α'.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΝΔΟΥΡΩΝ (*).

Ή κυρία Αύγη Μπαρτέλλι, κατά τό έτος 1847-1848, έξασκούσε στό Μιλάνο ένα έπιτελεστέατο έπάγγελμα: Διατηρούσε σέ μιά πολυσύχναστη οδό—έκεί κοντά στό περίφημο θέατρο της «Σκάλας»—χαρτοπωνείο καζίνο, στό όποιο έβλεπε κανένας κλέφτης θράυο τό άνθος της Μιλανέζικης ά-

(*) Πανδοροί: Οδύγγοι και Κροάται άτακτοί τροπάρη, φημισμένοι γιά τήν άνδρεία των.

ριστοκράτας.

Τήν καλύτερα όμως πελατεία τού καζίνο της Μπαρτέλλι, τήν άποτελούσαν οι άξιωματικοί τού αυστριακού στρατού. Γιατί κατά τήν εποχή εκείνη ή Ιταλία κ' ιδιαιτέρως τό άλλοτε Λομβαρδο-Βενετικό έασιλείο—τό όποιο πρωτεύουσα ήταν τό Μιλάνο—στέναζε άκόμη κάτω άπ' τό ζυγό τών Αυστριακών κατακτητών.

Άρχηγός τότε τού αυστριακού στρατού της κατοχής, έχοντας τό στασηγειό του στό Μιλάνο, ήταν ό περίφημος στρατάρχης Ιωσήφ-Βενεσέλας, κόμης Ραδέτσκι. Παρ' όλη τήν τρομερή, τήν άμείλιχτη άυστηρότητά του, οι ύπόδουλοι Ιταλοί δέν είχαν και πολύ νά παραπονεθουν κατά της δικαίας διοικήσεώς του. Και τώρα, άς μπουμε στίς αίσουσες τού καζίνο της κυρίας Αύγης Μπαρτέλλι, γιά νά παρακολουθήσουμε μερικές ένδιαφερόμενες σκηνές...

Ήταν ή νύχτα της 15 πρds τη 16 Μαρτίου 1848, ώρα 11 και κάτι. Μεγάλη ζωηρότης και κινήσις παρετηρείτο στίς αίσουσες τού καζίνο. Τίς γέμιζε, άποκλειστικά σχεδόν, πληθώρα αυστριακών άξιωματικών...

Μάταια όμως ή κυρία Μπαρτέλλι κι' ό βοηθός της Βαρτολόμιο Βάτιο—άπόστρατος Ιταλός ταγματάρχης—προσπαθούσαν νά τραθήσουν τη θουρωδία αυτή πελατεία, πρds τὰ άδεια τραπέζια τού χαρτοπαιγνίου. Οι άξιωματικοί—πράγμα άσυνήθιστο ως τότε—προτιμούσαν νά συζητήσουν, άντίς νά παίξουν. Φαίνεται, ότι σπουδάζα γεγονότα είχαν συμβή, τών όποιων τό ένδιαφέρον ήταν πιδ έλκυστικό άπ' τό ένδιαφέρον τών πρασιαν πραεζίνων!

Άς παρακολουθήσουμε ώστόσο μία συζητήσι, γιά νά άντιληφθούμε περί τίνος έπρόκειτο.

—Βεβαίως, λοιπόν, άντισυνταγματάχχα Πάσκε, ότι συνέθησαν τρομερά πράγματα στή Βιέννη; ρώτησε ένας άξιωματικός, φωνάζοντας γιά ν' άκουστή ή έρώτησι τού μέσα στό πανδαμόνιο των συζητήσεων.

—Όχι δά!... Έγώ δέν είπα «τρομερά πράγματα»! άποκρίθηκε ό Πάσκε. είπα μόνάχα, ότι έγιναν εκεί μερικές ταραχές άπ' τόν όγλο, ή όποιες γρήγορα έσθισαν μπρds στό μουγκρισμό τού κανονιού!...

—Όσοτό όμως, φωνή λαού όρνή Θεού! Ξανάτε ό πρώτος άξιωματικός, Ζάρωσαν έσας οι ταραξίες, αλλά ή διαταρτηρίες τους έπιασαν τόπο: Έμαθα με θεβαίοντι, ότι ή Αύτοκρατορική και Καισαροβασιλική μεγαλειότης τού βασιλέως μας, άναγκάστηκε νά παραχωρήση πολλά δικαιώματα στό λαό!

—Ναί, τό αίμα μου! έγώ αυτό! πετάστηκε κ' είπε ένας νεαρός ύπολογαγός. Θά καταργηθή, λέει, ή λαοκρατία, θά γίνη καινούργιος νόμος περί τούτου, πιδ έλευθεριότερος άπ' τόν παλαιό, και... και θά συγκληθουν οι άντιπρόσωποι τού ύποδούλου σέ μάς Λομβαρδο-Βενετικού έασιλείου, γιά νά συζητήσουν με τόν άυτοκράτορά μας τήν παροχή σ' αυτούς μεγαλειέρον έλευθεριών!... Ισως μάλιστα και νά προκηρύξη τήν άνεξαρτησία τού έασιλείου μας!

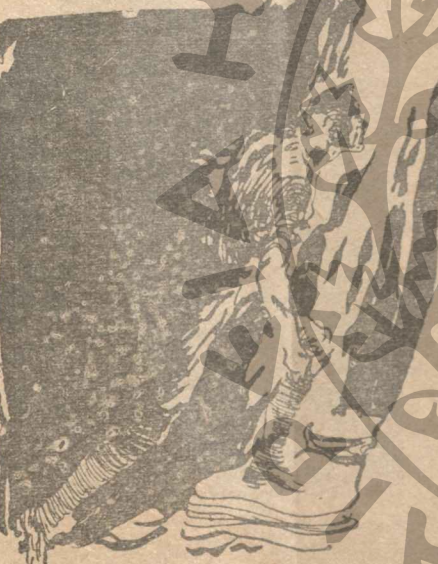
Ή τελευταία αυτή δήλωση, προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών και ζωηρότη συγκίνηση σ' όλους τούς αυστριακούς εκείνους άξιωματικούς της κατοχής. Περισσότερο μάλιστα άπ' όλους άξιωματικούς ένας κολοσσικός λαγυγός, ό Χέρμαν πόν Κροστ-σκάττ, στήλωσε τό πανύψηλο κορμί του προληπτικά και φώνασε:

—Μικρά μου ύπολογαγέ, τὰ παραλέξ!... Όσοτό, άν παραχωρήσει αυτό ή έκείνο τού βασιλέως μας, δικαιώματά του ήταν!... Άλλά μού φαίνεται, ότι κι' έμείς οι άξιωματικοί του έχομε κάποια γνώση και άέρουμε τι θά κούουμε ένπραγματοποιήσουν ή έπικίνδυνες γιά τό κράτος μας παραχωρήσεις!... Και πρώτα-πρώτα, άν έποθασυνθουν τώνων οι Ιταλοί και ξεθαράμουν και οηκώσουν κεφάλι, θά τούς τν συντρίψουμε έτσι άκριβώς!

Χούφτωσε τώρα ένα νεαρό κρυστάλλινο ποτήρι, έσπασε στή διστική χούφτα του και τήκανε κομμάτια. Ούτε σταγόνα αίματος δέν έβγίκε άπ' τις έπιπόλαιες άλλωστε γαστρονομικές, τίς όποιες προέβηναν στό σκληρό δόντι τού τού καφετέρια κοιμώματά του καυσώλου.

Εύγελ! Εύγελ! ξεφώνισαν όλοι, ένθουσιασμένοι άπ' τό όπάνο κατόρθωμα.

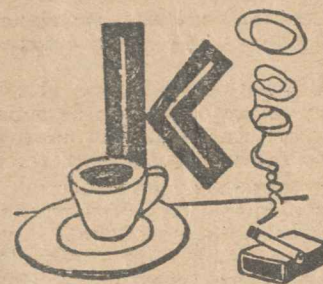
(Άκολουθεί)



ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗ

Το έγκλημα ενός Ιταλού στο «Μόντε Κάρλο». Μία παλιά γνωριμία του Καρτιέ Λατέν. Ο άρμαλος φοιτητής της Σορβόνης. Πώς άρχισε να δοκιμάζει την τύχη του. Η γνωριμία του με την «μίσση» Νταϊζή Μίντλετον. Πλούτη και σπατάλες. Από αλήτης καταστηματούχος στην όδω Τρουσέ. Το είδωλο του Μοσχίνι και της Ζαννέτ Πεννεβάν. Γιατί έσκωψε τις φίλες του. Το τραγικό τέλος ενός άσώτου, κλπ.



Μπαλντάσαν Μοσχίνι, είχε σκοτώσει την «μίσση» Νταϊζή Μίντλετον κι' είχε τραυματίσει θανάσιμα την δεσποινίδα Ζαννέτ Πεννεβάν.

—Μπαλντάσαν Μοσχίνι!... ψιθύριζε σκεπτικός. Μ' αυτό το όνομα δεν μου ένε άγνωστο...

Για να βεβαιωθεί αν ήταν πράγματι το πρόσωπο που ήξερα, πήρα άμέσως το τηλέφωνο και ζήτησα τόν άστυνόμο της Γενικής Ασφαλείας Άντου Ντουμέρ.

—Έμπρός, έσ' είσαι, Άντου; του φώναξα. Έχεις ιδέα γι' αυτό το έγκλημα του «Μόντ' Κάρλο»; Τί έξευ μάλιστα με τόν Μοσχίνι;

—Ο Ντουμέρ άρχισε να γελάει με την άνταρση μου.

—Ελα, καλύτερα, να τ' αμείνω στο γραφείο, μου απάντησε. Έχεις ν' άκουσεις πολύ ένδ' αφέροντα πράγματα.

—Υστερ' από λίγο, ένα αυτοκίνητο μ' όδηγούσε στη Γενική Ασφάλεια. Καί μετά δύο ώρες πήγα να στην έφημερίδα μου, για να γράψω την παράδοση ιστορία αυτού του Ιταλού, ό οποίος έδεκα χρόνια τώρα ζούσε στο Παρίσι πείζοντας χαρτιά κ' όρκιζόμενος ότι...δεν θα παύσει ποτέ να τ' αμείνω...

Ο Μπαλντάσαν Μοσχίνι ήταν ένας από τους πιο περίεργους τύπους της κοσμοπόλεως. Ξυπνούσε όταν οι εργατικοί άνθρωποι πήγαιναν να κοιμηθούν και κοιμόταν μόλις χάραζε ή μέρα! Ήταν γνωστός σ' όλα τ' αλόνια, σ' όλα τ' κέντρα και σ' όλα τ' καταγώγια των άπόρων... Μά ές σ' άφηγούσε την παράξενη ιστορία του.

Τό 1925, ό Μπαλντάσαν ήρθε στο Παρίσι για να σπουδάσει στη Σορβόνη. Ή εκείνο τόν καιρό οι γονείς του από την Φλωρεντία του έστελναν άφθονα χρήματα κ' ό Ιταλός σπουδαστής περνούσε μία όμορφη φοιτητική ζωή. Καθόταν σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα του Καρτιέ Λατέν, είχε μ' ένα τρυφερό φίλο και καλή βράδυ σύναζε σ' ένα κέντρο τού Μονπαρνά. Ήταν ένας κομψός και πολύ συμπαθητικός νέος και φυσικά είχε ένα πλήθος έρωτικές περιπέτειες. Μά όπως ήνε γνωστό, ό έρωας κ' ή μελέτη είνε δύο πράγματα ασυμβίβαστα. Ο Μοσχίνι, σιγά σιγά, άρχισε να παραμελεί τ' μαθήματά του, να σκορπίζει δεξιά κ' άριστερά τ' λεφτά που τού στέλναν οι γονείς του και να καθυστερεί ένα σωρό νοίκια τού σπιτιού που έμενε. Εκείνη ακριβώς την εποχή έκανα τη γνωριμία του. Μου όμολόγησε μ' ειλικρίνεια ότι έλεγε να κάνει ένα σωρό συνδυασμούς, για να μπορέι να τ' αμείνω βόλτα, γιατί δεν τού ήταν πεία εύκολο να εγκαταλείψει τη ζωή που έκανε. Αναγκάστηκε τότε να τόν βεβαιώσω ότι θά καταστρεφόταν και τού είπα:

—Η ζωή τού φοιτητού είνε τελείως διαφορετική από τών άλλων ανθρώπων. Μπορεί να διασκεδάσεις, να έξεις την όμορφη φίλη σου, αλλά συγχρόνως πρέπει να σκέπτεσαι πάντα ότι πρέπει να πάρεις τ' διπλωμά σου. Γιατί αν εγκαταλείψεις στην περιπέτεια, είσαι χαμένος. Μπορεί να φτάσεις άκρη και σ' αυτά τ' κάτεργα.

Δέν με πίστεψε. Έξακολούθησε να έχει φίλες, να σωρό όμορφες γυναίκες, να ξενυχτάει και να μη πηγαίνει στη Σορβόνη. Πέρασαν έτσι οσάκι τέσσερα χρόνια. Σ' αυτό τ' διάστημα δεν κατόρθωσε να πετύχει ούτε μία φορά σ' έξετάσεις κ' οι γονείς του, άπογοητευμένοι, έπαψαν πεία να τού στέλνουν χρήματα, για να τόν αναγκάσουν να γυρίσει στη Φλωρεντία. Ο Μοσχίνι όμως δεν μπορούσε πεία να εγκαταλείψει τόν Παρίσι. Τό είχε άγαπήσει σ' άν δέυτερη πατρίδα του. Έπειτα είδρε σ' αυτό ένα σω-

ρό όμορφος και διασκεδάσιμος, που δεν θά ήταν δυνατόν να τ' άρει και στη Φλωρεντία. Γι' αυτό προτίμησε να διασκεδάει τις σποές του ν' άφήσει την ύπερβολική πολυτέλεια και την άριστοκρατική ζωή και να χαθεί μέσα σ' άνώνυμο πλήθος της κοσμοπόλεως.

Τόν συνάντησα για δεύτερη φορά μέσα σ' ένα έπιση χαρτοπαίκτη Λέσχη. Ήταν τόσο άποροφορημένος από τ' παγκινά, όση μάλιστα κατέχτηκε να με χαρετίση, με μ' αλόνι τού κεφαλιού. Έπειτα έπαινό στο τραπέζι και ξεχάστηκε, με την άγνωση τού κέρδους συνημένη στο πρόσωπό του.

—Πώς πάει ή τύχη; τόν ρώτησα σ' λίγο, πλησιάζοντάς του.

—Απόψε έχω διαβολέμενη γάμια, μ' απάντησε. Μά καί μ' ένα μέσο μου ότι θά κερδίσω. Έχω ένα προαίτημα, ότι αν έχω μ' ένα πλιν, θά ρεφάρω. Τό κακό όμως είνε ότι δεν έχω άλλα λεφτά μαζί μου. Δάνεισέ μου, σ' παρακαλώ, έκαστο φράγκα.

Τού τ' έδωσα, βέβαιος ότι θά τ' έκανε κ' ότι δεν θά μου τ' άστρεψε ποτέ. Ο Μοσχίνι καθόσε στο πρώτο τραπέζι, μ' όλη την πλάτη και με έξω. Έφωνα από τη χαρτοπαίκτη λέξη δηλώνοντος. Είχα καταλάβει ότι ό Μοσχίνι είχε έξελεχθεί σ' άπαισιμα κ' έζούσε παίζοντας χαρτιά και κάνοντας...θαλασσοδάνεια.

Μά νύχτα πάλι, έπειτα από ένα χρόνιο, συνοδεύοντας δύο γυναίκες μου στο άριστοκρατικό κέντρο «Σέλεκτ», συνάντησα για τρίτη φορά τόν Μοσχίνι. Έτρεξε μάλιστα να με χαρετίση και μ' έδειξε τ' άκρη του. Φορούσε ένα άγριο φράκο κ' είχε άνακχσει πεία να τ' αμείνω και τ' άδραστηρίκα του.

—Τρόμαξα να σ' γνωρίσω, καίμενη Μοσχίνι, τού είπα. Πώς π' άστρεφες κ' έγιν' άνθρωπος; Μήπως πήρες καμιά κληρονομιά;

Μ' απάντησε μ' άόριστα λόγια κ' άπέφυγε να μου δηλώσει τί έφαινόταν. Όταν όμως γύρισα στο τραπέζι μου, ή κερές που συντόχε με ρώτησαν περίσους:

—Είνε γνωστός σου αυτός ό «έιγκλό»;

Εγώ τ' είχα χαμένα. Προσπάθησα να θυμηθώ.

—Μά όλοι ξέρουν τόν «Ρούντι», μου είπαν. Έρε μπλέκει μάλιστα σ' άόριστα τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, την «μίσση» Νταϊζή Μίντλετον. Κάθε βράδυ φεύγει μαζί της και μάλιστα με μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια. Της έχει φάει ένα σωρό λεφτά. Θά μπορούσε να κάνει την τύχη του, αν δεν ήταν φοβερός χαρτοπαίκτης.

Πόσο καλά ήσαν πληροφορημένες ή γυναίκες αυτές!

Από τότε, σ' όλο τ' διάστημα που πέρασε μέχρι τ' έμερα που διάβασα στην έφημερίδα τ' έγκλημά του, δεν τόν είχα ξανασυναντήσει. Ο φίλος μου Άντου Ντουμέρ όμως μ' άγγηγέ με καλή λεπτομέρεια τη συνέχεια της ιστορίας του.

Ο Μπαλντάσαν Μοσχίνι, έπειτα από λίγο καιρό, νοστάλγησε την πατρίδα του και θέλησε να γυρίσει στη Φλωρεντία. Ζήτησε λοιπόν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό από την «μίσση» Μίντλετον. Εκείνη σ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Ο Μπαλντάσαν Μοσχίνι

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μετά τās νίκας. Ένας διαγωνισμός στρατιωτικών θουριών. Οι πεντακάσιοι στιχουργοί. Και ή παταγώδης άποτυχία. Τό τέλος τού Ματσούκα. Και τ' άλιβερά λόγια τού πρίγκηπος Νικολάου. Τό έπίθετο τού ναυάρχου Κουντουριώτη και ή ιστορία του. Ο φόνος ενός προγόνου τών Κουντουριώτων. Ο γάμος που μετετράπη σε κηδεία, κλπ.

ΤΑ 1914, μετά τούς δύο νικηφόρους Βαλκανικούς πολέμους μας, όποτε τ' ό πατριωτικό αίσθημα έφλεγε ό δίκαιος τών Ελλήνων τās καρδιές, καθώς έλεγε ό μακαρίτης Ρέπουλης, προκηρύχθηκε ένας διαγωνισμός «Στρατιωτικών Ποιημάτων», γιατί σ' όσους δύο πολέμους κατεδείχθη ότι υπήρχε σχετικώς μεγάλη έλλειψη για τόν Ελληνικό στρατό, έν συγκρίσει προς τόν Σερβικό, και ιδίως τόν τόν Βουλγαρικό, οι όποιοι είχαν άφθονα τραγουδιάρια, για να ένθουσιάζουν τούς πολεμistas.

Την πρωτοουσία της προκηρύξεως τού διαγωνισμού αύτου είχε τ' ό υπουργείο τών Στρατιωτικών, στο όποιο και θά υπεβαλλόντο τ' ό ποιήματα, για να κριθούν, να μ' όλοποιηθούν και να διδαχθούν σ' όστους στρατιώτες.

Τό υπουργείο τών Στρατιωτικών έδωκε ως άπαιτητή τόν άναγνών τήν σύνθεση θουριών και λοιπών άσματων για τ' ό στρατό, γιατί οι στρατιώτες μας, έορτάζοντας τās νίκας και μ' όλη τήν είδ' ά θούρια και τραγουδάκια, τραγουδούσαν τ' ό παλιό...αντιστρατιωτικό τραγούδι:

Δέν με κλαίς, καίμενη μάννα, που με γράφαν ταχτικό!...

Πρόεδρος της έπιτροπής, που θά έκρινε τ' ό ποιήματα, ήταν ό πρίγκηπος Νικόλαος και μέλη οι Παύλος Νούβας, Μάμαρης Άννινος, Γ. Κουτσούκος, Γ. Δαμνέγγης και Άγιος Κουρτίδης.

Η κρίσις όμως για τ' ό υποβληθέντα ποιήματα, ή όποια συντάχθη από τ' όστους τών Στρατιωτικών και έφερε την υπογραφή τών...όστους τών Στρατιωτικών, ήταν συντεταγμένη σ' ό έπος στρατιωτικής λαμπρότητας και έλεγε ότι δεν βραβεί κανένα από τ' ό υποβληθέντα 500 ποιήματα, γιατί κανένα δεν ήταν άξιο βραβείου. Έβαινωδες όμως έπτά.

Τ' ό επανεμένα ποιήματα ήσαν τών κ. κ. Ν. Μπαράκλη, Ζ. Παπανικολάου, Στέλιου Σερραντίου, και τών κυριών Μαρίας Σταυρίδου και Έλ. Νεφροπόντη.

Τ' ό παλιό από τού κ. Ζαχ. Παπανικολάου ποιήμα έλεγε ως έξης:

Η λόγχη μου έχει άνάψει, σ' άστράφτει από ψυχή! Πάω ή φωνή τού Γένους, τ' ό τελαγός ήχει...

Μου γένει ό Βασιλιάς (μου), τ' ό λογάς όρθος, λαμπρός. Για μ' ας, για τ' ά παιδιά (μας), για τήν Ελλάδα μας. Έμ-πρός!...

Ο μακαρίτης Σπύρος Ματσούκας, μάλιστα έλαβε γνώση ότι έν τών υποβληθέντων 500 ποιημάτων 499 ήσαν άνάξια λόγου, έλεγε:

—Μαρέ αύτά ήθελαν...στρατιωτική καθαίρεση!...

Έπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

τραγουδούσαν ποτέ στο στρατό μας!...

—Μεγαλονομία πράξεων και γεγονότων και στείρωσις έμπνεύσεων προς ήμηνσιν των, έπε χαρακτήριστικώς και ό πρίγκηπος Νικόλαος.

Πολλοί τών άναγνωστών μας θ' άγνωστίν ίσως ότι τ' ό έπίθετο «Κουντουριώτης» δεν είνε τ' ό πραγματικό οικογενειακό έπίθετο τού ένδόξου ναυάρχου και της οικογενείας του, αλλά έν...παρτσουλι... Τ' ό πραγματικό τους έπίθετο ήταν Ζέρβας. Τ' ό «Κουντουριώτης» τούς έδόθη και έπεκράτησε κατόπιν ως έπίθετον, από την έξις αίας:

Ένας πρόγονός των, ό Λατζί-Γ'ώργης Ζέρβας, είχε φύγει από την Ύδρα και έμεινε πολύ καιρό σ' ά Κουντουρα της Μεγαρίδος. Όταν ξαναγύρισε, δε στην Ύδρα, δεν φορούσε πεία τ' ό Υδραίικο ένδυμα, αλλά Κουντουριώτικη ένδυμασία, πράγμα τ' ό όποιον έκανε μεγάλη έντύπωση σ' όστους συμπατριώτες του. Από τότε λοιπόν τού χάρισαν τ' ό παρτσουλιέτο «Κουντουριώτης», τ' ό όποιον έπεκράτησε τού πραγματικού έπίθετου κ' έμεινε σ' όστους άπογόνους.

Αλλά ιδίως τ' ό παρεπίθετο αυτό έμεινε στην οικογένεια τών Ζερβών από τότε που τ' ό υιόθετης ως υι' υιόνιμος ό Άνδρέας Ζέρβας «Κουντουριώτης», έξαφανισθέντος και λησιμηθέντος τού «Ζέρβας» έντέλους.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

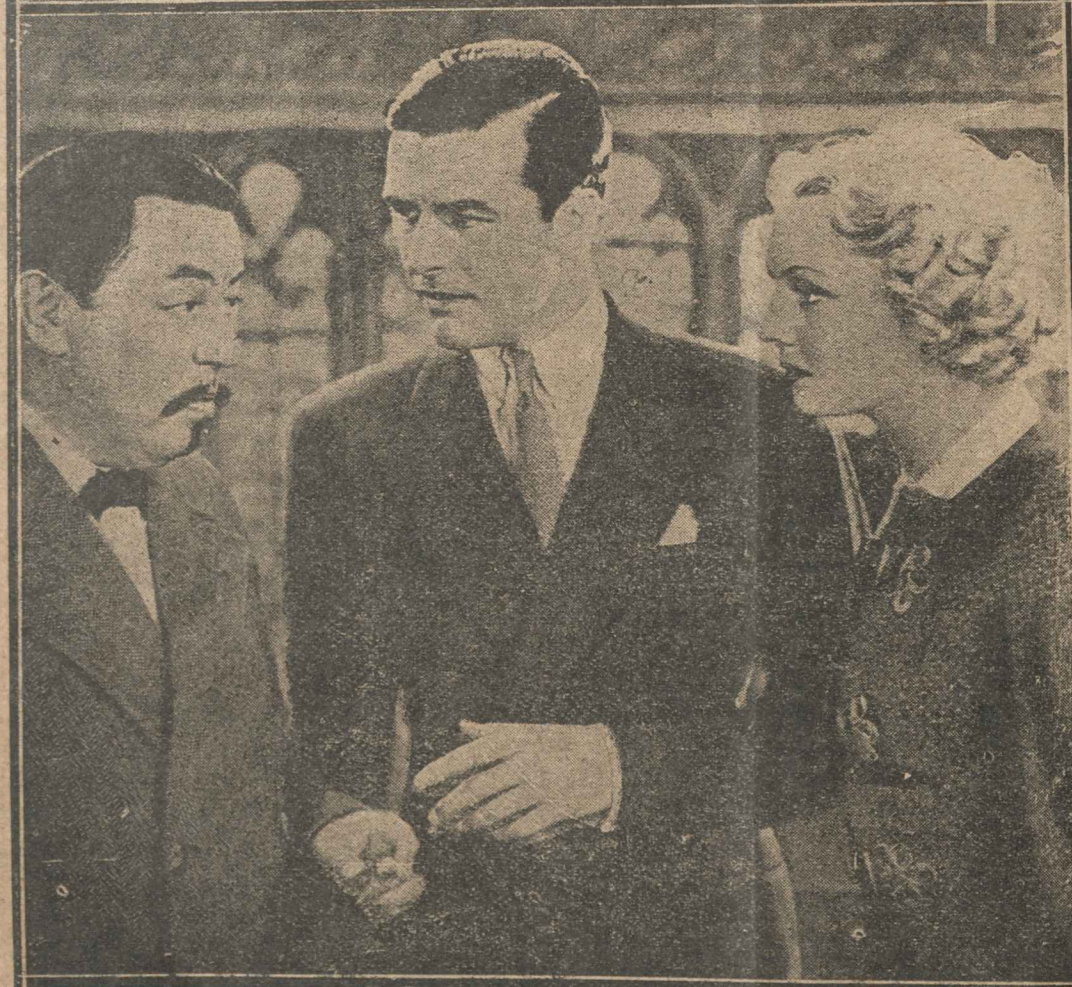
Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα.

Επαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδεψε μέχρι τ' ό σταθμό και τόν άποχαιρέτησε με δάκρυα. Ο Μοσχίνι όστόσο, αντί να πάει στη Φλωρεντία, πήγε τ' ό Μόντε Κάρλο, έμεινε λίγες μέρες, έπειτα σ' ένα κέντρο τ' άόριστα του μ' άπαισιμα κ' έμερ κανίδια, τόν συνόδε



ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΠΟΡΤΕΣ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ



ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η περίφημη Ζορζίνα Μπαίκερ, σε μία σκηνή της «Ζουζού». ΚΑΤΩ : 'Ο Βάρνερ Όλαν, ο Ραϊμόν Μάλτ και η Λίλιαν Χάρμπο, όπως εμφανίζονται στο πρώτο φιλμ που κυκλοφορεί στην 'Αμερική. — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ : Μία άλλη φωτογραφία της Λίλιαν Χάρμπο, όπως εμφανίζεται στο πρώτο φιλμ που κυκλοφορεί στην Εγγράτη. — ΚΑΤΩ : 'Η μεγάλη «βεντέτα» Κάθριν Χέμπουργκ και ο Τζών Μπήλ, σε μία σκηνή του νέου φιλμ «Ο Τσάρλι Τσάν στο Λονδίνο». — ΜΕΣΩΝ : 'Η τρισαγατωμένη Λίλιαν Χάρμπο, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο φιλμ που κυκλοφορεί στην Εγγράτη. — ΚΑΤΩ : 'Η μεγάλη «βεντέτα» Κάθριν Χέμπουργκ και ο Τζών Μπήλ, σε μία σκηνή του νέου φιλμ «Ο Τσάρλι Τσάν στο Λονδίνο».

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ



ΙΑΤΙ είχε σκοτώσει; Τι είχε κερδίσει από αυτό το φριχτό έγκλημα; Πώς θα γλύτωνε τώρα από το δήμιο;

Με το χλωμό του πρόσωπο μέσα στα χέρια, ξανάβλεπε στην οθόνη της φαντασίας του όλα τα έπειστικά αυτής της αίματηρης περιπέτειας. Από τη μέρα που τον παράτησε η μικρούλα Ροζίτα, ο τρυφερός και ρωμαντικός έρωας του, τριγύριζε στα ντάνουγκ και στα ύπιστα νυχτερινά κέντρα για να διασκεδάσει, να πνίξει τον πόνο του, να βρή λεφτά, να κερδίσει τη ζωή του. Ο Πιερρό δεν μπορούσε να κάνει καμιά δουλειά. Ήταν ένας καλός χορευτής, είχε ένα άψογο σμόκιν κι' επιδεικνυόταν στα άριστοκρατικά κέντρα σαν ένας «κούκλος». Ήταν ο «χορευτής των κυριών». Έτσι τον ήξεραν τα γκαρσόνια, οι μικροί χρυσοκόκκινοι «γκρούμς», ή φτωχές ανθοπώλιδες. Ήταν ο «Πιερρό ο χορευτής»...

Ένα βράδυ, στο «Παλέρμιο» είχε γνωρίσει μια γρήα άριστοκράτισσα, βαμμένη σαν είδωλο, με τρεις σειρές μαργαριτάρια στον μαρμαρένο λαιμό της και με πλατιά «μπρασέλες» από μπριλλιάνια, που άστραφταν στα χέρια της. Ο Πιερρό τη χόρεψε, ήπιε μαζί της σαμπάνια κι' ύστερα τη συνόδευσε στο μέγαρο της, ένα άπειρο κι' έρημο παλάτι.

Η γρήα άριστοκράτισσα είχε ξετρελλάθει μαζί του. Τα εξημερώματα του έδωσε ραντεβού για το βράδυ και πήγε πρώτη στο «Παλέρμιο». Ο «Πιερρό» είχε βαρεθεί αυτή την ύπιστα ζωή του. Τα μαργαριτάρια και τα μπριλλιάνια της φίλης του—ήταν η βαρύνει Μπλούμενφιλντ—είχαν ξυπνήσει μέσα του παράξενα και μυστηριώδη ένστικτα. «Αν ήταν δικός του αυτός ο θησαυρός, θα μπορούσε να ζήσει σαν πριγκιπόπουλο, να έχει μικρές και πεντάμορφες φίλες κι' ένα πολυτελές διαμέρισμα κοντά στο Δάσος της Βουλώνης.

Ο Πιερρό ανατρίχιαζε κάνοντας αυτές τις τρελλές σκέψεις. Κι' άξαφνα πήρε την απόφαση να κάνει το μεγάλο «κόλπο». Έχωσε το ξυράφι στην τσέπη του και τράβηξε για το «Παλέρμιο», κάτω από τα πολύχρωμα φώτα της Μονμάρτρης. Πόσο μισούσε εκείνη τη γρήα άριστοκράτισσα! Εκείνη τα είχε όλα!... Πλούτη, μέγαρο, πολυτέλεια. Ο Πιερρό ζούσε σε μια σκοτεινή και φτωχική κάμαρη, δίχως θέρμανση, δίχως καμιά άνεση, σ' ένα παλιό και κακόφημο ξενοδοχείο.

Πώς πέρασαν η όρεξη! Πώς ήρθαν τα μεσάνυχτα; Ο Πιερρό ένοιωσε ξανά άλλοκοτο ύπνο. Ήταν ένας άλλος άνθρωπος. Ήταν βέβαιος πως αν κυττάζονταν στο καθρέφτη δεν θα γνώριζε τον εαυτό του. Μόλις θρέθηκε λοιπόν μόνος με τη θαμμένη θωράνη Μπλούμενφιλντ, στο δωμάτιο ενός ύπνου ξενοδοχείου της Μονμάρτρης, θαμνώθηκε πάλι από τα μαργαριτάρια της και τα μπριλλιάνια της. Και τότε, σαν τρελλός, άνοιξε το ξυράφι του, χύμηξε απάνω της και μ' ένα οβριδισμα θηρίου, της έκοψε το λαιμό. Θεέ μου!... Πόσο κόκκινο αίμα είχε αυτή η γυναίκα! Ακόμα και τα μαργαριτάρια της είχαν γίνει κόκκινα σαν μικρά κεράσια!...

Ο Πιερρό έπλυνε τα χέρια του, τύλιξε το κολλίε και τα μπριλλιάνια σε μια μεταξωτή εσάρπα της, σήκωσε το γιαντάκι του παλτού του και χάθηκε σαν άστραπη από εκείνο το ξενοδοχείο της Μονμάρτρης.

Το ίδιο βράδυ νοίκιασε ένα άλλο δωμάτιο, στην άλλη άκρη του Παρισιού, στο βάθος του βουλεβάρτου Μπλανκί. Μά, να μπορούσε ν' αλλάξει και πρόσωπο! Αυτή η σκέψις τρυπούσε το μυαλό του σαν πυρωμένο καρφί. Κι' όλη νύχτα ξαγρύπνησε, καθισμένος κοντά στη λάμπα, με τα πόδια τυλιγμένα σε κουβέρτα, γιατί δεν μπορούσε ν' αντικρύσει το κρεβάτι. Νόμιζε πως έβλεπε πάνω σ' άσπρα σεντόνια το αίμαφουρτο πτώμα της θαμμένης θωράνης Μπλούμενφιλντ.

Την άλλη μέρα, έπεσε με τα μούτρα στις έφημερίδες. Σε μια από αυτές ήταν η φωτογραφία του με την περιγραφή της δολοφονίας. Πού την είχαν βρή, τη φωτογραφία του; Μα μήπως δεν είχε μοιράσει. Ένα σωρό στις έρωιευμένες κυρίες που τον ήθελαν για χορευτή τους στα ντάνουγκ της Μονμάρτρης;

Μια άλλη έφημερίδα, έξ' αφορμής του εγκλήματος του, ανέφερε τον περίφημο Πραντσίνο που είχε σφάξει κι' αυτός μια γυναίκα του ημικούμου για να την κλέψει. Ο Πραντσίνο είχε κάνει το έγκλημά του την προτελευταία Κυριακή των Άποκροφτων το 1887. Διάβηκε! Νά μια παράξενη σύμπτωση. Μια τέτοια νύχτα δεν είχε σκοτώσει κι' ο Πιερρό ο χορευτής; Ο δημοσιογράφος έκανε λόγο γι' αυτή τη σύμπτωση κι' έβλεπε ότι η ψυχή του Πραντσίνο είχε ένορκωθή στο δολοφόνο της βαρύνει Μπλούμενφιλντ!...

Το βροχερό βράδυ έκανε μολυβένιο τον ουρανό του Παρισιού. Από το δρόμο, ανέβαιναν παράξενες φωνές. Ο Πιερρό έσπασε το ατί. Μήπως τον κυνηγούσαν; Μα όχι, όχι!... Τρελλός που ήταν. Ο κόσμος διασκεδάζει! Μήπως δεν ήταν η τελευταία εβδομάδα της Άποκροφής;

Εκείνο το βράδυ, στο «Παλέρμιο» θα γινόταν ένας μεγάλος χορός μεταμοιρασμένων. Μα κι' αλλού! Σ' όλα τα νυχτερινά κέντρα της Μονμάρτρης!...

Ο Πιερρό δεν μπορούσε να κάθεται κρυμμένος μέσα σ' ένα κενό δωμάτιο. Ήθελε να βγή έξω, να περπατήσει, να χορέψει, να μεθύσει, να ξεχάσει! Πόιος θα τον γνώριζε κάτω από τη μάσκα; Κανείς! Είχε διακόσει φράγκα και όλα τα μαργαριτάρια και τα μπριλλιάνια της γρήας. Τα μαργαριτάρια και τα μπριλλιάνια! Η άμνηστος τους τον έκανε έρω φρενών. Δεν ήξερε κανένα κλεπταποδόχο και για να τα πουλήσει έπρεπε να καταφύγει στον κόσμο των απάχων. Είχε ένα θησαυρό στα χέρια του κι' όμως γι' αυτόν, δεν άξιζε τίποτα! Μήπως έπρεπε ν' ακολουθήσει το παράδειγμα του παλιού δολοφόνου Πραντσίνο και να ρίξει το θησαυρό του στον ύπνο; «Α! Η λύσσα τον έπαινε στο λαιμό! Είχε σκοτώσει για να πετάξει τα μαργαριτάρια και τα μπριλλιάνια μέσα στο βορικό».

Ο Πιερρό σηκώθηκε απότομα, φόρεσε τη γκαμπαρτίνα του και βγήκε από το ξενοδοχείο, με τα κομμάτια της γρήας στην τσέπη του. Οι δρόμοι ήταν ύργοι. Πάνω στην ασφάλτο, τα φανάρια σκόρπιζαν μια κόκκινη αντιφωγιά, σαν αίμα. Ο Πιερρό ανατρίχιασε και γύρισε το πρόσωπό του από τ' άλλο μέρος. Προχωρούσε στην γύλη, δίχως να ξέρει πού θα εύρισκε για να νοικήσει ένα ντόμιο. Σε λίγο έφτασε κοντά σε μια γέφυρα του Σηκουάνα. Μαροστά στα μαύρα νερά, του ήρθε η ιδέα να ξεφορτωθεί τα ματωμένα κομμάτια. Έχωσε το χέρι στην τσέπη, τ' άρπαξε γρήγορα και τα πέταξε στο ποτάμι. Σαν τον Πραντσίνο, είχε θυσιάσει το θησαυρό του. Κι' ωστόσο γι' αυτόν είχε σκοτώσει τη γρήα βαρύνει!...

Πέρασε διασπικά τη γέφυρα και μπήκε σ' ένα στενό και σκοτεινό δρομάκι. Μέσα σε μια φωτιμένη θιρ'να, ένα σωρό μάσκες του σόρκαζαν με τις γκριμάτσες τους. «Η μια του θύμει τη βαρύνει όταν του έκανε γλυκά μάτια, η άλλη όταν τρομοκρατήθηκε από τη θέα του ξυραφιού». Ο Πιερρό διάλεξε μια μάσκα, που παρόσταινε έναν Άγγλο με κοκινωπές φαβορίτες και με μεγάλα τετράγωνα δόντια. Η μάσκα αυτή είχε μια έκφραση απίρηρατης χαράς. Ο Πιερρό κρυψε κάτω από αυτό το βαμμένο καρτόνι το χλωμό πρόσωπό του, με τα κόκκινα μάτια από τις αγρυπνίες και τ' άβυσσους γένια και βγήκε πάλι στο δρόμο. Τώρα πια δεν φοβόταν κανένα! Η αγωνία, σαν ένα βάρος που φεύγει, είχε εξαφανιστεί την καρδιά του...

Ο Πιερρό άρχισε να τριγυρίζει στους δρόμους και κατά τα μεσάνυχτα έφτασε κουρασμένος στη Μονμάρτη. Εκεί τότε μπήκε στο «Παλέρμιο» και κάθισε σε μια γωνία, για να δώσει στη μέλη παγωμένη σαμπάνια σε στεγνά χείλη του. Η μάσκα τον προστάτευε. Πόιος μπορούσε να τον γνωρίσει; Μα ξαφνικά, η Ροζίτα, η παλιά του αγάπη, μισομυθισμένη, στάθηκε μπροστά στο τραπέζι του μόλι με δυο εθόνιας ούλους της κι' άρχισε να τον πειράζει. «Η μάσκα του τη διασκεδάζει».

(Η συνέχεια εις την σελίδα 797)



Πετάει τα διαμάντια στο ποτάμι...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΙ" ΑΔΑΜ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα μια τόσο ωραία και ταλμηρή πολιτική πράξις δεν μπορούσε να ικανοποιήσει όλο τον κόσμο. Το στρατιωτικό κόμμα αισθανόταν ότι η λατρεία της Ειρήνης προς τις εικόνες, την οποία εκείνη δεν φρόντιζε πια ν' αποκρύπτει, το απειλούσε. Και τότε, ένα δημιουργήμα της αυτοκρατορίας, ο γέρο στρατηγός Έλπιδιος, ο κυβερνήτης της Σικελίας, έδωσε το σύνθημα της επανάστασης, επικρίνοντας τη Χριστουγεννιάτικη τελετή που αναφέραμε παραπάνω.

Οι Σικελίοι τον έπεδοκίμασαν, έρεθισμένοι από τους στρατιωτικούς. Και τότε, κατόπιν υποδείξεως του Έλπιδίου, προσέφεραν την αρχηγία της επανάστασης, στον εξόριστο Κάισαρα και τον Ιερέα Νικηφόρο.

Μα ο Νικηφόρος φοβήθηκε. «Ήξερε ότι ο λαός ήταν με την αυτοκρατορία κι' ότι χωρίς αυτόν δεν μπορούσε να γίνει τίποτε. Και τότε έσπευσε ο ίδιος να ειδοποιήσει την αυτοκρατορία. Η Ειρήνη έστειλε τότε το λοχαγό της φρουράς της Θεοφάνη για ν' ανακρίνει στον Έλπιδιο την ανάκλησή του. Μα λίγους έλειψε να τον θανατώσει ο επαναστατημένος όχλος κι' αναγκάστηκε να φύγει.

Κατά την επιστροφή του, η Ειρήνη διέταξε την σύλληψη των μελών της οικογένειας του Έλπιδίου, τα οποία έρριξαν στις φυλάκες ως δημόσιους.

Η ειδήσις της επανάστασης προκάλεσε μερικές ταραχές στα στρατιωτικά σώματα και ύπηρχε φόβος μήπως γενικευθή τ' κακό.

Εύτυχως, τις ημέρες εκείνες, ο στρατηγός και αυλάρχης Ιωάννης ένικησε τους Σαρακηνούς κι' η επιτυχία του αυτή ενθουσίασε τόσο τα στρατεύματα και το λαό, έτοιμοι για την ώρα κάθε φόβος επεκτάσεως του κινήματος εξέλιπε.

Συγχρόνως η Ειρήνη δεν άφησε να σήσει ο ένθουσιασμός αυτός χωρίς να τον εκμεταλλευθή. Με τους αμύθητους θησαυρούς που είχαν μαζέψει οι εικονοκλάστες αυτοκράτορες, εξόπλισε ένα τεράστιο στόλο και τον έστειλε κατά των επαναστατών. Αυτό ενθουσίασε ακόμα περισσότερο τα πλήθη, τα οποία έβλεπαν ότι, εν αντιθέσει προς τους προηγούμενους αυτοκράτορες, η Ειρήνη ήξερε να πολεμάει και να νικεί, χωρίς να αρπάξει για το σκοπό αυτό τις χρήματα του φτωχού λαού.

Ο έπαιναστικός στρατηγός Έλπιδιος δεν μπόρεσε ν' αντισταθί μπρος στις τόσες δυνάμεις που εξαπέλυσε εναντίον του η αυτοκρατορία. Κ' εγκαταλείποντας το στρατό του, αναγκάστηκε να καταφύγει στους έχθρους της πατρίδος του Σαρακηνούς, έλαινός και τρισάβλιος, παίρνοντας μαζί του μονάχα τον τίτλο του βασιλέως που του είχαν άπονειμει οι στασιαστές σφεταί.

Οι άπιστοι Σαρακηνοί του αναγνώρισαν τον τίτλο αυτό και τον έβλεψαν αναλόγως. Μα κανείς ιστορικός δεν αναφέρει ποιά ήταν τα τέλη του. Χωρίς άλλο, θα πθανε αποπληξία, μηχανορραφώντας αδιάκοπα, μα και χωρίς αποτέλεσμα, για να πείσει αυτούς που τον φιλοξενούσαν να πολεμήσουν την πατρίδα του και να τον ανεβάσουν στο θρόνο της.

Η Ειρήνη, μετά την καταστολή της στάσεως, σκέφτηκε να γιάκι 'έκρινε ότι οι Σικελίοι είχαν τιμωρηθή αρκετά με τα έκευελιστικά της καταστροφής που είχαν πάθει. Και γι' αυτό δεν θέλησε να τους επιβάλει καμιά άλλη τιμωρία.

Συγχρόνως, ο Σαυράκιος, αφού νίκησε τους Σλαβούς και τους έδιωξε οριστικά από την Έλλάδα και τη Θεσσαλία, αναγνώρισε στην πρωτεύουσα, όπου του έγινε βυζαντινική αποδοχή. Τέτοιο θρίαμβο δεν είχαν ξαναδεί οι Βυζαντινοί από της εποχής του Βελισσαρίου. Η ίδια η Ειρήνη θέλησε να τιμήσουν τόσο τον επιβείο ύπουργό της, ο οποίος είχε θριαμβώσει

κι' ως στρατηγός.

Με το θρίαμβο αυτό έκλεισαν δυο χρόνια από τότε που η Ειρήνη κρατούσε στα χέρια της την εξουσία.

Οι αντίπαλοί της φαινότανσαν έμμηδενισμένοι παντού, τόσο με τη δύναμη των όπλων της, όσο και με τα λαμπρά αποτελέσματα της πολιτικής της.

Είςν πολύ δύσκολο να φανταστή κανείς πόση ένεργητικότητα αναγκάστηκε να καταβάλει η γυναίκα αυτή για να επιτύχει μέσα σε δυο χρόνια την αναδιοργάνωση της άπειροστης Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, για ν' αντικαταστήσει την εξουσία των προκατόχων της, που τους συγκρατούσε εναντίον της εχθρότητος του λαού ή εβνοία του στρατού, με μια έξουσα που τη συμπαθούσαν και η δυο αυτές δυνάμεις: Ο λαός την αγαπούσε, γιατί, χωρίς στη θαυμαστή πολιτική της οικονομία, είχε άγκυρα, χωρίς να ευτύχη κι' ο στρατός, γιατί από τότε που κυβερνούσε έκλειν, μονάχα νίκες και θριάμβους είχε γνωρίσει.

Το Βυζάντιο γνώριζε τώρα καινούργιες μέρες ευδαιμονίας, που δεν τις είχε γνωρίσει από την εποχή του 'Ιουστινιανού. Παντού, η καλλιέργεια των άγρών άπασαόουσε τα χέρια των αχμαλώτων. Η δημοσία ασφάλεια άπλωνόταν στην ύπαιθρο, απ' τους δρόμους της οποίας μετεσέροντο οι θησαυροί της 'Ανατολής στη Δύση.

Τέλος, η Ειρήνη άρραβωνίασε το γυνόδοβίκο και το Πεκίνου, οι οποίοι είχαν στεπορφυρογέννητο με την Ρωτούδη, την κόρη του Καρολομάγνου και αδελφή του Λουδοβίκου και του Πεκίνου, οι οποίοι είχαν στεφθή προσφάτως βασίλεις της 'Ακουιτανίας και της 'Ιταλίας. Η έπίσημη πρεσβεία που έστειλε για το σκοπό αυτό στον Καρολομάγνο, εξαγορεύει με τη συγκατάθεσή των φράγκων. «Οι δεν είχαν πετύχει ούτε ο Λέων ο 'Ισαυρός, ούτε ο Κωνσταντίνος ο Κοπρώνιμος, παρ' όλα τα διαθήματά τους και τις ταπεινώσεις τους, η Ειρήνη με τη φημη της, όχι μόνο το πέτυχε, αλλά και η ποταστή της θεωρήθηκε ως εσπερικά τιμητική.

Αυτό φάνηκε σαν ένας μέγας θριαμβός στους Έλληνες, που άρχισαν κιάνα να λατρεύουν τη μέλλουσα αυτοκρατορία τους στην οποία έδωσαν το όνομα 'Ειρηνοβία. «Η Ειρήνη διάλεξε τότε έναν εύνοχο και τον έστειλε στην πρωτεύουσα Ρωτούδη για να της διδάξει γλώσσα και τις συνήθειες των Έλλήνων.

Αυτή τη φορά οι έπίσκοποι των καθολικών δεν έφεσαν πια καμιά αντίρρηση, στο γάμο μιας δικής τους πριγκιπίσσης, έναν εικονομάχο Βυζαντινό πριγκίπα. Κι' αυτό, γιατί άσφαώς η Ειρήνη τους είχε έγυγνήσει ότι πολύ γρήγορα θα αναστράψουν τις εικόνες.

Αν μέχρι του θανάτου του σπάγου της, η Ειρήνη, είχε παρκαίψει το γυνό της γιατί σ' αυτόν βάριζε όλες τις ελπίδες, όταν ο αυτοκράτορας πθανε έμπιστεύθηκε στους μονάρχες και τους εύνοχους την άναρρη που νεαρό Κωνσταντίνου.

Όταν λοιπόν του έκανε λόγο για το γάμο του με την πριγκίπισσα των Φράγκων Ρωτούδη, η αυτοκρατορία έσπαστηκε (ή τλαμίσαν) στη νεανική του φαντασία το ταράξιμο ξανά. Ο Κωνσταντίνος, υπό την επίβραση του ένθουσιασμού του περίεργου του, φάνηκε εαφικά πολύ έρωιευμένος με τη μέλ'λοτα νύχτα του. Νόμιζε πως έμα την παντρεύεται, έγινε πια την συνδρομή των φράγκων πολεμιστών, θα κατακτούσε τον κόσμο ολόκληρο.

Η Ειρήνη κατάλαβε τότε ότι πολύ γρήγορα θα είχε την παντοδυναμία της κι' ότι 'ν' αναγκάζονταν να περιορίσει στο γυναικωνίτι της ή σε καμένα μοναστήρια.

Γι' αυτό αποφάσισε ν' αναβάλει όσο μπορούσε περισσότερο το γάμο του γυνό της, ο οποίος, στο κάτω κάτω, ήταν μόλις έξι ετών.

(Ακολουθεί)



Η πριγκίπισσα Ρωτούδη

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

ΤΟΥ Ρ. ΡΟΥΚΕΤΜΕΡ



Ο ξαφνικό φως του ηλεκτρικού φανού, σαν φωτεινό βέλος, έσκισε το πυκνό σκοτάδι του δάσους.

—Ψηλά τὰ χέρια!.. πρόσταξε μιά βραχνή φωνή.

Η Λίλιαν κι' ο Φρίτς πετάχτηκαν από τον πάγκο που καθόντουσαν, τρέμοντας σύγκορμοι από την απότομη ταραχή τους. —Καλοσπέρα!... Συγγνώμη για την ἐνόχληση... τούς είπε ειρωνικά ο άγνωστος, ρίχνοντας στο πρόσωπό τους την έκτυφλωτική δέσμη του ηλεκτρικού φανού.

—Βοήθεια! Βοήθεια!... στέναξε η Λίλιαν.

—Τσιμουδιά! Έκανε άγρια ο άγνωστος. Άλλοιώς, θα ρίξω!...

Στο δεξί χέρι του άστραφε ένα πιστόλι.

Μα τι ήταν άραγε; Ένας κοινός λωποδύτης.

—Ήσυχά!.. τούς ξαναείπε. Αφήστε τις έξυπνάδες!... Έχω ξεη σφαίρες μέσα στο πιστόλι μου...

—Δολοφόνε!... ούρλιαξε ο Φρίτς.

—Τι τραγικός πού είνε ο Δόν Ζουάν σας, κυρία μου!.. ξέκα-

νε ο άγνωστος, κυττάζοντας στά μάτια την κατάχλωμη Λίλιαν.

Και γέλασε σαρκαστικά, μ' ένα άπαίσιο γέλιο, που τούς πά-

γωσε το αίμα μέσα στις φλέβες. Έπειτα, πήγε πού κοντά.

—Μην πλησιάζεις! τού φώναξε ο Φρίτς και μπήκε μπροστά

στη Λίλιαν, για να την προστατεύσει.

—Ας λείπουν οι θεατρινισμοί! Έκανε απότομα ο άγνωστος.

Κι' έπειτα, στη Λίλιαν:

—Ο σύζυγός σου, κυρία μου, δεν θα σάς προστάτευε καλύ-

τερα... τής είπε.

—Μα τι θέλετε από μας; τόν ρώτησε κείνη, περίτρουη.

—Α, βλέπω ότι αρχίσατε να γινώμαστε λογικοί!... Ε, μα

βέβαια... Κανείς δεν θέλει το σκάνδαλο. Κι' ένα τέτοιο σκάνδαλο,

σαν το δικό σας, θ' αναστάτωνα το Βερολίνο!... Φαντασθήτε τις

έφημερίδες να γράφουν αύριο με χτυπητούς τίτλους: «Η σύ-

ζυγος του συμβούλου Μπέλντερ, διεσκέδασε στο δάσος με τον

φίλο της!...

—Παληάνθρωπε! φώναξε ο Φρίτς.

—Αφήστε τὰ παχειά λόγια! τόν συμβούλεψε απειλητικά ο

άγνωστος. Έμπρός! Ας αρχίσουμε από σάς. Δώστε μου το

πορτοφόλι σας!... Ωράα! Κι' έσεις, κυρία μου, δώστε μου τὰ

μαργαριτάρια σας...

—Α, όχι! Έκανε με φρίκη η όμορφη Λίλιαν.

—Τότε θα με αναγκάσετε να κάνω μιά μικρή επίσκεψη στον

άνδρα σας... τής είπε πονηρά ο λωποδύτης.

Κι' έρριξε το φως του φανού, στα ύπεροχα μαργαριτάρια,

που έσπότηζαν το λαμό της.

—Μπράβο!... ψιθύρισε με θαυμασμό και ειρωνεία. Τὰ μαρ-

γαριτάρια σας κοστίζουν πάνω από δεκαπέντε γιλιάνες μάρ-

κα!... Έλάτε!... Κάθε αντίστασις είνε περιττή... Προτιμάτε μή-

πως το σκάνδαλο; Έ-

γώ σάς συμβουλεύω

να το αποφύγετε.

Η Λίλιαν Μπέλντερ,

η όμορφη γυναίκα

του πασίγνωστου συ-

μβούλου, είδε πώς

δεν υπήρχε καμιά

άλλη διέξοδος. Έβγα-

λε λοιπόν από το λα-

μό της το μαργαριτα-

ρένιο κολλιέ και το

έδωσε στον άγνωστο

λωποδύτη.

—Ευχαριστώ, κυρία

μου, τής είπε εκείνος

με μιά παράξενη εϋ-

γένεια. Ο φίλος σας

δεν κινδυνεύει πια.

Ούτε κι' έσεις, φυσικά.

Σας δίνω το λόγο μου

ότι δεν θα ξαναγίνει

λόγος γι' αυτή την ύ-

πόθεση!...

Και μ' ένα πήδημα,

νάθηκε μέσα στους ψη-

λούς θάμνους του δά-

σους, άσος πωτά ξε-

σθησε τον ηλεκτρικό

φανά του.

Η Λίλιαν τότε, με

μιά κραυγή άπογνώ-

σεως για το πανάκριβο

κολλιέ της, έγειρε λι-

πόθυμη στην άγκαλιά του φίλου της.

Ο Φρίτς Έλμερ, τὰ έχασε για μιά στιγμή. Η Λίλιαν όμως

συνήλθε γρήγορα και γύρισε μ' ένα ταξι στο σπίτι της.

“Υστερα από μιά ώρα, ένα μυστηριώδες αυτοκίνητο στάθηκε

κοντά στο μέρος εκείνο του δάσους που είχε γίνει η κλοπή.

“Από μέσα πήδηξε κάτω ένας ζωηρός νέος: “Ήταν ο Φρίτς

Έλμερ, ο “Δόν Ζουάν”.

“Έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα, όταν έφτασε κοντά στους

θάμνους, σφύριξε δυο φορές συνθηματικά. Σε λίγο, φάνηκε α-

νάμεσα στους κορμούς των δέντρων το φως ενός ηλεκτρικού

φανού.

—Χάινς!... ψιθύρισε ο φίλος της Λίλιαν.

—Εγώ είμαι, Φρίτς! τού απάντησε ο άγνωστος, που κρατού-

σε το ηλεκτρικό φανά και που δεν ήταν άλλος, παρά ο λωπο-

δύτης, που είχε κλέψει τὰ μαργαριτάρια της όμορφης γυναι-

κας του συμβούλου Μπέλντερ.

—Την πήγες στο σπίτι της, την αγαπημένη σου; ρώτησε σαρ-

καστικά τον “Δόν Ζουάν”.

—Ναι... τού απάντησε κείνος γελώντας. Έμπρός τώρα: Ποῦ

είνε τὰ μαργαριτάρια;

Ο λωποδύτης έβγαλε από την τσέπη του το κολλιέ και τού

το έδωσε.

—Γιά φέξε... έκανε άμέσως ο Φρίτς Έλμερ.

Και στο φως του ηλεκτρικού φανού έξέτασε τὰ μαργαριτάρια.

—Υπέροχα! Έκανε ο σύντροφός του.

—Βλάκα! φώναξε, τρίζοντας τὰ δόντια του από τη λύσσα ο

Φρίτς Έλμερ. Μα δεν βλέπεις λοιπόν ότι είνε ψεύτικα; Η Λί-

λιαν μού είπε ότι φορούσε μιά άπομίμηση του κολλιέ της.

—Αφίσε τ' άστεία, Φρίτς! Έκανε ο λωποδύτης.

—Μιλάνε σοβαρά! τού απάντησε κείνος. Αυτά τὰ μαργαρι-

τάρια είνε ψεύτικα!... Τ' αληθινά τὰ έχει φυλάξει στην Τρά-

πεζα!...

—Νά πάρη ο διάβολος!... γκρίνιαξε ο λωποδύτης. Την πά-

θαμε σαν άγράμματοι. Και τώρα δρόμο!...

Κι' έσβησε τον ηλεκτρικό φανά του.

Το άλλο βράδυ, η Λίλιαν με τον άνδρα της και τους φίλους

τους Μπάουερ, βρισκόταν στο συνηθισμένο κέντρο τους στο

«Σπλέντεν», όταν άξαφνα τὸ γκαρόνι πλησίασε στο τραπέ-

ζι τους και είπε με μιά υπόκλιση:

—Ζητούν την κυρία Λίλιαν Μπέλντερ στο τηλέφωνο...

Ο σύμβουλος κύταξε περίεργα τη Λίλιαν, που τὰ είχε χά-

σει και είχε χαμηλώσει τὰ μάτια της. Κατάρθωσε ώστόσο ν'

ανάκτηση την ψυχραιμία της και νά πάη στο τηλέφωνο.

—Έμπρός... έκανε. Τι θέλετε;

—Είσατε η κυρία Μπέλντερ; τή ρώτησε μιά γνωστή της

φωνή.

—Μάλιστα... απάν-

τησε νευρικά η Λί-

λιαν.

—Α, ωράα! Έδώ ο

«άνθρωπος με τον η-

λεκτρικό φανά». Σας

ευχαριστώ πάρα πολύ

μαργαριτάρια, κυρία

μου. Τὰ πούλησα σή-

μερα το πρωί δέκα

χιλιάδες μάρκα. Ή-

ταν υπέροχα!... Έλ-

πίζω ότι αυτή η πλη-

ροφορία θα σάς ενδι-

φέρει!...

Κι' ο συνομιλητής

της έσπασε σ' ένα

σαρκαστικό γέλιο.

Η Λίλιαν κρέμασε το

άκουστικό, κατάχλω-

μη.

—Θεέ μου! ψιθύρι-

σε. Ήταν τὰ αληθι-

νά!... Τὰ είχα υπέ-

ξει!... Μου πήσαν λοι-

πόν τ' αληθινά μαργα-

ριτάρια;

Και γύρισε ταρα-

μένη στο τραπέζι.

—Μιά φίλη μου, εί-

πέμματα στον άνδρα

της και στους Μπάου-

ερ. Έπεσε θύμα ενός

αυτοκινητιστικού

δου-



—Ζητούν την κυρία Λίλιαν Μπέλντερ στο τηλέφωνο, είπε το γκαρόνι.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟ-ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τούς αναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τὰ πρώτα βιβλία, τὰ όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώ-στας των περιοδικών μας, είνε το ύπεροχον αίσθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

“ Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού, του όποιου η διανομή ήρχισε κατ' αὐτάς.

“Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τὰ άρι-στουργήματά μας, πρέπει ν' αποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και νὰ τὰ φέρετε εις τὰ Γρα-φεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τι-μής του βιβλίου, αποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σε-λίδων έκαστον, αποκτάτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ανωμάσθησαν τὰ έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίας αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τὰ 4 δελτία και τὰς 8 δραχμάς εις τὰ Υποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Έντός του Απριλίου θ' αρχίση η διανομή του άριστουρ-γήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

Θα έκδοθουν άμέσως κατόπι

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Η εὐκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τας Έξωτερικῶ αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζί με τὰ δελτία και τὰς 8 δραχμάς, και τὰ Έξοδα αποστο-λῆς των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπιτήμια διά τὰ Γρα-φείον μας μιά ταπεινή επόδωσις. Εις τὰς πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλάβουν τὰ βιβλία των από τούς κ. κ. υπο-πρακτορείς.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

συχήματος... Τι συμφορά, Θεέ μου!

Κι' έτσι δικαιολόγησε την ταραχή της και τη χλωμάδα της.

“Επειτα, την άλλη μέρα, έτρεξε άμέσως στην Τράπεζα και άνοιξε την ιδιωτική θυρίδα της. Άνάμεσα στ' άλλα χρυσαστικά της, ήταν κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ. Η Λίλιαν το πήρε στο χέρι και το έξέτασε.

—Θεέ μου! Έκανε. Είνε το ψεύτικο, η άπομίμησης. Είχα κά-νει λάθος και φορούσα το αληθινό... Και τώρα; Τι θα πω στον άνδρα μου! Θα με σκοτώση αν μάθη την αλήθειαν!...

Συλλογίσθηκε μιά στιγμή κι' ύστερα έφυγε γρήγορα από την Τράπεζα και πήγε στο γραφείο ενός ιδιωτικού ντέκτιβ.

Με θάρρος τότε του έξιτόρησε την περιπέτειά της και τόν πα-ρακάλεσε να της βρη το αληθινό της κολλιέ. Έκείνος της ζή-τησε διάφορες πληροφορίες για τόν Φρίτς Έλμερ, παραξενεύ-τηκε λιγάκι όταν άκουσε τὰ χαρακτηριστικά του και της υπο-σέθηκε ότι γρήγορα θα την ειδοποιούσε για το αποτέλεσμα των έρευνών του.

Κι' αλήθεια, ύστερ' από τρεις μέρες, την κάλεσε μ' ένα τη-λεφώνημα στο γραφείο του.

—Ορίστε το κολλιέ σας, κυρία μου! της είπε και της έδω-σε τὰ μαργαριτάρια. Χθες το βράδυ έπιασα τόν Φρίτς Έλμερ και τόν σύντροφό του Χάινς Τάλλερ. Είνε κι' οι δυο πασίγνωστοι λωποδύτες. Το κολλιέ σας δεν τὸ είχαν πουλήσει, γιατί άπλού-στατα είνε... ψεύτικο!

—Αδύνατον! Έκανε η Λίλιαν. Νά το ψεύτικο!

Κι' έβγαλε από την τσάντα της την άπομίμηση του κολλιέ

της, που την είχε πάρει από την Τράπεζα.

Ο ντέκτεκτιβ έξέτασε και το δυο κι' ύστερα έξέσπασε σ' ένα

ήχηρο γέλιο.

—Μάλιστα, της είπε. Έχετε δίκην... Κι' αυτό το κολλιέ είνε... ψεύτικο!

—Μα τότε τι γίνηκε το αληθινό; Ποῦ είνε τ' αληθινά μαρ-

γαριτάρια μου; φώναξε η Λίλιαν.

Ο ντέκτεκτιβ την κύτταξε με συμπάθεια.

—Ρωτήστε τόν άνδρα σας... της απάντησε. Ο κύριος σύμ-

βουλος θα χάρισε το αληθινό σε καμιά φίλη του και σάς ά-

φισε ένα ψεύτικο. Το τέχνασμα ήταν εύκολο. Άντι να παραγ-υείλ' η μιά άπομίμηση, παράνυνιλε δυο.

—Πῶς!... Έκανε η Λίλιαν, παίρνοντας μιά βαθειά αναπνοή,

σαν να είνε μόνει ένα άδάσταχο θάρρος από το στήθος της.

Κι' έποδόσε:

—Τι έξυπνος πού είνε ο άνδρας μου! Έτσι δεν υπάρχει τί-

ρα αλφες να δημιουργηθη κανένα σκάνδαλο!...

Κι' άμείμνη, έσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Το άλλο βράδυ, η Λίλιαν με τον άνδρα της και τους φίλους

τους Μπάουερ, βρισκόταν στο συνηθισμένο κέντρο τους στο

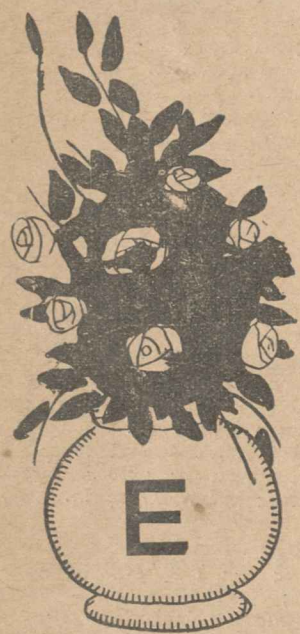
«Σπλέντεν», όταν άξαφνα τὸ γκαρόνι πλησίασε στο τραπέ-

ζι τους και είπε με μιά υπόκλιση:

—Ζητούν την κυρία Λίλιαν Μπέλντερ στο τηλέφωνο...

ΕΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ



πάντα να περιβάλλεται με μυστήριο και δεν φανέρωνε τίποτε απ' τη ζωή της. 'Απόφευγε τις έμπιστευτικές συνομιλίες. Μου ήταν λοιπόν αδύνατον να μάθω ποιά ήταν, από ποιά έρχόταν, ποιά έπληγαν. Μου φαινόταν σαν τυλιγμένη μέσα σ' ένα σύννεφο μυστηρίου...

Νόμισα πως ακολουθούσε εξεπλίττες αυτή την τακτική, την όποια αποφάσισα ν' ακολουθήσω κι' εγώ απέναντί της για να την φλογίσω την περιέργειά της. Και πράγματι με τις επιφυλάξεις μου, με τα μισοσκεπασμένα λόγια και τους μυστηριώδεις τρόπους μου, άρχισα πολύ γρήγορα να κινώ το ενδιαφέρον της νέας αυτής γυναίκας. Προσπαθούσε να με ψυχολογήσει, να θυθισθώ το βλέμμα της ως την ψυχή μου, να με κάμει να μιλήσω. 'Αντελήφθη ότι έφθανε μέχρι και του να κατασκοπεύει ακόμη τις κινήσεις μου. Και όσο έβλεπα ότι το σχέδιό μου έπιτυγχάνει, τόσο πιο μυστηριώδης προσπαθούσα να φαίνωμαι. 'Από σκοπού αποσιώπα από το ξενοδοχείο ώρες ολόκληρες χωρίς να της ξηγηθώ που ήμουν.

Τό αποτέλεσμα είναι ότι σε λίγο ξέγινε το μοναδικό αντικείμενο της προσοχής της. Τίποτε άλλο δεν την ενδιέφερε εκτός από μένα. 'Όλο τον καιρό της στην παρακολούθησή μου τον αφιέρωνε, με κατασκοπεύει, με ανέκρινε, έπιζητούσε να βρίσκει παντού μπροστά μου απρόοπτες. Και τί άλλο μπορούσα να φαντασθώ, παρά ότι στη ζήλεια ώφειλετο όλο αυτό το ενδιαφέρον της. 'Εκλογακούμενον να πιστεύω ότι ήμουν νικήτης απέναντί της.

Μιά νύχτα με παρέσυρε στο πάκο, μακριά απ' το ξενοδοχείο. Τα βλέμματά της ήσαν πιο διαπεραστικά από κάθε άλλη φορά. Μούπιασε τα δυο χέρια με κύταξε κατάματα κι' έπειτα μου είπε:

— 'Ισχυρίζεσαι πως μ' αγαπάς; μ' έβλεπον έξαιρετικόν. Θέλω να σάς πιστέψω. Είσοθε ίκανός να μου το αποδείξετε;

— Είμαι ίκανός τα πάντα να κάμω για να σάς το αποδείξω! της απάντησα. Καμμιά δυσκολία δεν θα μ' εφόβιζε.

— 'Αφού είν' έτσι, προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε τον ασύλληπτο δολοφόνο της Λιάνας ντε Νανού, που βοήθησε στραγγαλισμένη από άλλων ημερών σ' απότασι διακοπών μέτρων απ' το ξενοδοχείο μας... Κάμετε ότι δεν μπόρεσαν να κάμουν τα καλύτερα λαγωνικά της Παρισινης αστυνομίας. 'Υποδείξετε μου αυτόν το θηριώδη δολοφόνο και θα είμαι δική σας!

— Εφυγε και μ' άφησε εκεί σαν στήλην άλατος Αυτό που μου είπε υπερέ-

ΚΕΙΝΟ το καλοκαίρι, επειδή έπληττα στο Αίξ-λε-Μπαίν, όπου παραθέριζα, αποφάσισα να έρωτευθώ μια κυρία που έμενε στο ίδιο ξενοδοχείο και πολλές φορές έτύχαινε να καθόμαστε πλάι-πλάι στο ταμπλ-ντ-ότ. Ήταν μόνη, νέα, κομψή και πολύ αλλόκοτη. 'Ωμορφα μάτια, γλυκό στόμα, κορμί σέβλο και νευρώδες, μυτούλα μυτερή και μαλλιά ξανθά, κατάξανθα, σαν τον ήλιο της Νερθγίας, ενώ το δέρμα της ήταν μελαχροινό, αλλά μελαχροινό μύτι, χλωμό, σαν δέρμα μορφομανούς. Πιοτερο απ' όλα όμως με τραβούσε η παράξενη ματιά της που ήταν σκοτεινή και άτονη, ζωηρή και ρεμβώδης μαζύ, μια ματιά διεσδυτική και χαϊδευτική, γεμάτη υποσχέσεις και μυστήρια, που σε κρατούσε σε απόστασι σεθασμού ενώ ταυτοχρόνως σε τραβούσε άκατανίκητα.

Τό αποτέλεσμα είναι ότι την έρωτευθηκα τρελλά. Φυσικά δεν μου έλειψαν η εύκαιρίες να μιλήσω μαζύ της. Παρατήρησα όμως εύθως εξ άρχης, ότι η άγνωστη προσπαθούσε η παράξενη ματιά της που ήταν σκοτεινή και άτονη, ζωηρή και ρεμβώδης μαζύ, μια ματιά διεσδυτική και χαϊδευτική, γεμάτη υποσχέσεις και μυστήρια, που σε κρατούσε σε απόστασι σεθασμού ενώ ταυτοχρόνως σε τραβούσε άκατανίκητα.

Τό αποτέλεσμα είναι ότι σε λίγο ξέγινε το μοναδικό αντικείμενο της προσοχής της. Τίποτε άλλο δεν την ενδιέφερε εκτός από μένα. 'Όλο τον καιρό της στην παρακολούθησή μου τον αφιέρωνε, με κατασκοπεύει, με ανέκρινε, έπιζητούσε να βρίσκει παντού μπροστά μου απρόοπτες. Και τί άλλο μπορούσα να φαντασθώ, παρά ότι στη ζήλεια ώφειλετο όλο αυτό το ενδιαφέρον της. 'Εκλογακούμενον να πιστεύω ότι ήμουν νικήτης απέναντί της.

Μιά νύχτα με παρέσυρε στο πάκο, μακριά απ' το ξενοδοχείο. Τα βλέμματά της ήσαν πιο διαπεραστικά από κάθε άλλη φορά. Μούπιασε τα δυο χέρια με κύταξε κατάματα κι' έπειτα μου είπε:

— 'Ισχυρίζεσαι πως μ' αγαπάς; μ' έβλεπον έξαιρετικόν. Θέλω να σάς πιστέψω. Είσοθε ίκανός να μου το αποδείξετε;

— Είμαι ίκανός τα πάντα να κάμω για να σάς το αποδείξω! της απάντησα. Καμμιά δυσκολία δεν θα μ' εφόβιζε.

— 'Αφού είν' έτσι, προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε τον ασύλληπτο δολοφόνο της Λιάνας ντε Νανού, που βοήθησε στραγγαλισμένη από άλλων ημερών σ' απότασι διακοπών μέτρων απ' το ξενοδοχείο μας... Κάμετε ότι δεν μπόρεσαν να κάμουν τα καλύτερα λαγωνικά της Παρισινης αστυνομίας. 'Υποδείξετε μου αυτόν το θηριώδη δολοφόνο και θα είμαι δική σας!

— Εφυγε και μ' άφησε εκεί σαν στήλην άλατος Αυτό που μου είπε υπερέ-

ΚΕΙΝΟ το καλοκαίρι, επειδή έπληττα στο Αίξ-λε-Μπαίν, όπου παραθέριζα, αποφάσισα να έρωτευθώ μια κυρία που έμενε στο ίδιο ξενοδοχείο και πολλές φορές έτύχαινε να καθόμαστε πλάι-πλάι στο ταμπλ-ντ-ότ. Ήταν μόνη, νέα, κομψή και πολύ αλλόκοτη. 'Ωμορφα μάτια, γλυκό στόμα, κορμί σέβλο και νευρώδες, μυτούλα μυτερή και μαλλιά ξανθά, κατάξανθα, σαν τον ήλιο της Νερθγίας, ενώ το δέρμα της ήταν μελαχροινό, αλλά μελαχροινό μύτι, χλωμό, σαν δέρμα μορφομανούς. Πιοτερο απ' όλα όμως με τραβούσε η παράξενη ματιά της που ήταν σκοτεινή και άτονη, ζωηρή και ρεμβώδης μαζύ, μια ματιά διεσδυτική και χαϊδευτική, γεμάτη υποσχέσεις και μυστήρια, που σε κρατούσε σε απόστασι σεθασμού ενώ ταυτοχρόνως σε τραβούσε άκατανίκητα.

Τό αποτέλεσμα είναι ότι σε λίγο ξέγινε το μοναδικό αντικείμενο της προσοχής της. Τίποτε άλλο δεν την ενδιέφερε εκτός από μένα. 'Όλο τον καιρό της στην παρακολούθησή μου τον αφιέρωνε, με κατασκοπεύει, με ανέκρινε, έπιζητούσε να βρίσκει παντού μπροστά μου απρόοπτες. Και τί άλλο μπορούσα να φαντασθώ, παρά ότι στη ζήλεια ώφειλετο όλο αυτό το ενδιαφέρον της. 'Εκλογακούμενον να πιστεύω ότι ήμουν νικήτης απέναντί της.

Μιά νύχτα με παρέσυρε στο πάκο, μακριά απ' το ξενοδοχείο. Τα βλέμματά της ήσαν πιο διαπεραστικά από κάθε άλλη φορά. Μούπιασε τα δυο χέρια με κύταξε κατάματα κι' έπειτα μου είπε:

— 'Ισχυρίζεσαι πως μ' αγαπάς; μ' έβλεπον έξαιρετικόν. Θέλω να σάς πιστέψω. Είσοθε ίκανός να μου το αποδείξετε;

— Είμαι ίκανός τα πάντα να κάμω για να σάς το αποδείξω! της απάντησα. Καμμιά δυσκολία δεν θα μ' εφόβιζε.

— 'Αφού είν' έτσι, προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε τον ασύλληπτο δολοφόνο της Λιάνας ντε Νανού, που βοήθησε στραγγαλισμένη από άλλων ημερών σ' απότασι διακοπών μέτρων απ' το ξενοδοχείο μας... Κάμετε ότι δεν μπόρεσαν να κάμουν τα καλύτερα λαγωνικά της Παρισινης αστυνομίας. 'Υποδείξετε μου αυτόν το θηριώδη δολοφόνο και θα είμαι δική σας!

— Εφυγε και μ' άφησε εκεί σαν στήλην άλατος Αυτό που μου είπε υπερέ-

νε κάθε όριο παραξενιάς κι' άρχισα να πιστεύω πως είχα να κάμω με μια ανισόρροπη. Αυτό όμως δεν με δυσαρέστησε καθόλου. 'Η έκλεκτες ανισόρροπες γυναίκες είναι θαυμάσια πλάσματα για να περάσει κανείς ένα καλοκαίρι μαζύ τους σε μια λουτρόπολι όπου πλίττει.

Όπωςόποτε έβλεπα ότι η ανακάλυψις του δολοφόνου της Λιάνας ήταν άρισμένως ανωτέρα των δυνάμεών μου, Πού να έβγαζαρη σέ μια τέτοια δουλειά, στην όποια ήμουν έντελως άνδρας; Βρισκόμουν σε μεγάλη άμηχανα, όταν άξαφνα μια ιδέα φάνησε το μυαλό μου. Και το άλλο θράδα παρέσυρα τη φίλη μου στο ίδιο σημείο του πάρκου και της είπα:

— 'Αν σάς ύποδειξω το δολοφόνο, έχω το λόγο σας ότι δεν θα τον προδώσετε, δεν θα τον συχαθήτε;

— Έχετε τον λόγο της τιμής μου!

— Κυτάξτε με λοιπόν. 'Εγώ δολοφόνισσα τη Λιάνα.

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά.

— 'Α, τί τζέντλεμαν που είσοθε!... Τι τζέντλεμαν!... φώναξε. Τό ύποπτευσίον. 'Αλλά μια απόδειξι ότι μου λέτε αλήθεια, ένα πιστήριό θέλω.

— Να το μαχαίρι με το οποίο την άποτελείωσα, της είπα.

— Μου το κάνετε δώρο;

— 'Αν ή καρδιά σας τό θέλη!

— 'Όλο το κορμί της ανατρίχιασε από ευχαρίστησι. Φαίνεται ότι είχε ψυχρή διστραμμένη.

— Τώρα είμαι δική σας, τηρώ το λόγο μου! είπε. 'Όχι όμως στο ξενοδοχείο. Δεν θα έκτεθώ...

Μου ώρισε ραντεβού για μια ώρα άργότερα σ' ένα απόμερο σημείο της άκρογιαλιάς. Ήταν εκεί ένα έγκαταλελειμμένο περιπτερο που θά μπορούσε να μας προφυλάξει από τα δόκιμα βλέμματα.

Ερρέθηκα εκεί ακριβώς την ώρα που του ραντεβού. Κι' εκείνη έπλινξε, δεν ήταν όμως μόνη. Την συνόδευαν ένας ανθυπολοχαγός και τρεις χωροφύλακες, οι όποιοι μου πέρασαν χειροπέδες!

— 'Εκείνη μου είπε:

— Κύριε, έπιτρέψατέ μου να σάς ζητήσω μυριάκις συγγνώμης και να σάς δώσω μερικές απαραίτητες εξηγήσεις. Δεν είμαι μια ύστερική γυναικούλα όπως νομίζετε. Είμαι απλούστατα η νόμιμος σύζυγος ενός άνακριτου, στον όποιο άντετέθη η ύποθεσις της δολοφονίας της Λιάνας ντε Νανού. 'Η ύποθεσις αυτή, παρέχε στον άνδρα μου μια μοναδική εύκαιρία ν' αναδειχτεί, να προσχθί. Και πρέπει να όμολογήσετε, ότι η σύλληψις σας του έσοφαιζει την προαγωγή. Θα την όφειλη σε μένα και είμαι γι' αυτό εύτυχής, γιατί τον αγαπώ σαν έρωμένο μου. Και καθώς δεν μου άνταπέδιδε τόσο πολύ την αγάπη, έλπίζω ότι αυτό το έπεισόδιο θα μεγαλώσει την άφοσίωσή του. Πέστε μου τώρα, έχετε τίποτε εναντίον μου;

— Η σύλληψις μου δεν με είχε πειράξει. 'Η δήλωσις όμως της γυναίκας αυτής ότι αγαπούσε τον άνδρα της, μ' έκανε να θυμώσω τρομερά.

— Μαντάμ, είπα, αφού μου κάνατε την τιμή να ζητάτε τις έντυπώσεις μου, σάς λέω ότι είσοθε μια καταρτίδα και ότι ο κύριος σύζυγός σας μου έμπνέει την πιο μεγάλη όφελεια.

Τό συμπέρασμα όλης αυτής της γολοίας ιστορίας είναι ότι έλερώσατε το λόγο της τιμής σας!...

— Τό λόγο της τιμής μου, απάντησε σαρκαστικά εκείνη. Μά σεις που έχετε ειδικότητα στη δολοφονία των έγγαμων γυναικών, έπρεπε να έρεπε ότι η τιμή μιας παντρεμένης είναι να μην άπατά τον άνδρα της!

— Έκανε κατόπιν μπροστά μου μια υπόκλησι κι' έφυγε.

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

Μ' έφυλάκισαν. Την άλλη μέρα έκανα τη γνωριμία του συζύγου της. Ήταν ένας μεγάλος άνόητος, με μακριά μουστάκια και κοντές ιδέες. Προσπαθούσε να κάνει πνεύμα κατά την άνακρισι, για να τον άκούη, ό γραμματικός του, ό όποιος γελούσε θλακωδώς.

— Να σύλληφθηκε από μια γυναίκα! Πολύ άσχημα την έπάσατε! μου είπε ειρωνικά ό κ. άνακριτής.

— Τό λυπηρόν είναι η μεγάλη ήλιθότης σου που δεν μπορεί να έξεομολογήσας μόνο με την έξ ίσου μεγάλη

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΙΣΜΕΚΕΡ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)



ΔΟΥ, λοιπόν, ότι και οι 'Αμερικανοί άρχισαν να μιμνούνται τους Γερμανούς και να παίρνουν κι' εκείνοι παράξενες ύποθεσις για τα κινηματογραφικά έργα τους. 'Επίσης εγυρίζουν διάφορες έπιστημονικές θεωρίες και δίνουν σάρκα και όστά άκόμη και στα πιο τολμηρά όνειρα των μεγάλων σοφών. 'Ετσι κι' η 'Μέτρος' θέλησε να δώσει στο διεθνές κοινό ένα έργο, που η ύποθεσις του ν' αποκαλύπτει τις διάφορες μεθόδους που μεταχειρίζονται οι 'Αμερικανοί άστυνομικοί για να συλλαμβάνουν τους επικίνδυνους έγκληματιες. Σήμερα, λοιπόν, στα 'στούντιο' της, εγυρίζεται αυτό το περίεργο φίλμ, που έχει την παράξενη όνομασία 'L'. Α. Δ. Δ. και που είνε τ' άρχισα το τίτλο του.

Η Κέυ Λίνκε, η νεαρή Κινέζα εβεντέτα, ή όποια παίζει ένα χαριτωμένο όρλο στο φίλμ ό «Πέπλος της Φαντασίας», άρχισε τώρα να εγυρίζη ένα καινούριο άστυνομικό έργο, στα 'στούντιο' της 'Μέτρος'. Η Κέυ Λίνκε είνε σήμερα από τους πιο συμπαθείς άστέρες του Χόλλυγουντ, γιατί, εκτός της όμορφιάς της, έχει και άξιοθάμιστο ταλέντο. 'Εκείνο όμως που την έχει κάνει να καταστήσει όλην την αγάπη, είνε ή υπερβολική καλώςήνη της. Η βίβλια της είνε άνοχη όλη τη μέρα για τους φίλους της και τους θαυμαστές της. 'Όσο για τους δημοσιογράφους, αυτοί πειά είνε οι άχόρσοτοι σύντροφοί της.

— Για να γίνη κανείς διάσημος, λέει στους φίλους της, πρέπει να έχη έναν πλούσιο θαυμαστή, ένα καλό ταλέντο κι' ένα φίλο δημοσιογράφο! 'Ο πρώτος θα φροντίζη για την μεγαλοπρεπή εμφάνισι της κι' ό τελευταίος θα έξιμνι το ταλέντο της. 'Ετσι όλος ό κόσμος θα την ξέρη και θα την θαυμάζη.

Κι' αλήθεια, αυτή η χαριτωμένη Κινέζα, μέσα σε λίγο καιρό, κατώρθωσε να γίνη πασίγνωστη.

Στο κινηματοθέατρο «Παλλάς» προβάλλεται αυτή την έβδομάδα το περίφημο έργο της Ζοζεφίνας Μπαίκερ, για το όποιο έχουν γραφί ένα σορό άδρια στον Εύρωπαϊκό Τύπο. Η Μαύρη 'Αφροδίτη στο «Ζουκόν» παράγει γρήγορα άλλη μια φορά τους 'Αθηναίους, με τα όμορφα τραγούδια της και τις συγκινητικές περποιέτες της. Κι' έως, πολλοί λίγοι θαυμαστές της Μαύρης 'Αφροδίτης ξέρουν ότι ή ηρώδα του «Ζουκόν» δεν είνε μόνο μια πασίγνωστη χορεύτρια, αλλά και μια καλή μητέρα. Παράγματι, ή Ζοζεφίνα Μπαίκερ έχει ένα χαριτωμένο παιδί, το όποιο έχει κλεισμένο σ' ένα άριστοκρατικό σχολείο του Παρισιού, για να το προσκομίσει στην άστυνομία.

Θλακεία της γυναίκας σας! το άπάντησα. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι δεν είμαι έγώ ό δολοφόνος;

— Θα τό καταλάβω, όταν μου αποδείξετε το άλλοθι.

— Θα σάς τό αποδείξω άμέσως, αφού έπιμένετε. Η άνοχη γυναίκα σας έλησμήνησε ότι, τη θραυδά ακριβώς της δολοφονίας βρισκόμουν στο δωμάτιό της!

— 'Επιτέλους εξεδικόμουν! 'Οποιαδήποτε συνέπεια κι' άν έχη από το ψέμμα μου, έμεινα ένθουσιασμένος θλέποντας τον άνοχη κριτή ν' αλλάζη χίλια χρώματα. 'Ο δυστυχής τά είχε χάσει.

— Ψεύδεσαι, ψεύδεσαι!... φώναξε.

— 'Εκείνη τη στιγμή ένας άστυνομικός ήρθε κι' έδωκε στον άνοχη τάδε καταπομπισμένους και μου είπε:

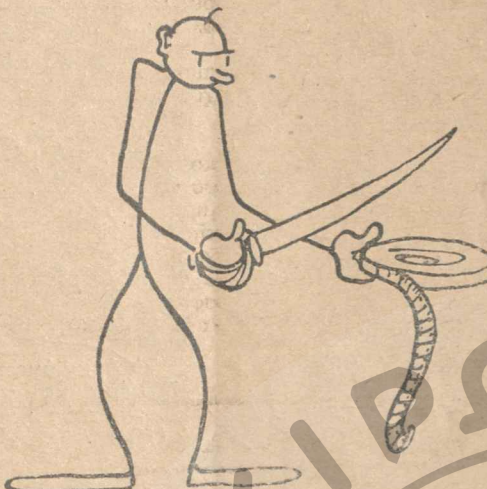
— Κύριε, αυτό το έγγραφο με πληροφορεί ότι ό πραγματικός δολοφόνος συνελήφθη πρό όλίγου. Είσοθε έλεύθερος. Σας παρακαλώ όμως να ευαρεστηθήτε να μου δώσετε το λόγο σας, ότι δεν μου είπατε ψέμματα πρό όλίγου για τη γυναίκα μου.

— Σας δίνω τον άνδρικό λόγο της τιμής μου, ό όποιος άξίζει τολάχιστον όσο και ένας γυναικός.

— Εφουγα. Είκοσι τέσσερες ώρες άργότερα έμονομαχησάμε. Τό καταθέσαμε μια οπαδία στο αύτι. 'Από τότε δεν τον ξαναείδα.

Προσέθεσε όμως, συνάντησα στο μπουλβάρ τη γυναίκα του. Μου χαμογέλασε και, καθώς μου έδινε το χέρι, μου είπε:

— Τί εύτυχής που είμαι έπιτέλους να σάς ευχαριστήσω, κυρία! Φαντασθήτε ότι άφότου έκάματε τον άνδρα μου να πειριέται τον άπατά, με λατρεύει. Σας ευχαριστώ, κύριε!



Κάθε φίλμ όφιστάται άγριο κοψίμο των περσών σκηνών του!...

φύλαξη — όπως λέει — από το «κακό μάτι» των θαυμαστών της. Η εύθυμη «Φαίνας» πρέπει να ξέρετε ότι είνε τρομερά δεισιδαίμων. Γι' αυτό άλλωστε έχει μαζύ της ένα σορό γκορί-γκορί, για να την προφυλάγουν από τις μαγείες. Κι' αυτό άκόμη το συλλαβί της, επειδή νομίζει ότι της φέρνει τύχη, δεν τό άποχωρίζεται ποτέ, ούτε και την ώρα που κοιμάται. Τό «Ζουκόν», λοιπόν, αποκαλύπτει μερικές τέτοιες άδυναμίες της, που προδίδουν την καταγωγή της όμορφης πρωταγωνιστριάς του. Η Ζοζεφίνα Μπαίκερ μπορεί να έγινε διάσημη, αλλά δεν μπορεί να ξεχάσει ότι γεννήθηκε στο Χάρλεμ, στη συνοικία των Μαύρων, στη Νέα 'Υόρκη.

Από μια έρευνα των «Κινηματογραφικών Νέων» μαθαίνουμε τα έξις καταπληκτικά πράγματα: 'Όλα οι μεγάλοι άστέρες του Χόλλυγουντ εργάζονται δεκαοχτώ ώρες τη μέρα! Κάθε πρωί, στις 7, είνε στα 'στούντιο'. Από τις 7 ως τις 8 μαγαιάρονται από τους ειδικούς μακαγίρη. Από τις 8 μέχρι τις 9 δοκιμάζουν και φρουν την τουάετα με την όποια πρόκειται να εγυρίζουν. Στις 9 άκριβώς κατεβαίνουν στο «πλατό» και βασανίζονται ως τις 7 το βράδυ τον άτυχο σκηνοθέτη με τις ιδιοτροπίες τους. Από τις 7 ως τις 8 παίρνουν το μπάνιο τους και αλλάζουν ρούχα. Στις 8 παρουσιάζονται πάλι μπροστά στον σκηνοθέτη, για να τους δώσει το όρλο που πρόκειται να εγυρίζουν την άλλη μέρα. 'Επειτα πηγαίνουν να τον μελετήσουν στο σπίτι τους. Η Γκρέτα Γκάρμπο, μάλιστα, δεν μπορεί να κοιμηθί, άν δεν έχη μήνη περίφημα το όρλο της. Αυτό φυσικά χρειάζεται πολύωρη μελέτη. 'Ετσι πολλές φορές ή άσημη εβεντέτα πηγαίνει άγρυπνη την άλλη μέρα στο 'στούντιο». Κατωάβαίνετε τώρα γιατί οι άστέρες του Χόλλυγουντ είνε παρόμοιοι κι' ιδιότροποι. Έχουν τσακίσει από την πολλή δουλειά. Γι' αυτό οι ένοικιοί καλλιτέχνες, που πηγαίνουν στην πόλη του κινηματογράφου, φεύγουν έπειτα από λίγο τρομοκρατημένοι.

Θ' άγνοητε όμως ότι κάθε φίλμ, πριν να παραδοθί στον θαυμαστή ή στα...σφουρίγματα των φίλων της όδδης, περνάει από ένα σορό διατυπώσεις και ήφιστάται άγριο κόψιμο των περσών σκηνών του. 'Ετσι από ένα φίλμ που έφτασε στο 'στούντιο να έχη μήκος πενήντα χιλιάδων μέτρων, καντάνε να προβάλλονται στην όδδην μόνο τα όγχο χιλιάδες μέτρα του! 'Όλα τ' άλλα πετάγονται ως άχρηστα!...

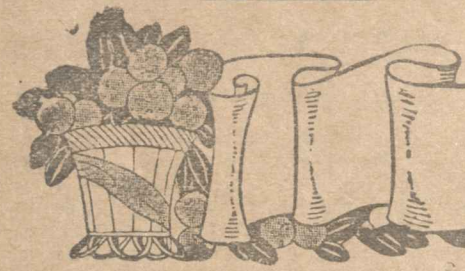
Στο Χόλλυγουντ υπάρχει ένα πλίκος κομπάρσων, οι όποιοι είνε κατάλληλοι για να υποδύονται πρόσωπα γεροντιστών, βουλιεντών, στρατηγών, κι' ένα σορό έπιστημον. Είνε οι «διάσημοι άγνοιστές», όπως τους λένε ελκοντά οι άστέρες. 'Ο Ουίλλιαμ Τάκερ, παραδειγματός χάρη, ενώ στην πραγματικότητα είνε ένας φτωχός άδολος, στην όδδην παρουσιάζεται ως γεροντιστής. 'Ο Φεντερικ Βρόν πάλι διατηρεί με προσοχή τα πλίκια και μουστάκια του, γιατί τον κάνουν να κερδίση πέντε δολάρια ή μέσα, ποάδοντας στα φίλμ για βαθύπνοος άριστοκράτης. 'Ο Μαξίμο Πίλα, έπίσης, έχει όφελος έχαστο φίλμ, παίρντας πάντα το όρλο ενός άλλου στρατηγού. Από τις μάλιστα είχε την τιμή να φρουρή την Προέτα Γκάρμπο στο έργο «Αλλά Χάρη», όταν ή διάσημη εβεντέτα υπερέυε την τρομερή κατακόρη κι' είχε κλεισθί στις φυλάξες, ως την ώρα της έκτελέσεως της. Η Άλβαν Λόρενς, πάλι, κάνει πάντα όλοως γοηδ κι' άπαίσιες γεροντοκοπές, κερδίζοντας έτσι λίγα δολάρια. 'Όλοι τους παίρνν όμως μ' έξαιρετική ευυνειδησία τους μικρούς όδλους τους κι' έχουν την ιδέα ότι είνε μεγάλοι άστέρες. Κι' όστόσο είνε βεβόλητοι!

Η Μόρην Ο' Σούλιβαν ζήτησε να της δώσουν λίγες μέρες άδεια, για να ξεκουραθί από την έφιαρκή ζωή των 'στούντιο'. Παράγματι, ή όμορφη εβεντέτα, μόλις της τό επέτρεψαν, κλείστηκε στη βίλλα της κι' από τό πρωί μέχρι τό βράδυ δεν κάνει άλλο τίποτε...παρά μόνο να κοιμάται! Μ' αυτό τον τρόπο έλπίζει ν' άνακτήση τις δυνάμεις της. Έννοείται ότι όλοι οι θαυμαστές της έχουν άνησυχήσει και κάθε μέρα της στέλνουν ένα σορό τρομερά γράμματα κι' όμορφα λουλούδια. Μά ή Μόρην Ο' Σούλιβαν ενδιαφέρεται μόνο για την ύγεια της. 'Ετσι οι φίλοι της, μάταια περιμένουν ειδήσεις της, πράγμα που τους άναγκάζει να πιστεύουν ότι έχασε δίσημο που λένε μερικά ότι ή εβεντέτα δεν έχων καρδιά. Κι' αυτή ήταν ή πιο λογική σκέψη που έβγαλαν ως τώρα.

Η Ούνα Μάρκελ κι' ό Φρανσώ Τόν εγυρίζουν σήμερα στα 'στούντιο της 'Μέτρος' ένα νέο έργο τους. Αυτό το φίλμ μάλιστα ήταν άσημη να γνωρίσει ό ένας τον άλλον πιο καλά και να γίνουν άχώριστοι φίλοι. Μά ή κακογλώσσά του Χόλλυγουντ δεν τους άφησε να συνεχίσουν το φίλόδιό τους. Δημιούργησε τρεις ιστορίες εις βάρος τους και τρία σκάνδαλα, ώστε άναγκάστηκαν να διακόψουν τις στενές σχέσεις τους.

Η Ούνα Μάρκελ κι' ό Φρανσώ Τόν εγυρίζουν σήμερα στα 'στούντιο της 'Μέτρος' ένα νέο έργο τους. Αυτό το φίλμ μάλιστα ήταν άσημη να γνωρίσει ό ένας τον άλλον πιο καλά και να γίνουν άχώριστοι φίλοι. Μά ή κακογλώσσά του Χόλλυγουντ δεν τους άφησε να συνεχίσουν το φίλόδιό τους. Δημιούργησε τρεις ιστορίες εις βάρος τους και τρία σκάνδαλα, ώστε άναγκάστηκαν να διακόψουν τις στενές σχέσεις τους.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ



Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Τραγκαβέλ ένοιωσε άηδία. Τους είδε έτοιμους νά δρυήσουν και νά τόν σπαράξουν μέ τά γυνά σπαθιά τους, χωρίς καθόλου νά τού έχουν κάνει προηγουμένως νύξι, γιά μιά ανδρική μονομαχία. Ωστόσο εξακολούθησε, μέ γαλήνια αλλά παγερή φωνή:

— Είμαι άσπλος, κύριοι... Κ' είστε τέσσερες και ώπλισμένοι μάλιστα!... Θά άμυνθώ μ' ένα μικρό σπλέττο πού έχω, αλλά θά σκοτωθώ θέβαια, στά τελευταία... Πιστεύω όμως, ότι θά θυμάστε κατόπιν σ' όλη σας τή ζωή, αυτά τά λόγια πού θά σας έσπομισώ τώρα!...

Κι' ύψωνοντας άγέροχα τό ώραίο κεφάλι του, φώναξε θρονιτέρω:

— Κύριοι, σάς περιφρονώ!... Είστε δειλοί!

— Απάνω του!... Νά τόν σκοτώσουμε! Θρυγήθηκαν έξαλλοι κ' οί τέσσερες.

Κι' ώρμησαν έναντίον του. Ο Τραγκαβέλ εξαπλώθηκε κατάγχα άμέσως. Τέσσερα σπαθιά ανέμισαν τότε, πάνω άπ' τό κεφάλι του...

Μά ό νέος τινάχτηκε ξαφνικά δροθός πάλι και μ' ένα σβέστο πήδημα θρέθηκε σέ άπόσταση τριών μέτρων. Ήταν ένα άπ' τά συντηρημένα τεχνάσματά του, αυτό!

Έκείνοι σάστισαν γιά λίγα δευτερόλεπτα κι' ώρμησαν ξανά! Τόν έσπραγχαν ήδη πρós τόν τοίχο τού μεγάρου, κυνηγώντας τον και κόβοντάς του άπό παντού τήν ύπογώρησι.

— Ένα σπαθί!... Ένα σπαθί!... ούρλιαζε ό Τραγκαβέλ, άγανακτισμένος άπ' τήν άνδρική μανία τών ξετρελλαμένων ατότων εμπατριδών.

— Ένα... Θά σου δώσουμε τέσσερα έμεις! σάρκασαν άγρια εκείνοι.

— Ένα σπαθί!... Ω, ένα σπαθί! Ξαναούρλιαξε μέ άπάνωσι ό Τραγκαβέλ, ζωημένος κολλητά στόν τοίχο τώρα, και νοιώθοντας τίς αιχμές τών τεσσάρων εκείνων σπαθιών ν' άγγίζουν κιόλας τό κορμί του.

Ξαφνικά θήματα γοργά άντήχησαν και δυό φωνές άκούστηκαν νά μουγκρίζουν:

— Εδώ είμαστε, Τραγκαβέλ!... Είχε μουγκρίσει ή μιά φωνή, ή φωνή τού Μωλουδιού.

— Απάνω τους, τούς άνάνδρους! μουγκρίζε ή δεύτερη φωνή, ή φωνή τού Μονταριόλ.

Και σύγχρονα μέ τίς φωνές αυτές ό Λιθεριντάν κι' ό Σεθέρ έτρεξαν νά ξεφύγουν πρós τά άριστερά, ενώ ό Φοντράν κι' ό Μπισιέρ έφευγαν πρós τά δεξιά.

— Μαλούδι!... Μονταριόλ!... Έσείς!... Ένα σπαθί δώστε μου, άδελφοί μου!...

Ξεφώνιζε τώρα ό Τραγκαβέλ μέ θορυχωμένα άπό συγκίνηση μάτια.

Συγχρόνως ένοιωσε τόν Μωλουδιό νά τού δίνε ένα τεράστιο σπαθί στό χέρι.

— Κατάρα! ούρλιαξαν έντομεταξύ οί τέσσερες εμπατριδάς, καθώς χώρισαν σέ δυό ομάδες σαστισμένοι κι' έτρεχαν νά ξεφύγουν.

Οί τρεις πιστοί φίλοι ώρμησαν νά τούς κυνηγήσουν, μέ θλαστήμιες και μέ ξεφωνητά χαράς. Αλλά δέν υπόρρεσαν νά τούς προλάβουν. Φτεροπόδαροι οί τέσσερες εμπατριδάς, είχαν στρίψει έντομεταξύ σέ διάφορες γωνίες τής όδου τών «Τεσσάρων Γυιών». Κατόπιν έξαφνίστηκαν μέσα στό σκοτάδι τών σπενών σκοκκιών τής συνοικίας εκείνης. Και τέλος, ύστερα άπό μισή ώρα, άντάμωσαν κ' οί τέσσερες μπρός στό κατασκότεινο ήδη μέγισο τής Άνναίδος, έκεί στήν όδό Κουρτώ: Ήταν τό άρισμένο άπό πρίν σμείο συνκεντρώσεως των, κάθε φορά πού θά τούς τύχαινε μιά όποιαδήποτε περιπέτεια, ή όποια θά κατόρθωνε έντομεταξύ νά τούς χωρίση!

Λαχανιασμένοι, κατασκοπισμένοι κ' οί τέσσερες, ντροπισμένοι, μέ τά μάτιγ

τους χαμηλωμένα, δέν τόλμησαν ν' άλληλοκυτταγούν. Είχαν ζαρώσει έκεί σέ μιά γωνιά τής όδου Κουρτώ, και δέν έλάσαν ούτε λέξι άναμεταξύ τους. Έπειτα, κ' οί τέσσερες μαζί-τόν νά τούς έσπραγχνε ή ίδια σκέψη—σήκωσαν τά μάτια τους και τή κάρφωσαν μέ άπόγνωση στά σκοτεινά παράθυρα τής λατρείας τών Άνναίδος ντέ Λεσιάρ...

Πρώτος τόλμησε νά μιλήση—νά βογγήση θλιβερά—ό Μπισιέρ.

— Είμαστε άτιμοί! είπε, Ριχτήκαμε τέσσερες ώπλισμένοι, γιά νά σκοτώσουμε έναν άσπλο, αλλά και τόσο ήμιον άπίστοι!... Είμαστε πειά άτιμασμένοι!

Κι' έσπασε παρευθής τό σπαθί του στά δυό, άπάνω στό λυγισμένο γόνατό του και πέταξε μέ άπόγνωση τά κομμάτια μακριά του...

Μά ό Φοντράν άντιστάθηκε. Δέν έσπασε αυτός τό σπαθί του κι' έμπόδισε και τούς άλλους δυό. Συγχρόνως, μέ φωνή πού έτρεμε άπό θάθειά συγκίνηση, είπε στούς τρεις συντρόφους του:

— Μπισιέρ, έχεις δίκη!... Κι' εσύ, κι' εγώ κι' ό Σεθέρ και ό Λιθεριντάν, είμαστε άνθρωποι—κούρλιαξε πειά!... Είμαστε άνθρωποι, δίχως τιμή και άνδρισμό!... Στήν τρέλλα μας άπάνω, γλυτορήσαμε σέ πράξεις άνάνδρες!... Άς δώσουμε λοιπόν ύπόσχεσι έπίσημη άναμεταξύ μας, ότι μέ πρώτη ευκαιρία και μέ τίμια μέσα θά έπανορθώσουμε τήν άτιμία μας αυτή!...

— Συμφωνώ μέ τόν Φοντράν! μουρμούρισε θλιμμένος ό Σεθέρ. Άς όρκιστούμε, κύριοι, νά ξεπλύνουμε τήν άτιμία μας άπό αίμα τής «Ζωντανής Άτιμίας» μας!... Στό αίμα δηλαδή τού Τραγκαβέλ, αυτό, στόν όποίο θά χρωστούμε θέβαια και χάρη, άν δεχτή στό μέλλον νά μονομαχήση τίμια μαζί μας!... Κύριοι, άπλώστε τά χέρια σας!

— Απλώσαν κ' οί τέσσερες τά χέρια των, τό ένα άπάνω στό άλλο, κι' άσπρίχισαν ξαφνικά: Ένοιωσαν, ότι παρά τόν άνόητο τους έκείνον, παρά τό λαχόνισμά τους και τό τρέψιμό τους, τά χέρια τους αυτά άντί νά είνε φλογερά άπ' τή θύρα τού αίματος, έσαν κατάφυχα, ήσαν παγωμένα!

Και μέ τήν κόλασι στήν ψυχή τους κ' οί τέσσερες, μουγκρίσαν:

— Τό όρκιζόμαστε!

— Ύστερα, και πρίν χωρίσουν—κόντευε πειά νά ξεμερώση—ό Μπισιέρ τούς κράτησε λίγα λεπτά τής ώρας, γιά νά τούς πη

τά έξής:

— Πρίν ήμαστε άντίζηλοι στήν άνάτη, κύριοι, κ' ήμαστε έχθροι!... Έπρόκειτο, μέ τήν πρώτη ευκαιρία πού θά μάς δινόταν, νά έξοντώσουμε ό ένα τόν άλλον... Μά τώρα... Ω, τώρα! Τώρα, άς όρκιστούμε νά είμαστε φίλοι έν άτιμία!... Η φίλια μας αυτή, θά διαρκέση ώσότου έξαγιστούμε, ώσότου έπανορθώσουμε τήν άνάνδρη πράξι μας!... Και τότε, μόλις θά μωρούμενος ξανά ν' άλληλοκυτταζόμαστε χωρίς ντροπή... μόλις θ' άρχίσουμε νά έλεπμάστε, χωρίς νά κοκκινίζουμε και νά χαιηλώνουμε τά μάτια μας... τότε θά πούμε άναμεταξύ μας: Είμαι πειά άτιμος νά μονομαχήσω μαζί σου κ' είσαι άξιος νά μονομαχήσης μαζί μου!... Άς άλληλοσφαχτούμε λοιπόν, γιά τήν κατάδια τής Άνναίδος!... Τό όρκιζετε, κύριοι!...

— Τό όρκιζόμαστε! είπαν όλοι μαζί, μέ πένθιμη φωνή!...

Έκεί, στήν «τιμητική αίθουσα» τού μεγάρου ντέ Γιζ, άπόλυτη σιγαλιά κι' έρημιά βασίλειε, μόλις έφυγε τελευταίος κ' ό Τραγκαβέλ.

Ξαφνικά, και κάτω άπ' τό τραπέζι, άκούστηκε κάτι νά σαλεύη.

Δυό κεφάλια τρομαγμένα ξεπροβάλλαν άπ' τό τραπεζομάντιλο πού άνασπώνονταν σιγά-σιγά. Και τέλος, δυό κομμάτια πού σερόντουσαν σάν σαλιγκάρια.



ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

θυήκαν έξω άπ' τό τραπέζι και σηκώθηκαν όρθια και μυδιασμένα!

— Πιστεύετε ότι έφυγαν όλοι πειά, άδελφέ μου Κορινιάν; ρώτησε ό ένας, ό όποιος ήταν θέβαια ό Ρασκάς.

— Ασφαλώς, άδελφέ μου Ρασκάς! άποκρίθηκε ό άλλος, ό όποιος ήταν ό Κορινιάν.

— Αλλά ποιό ήσαν άραγε, οί άνθρωποι αυτοί; εξακολούθησε ό Ρασκάς. Τι ήθελαν;... Τι έκαναν;

— Αυτό δέν μάς πολυενδιαφέρει, άγαπητέ Ρασκάς!... Τά ούσι-άδες είνε νά μάθουμε, ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα, πού καθόταν μπρός στό τραπέζι και συνωμιλούσε μέ τόν Τραγκαβέλ!...

— Κι' άκούσατε άραγε τί έλεγαν, άδελφέ Κορινιάν;

— Τά άκούσα, πολυάγαπητέ Ρασκάς, όπως άλλωστε τά άκούσατε κι' εσείς!

Οί δυό άντίζηλοι άλλαξαν άπειλητικό βλέμμα, τώρα. Έπθυ-μύσαν άμοιβαία νά διώξη ό ένας τόν άλλον άπ' τήν καλή αυτή δουλειά, τήν όποια ώσφραινόντουσαν κ' οί δυό τους. Ένοιωσαν όμως, ότι ήταν άδύνατον αυτό, γιατί κ' οί δυό τους είχαν δη κ' είχαν άντληφθί τά ίδια άκριβώς πράγματα.

Άφισαν τότε τίς έχθρότητες στήν άκρη κ' άπό τίς ύπουλες άπειλες πετάχτηκαν στήν πύλ άδελφική στάσι.

— Άγαπητέ μου άδελφέ και συνάδελφε, πιστεύω ότι τή φορά αυτή δέν θά μάς ξεφύγη ό άχρείος έκείνος Τραγκαβέλ! είπε ό Κορινιάν μ' ένα μειδία άγγελικό.

— Άγαπητέ μου συνάδελφε και άδελφέ, θά τόν πιάσουμε μαζί... Και μαζί έτσι θά τόν οδηγήσουμε δεμένον στόν έκλαμ-πρώτο καρδινάλιο, πού νά τόν πάρη ό διάβολος!...

— Άμην! δέκουμε ό Κορινιάν πρόθυμος.

— Και μαζί πάλι θά μοιραστούμε τίς άμοιβές! εξακολούθησε ό Ρασκάς, ό φρόνιμος και φιλόποτος Ρασκάς.

Ο Κορινιάν μόρφασε κάπως μ' άπόκρυψη δυσάρεσκεια. Άναγκαστική όμως νά τήν κασιπή, μιά πού δέν γινόταν διαφορετικά, και μέ διαλλακτικότατο ύφος, άποκρίθηκε:

— Είμαι σ' όλη σύμφωνος μαζί σου, άγαπητέ Ρασκάς!... Άς σκεπασθούμε λοιπόν, πώς θά ένεργήσουμε σίγουρα και κατ'ά-συναρμό τού μεσημέρι, ό Τραγκαβέλ θά θρεθί στήν έ-λογική έσπυλνί τού κόμνητος ντέ Σαλαί, έκεί στό πρόσαιο Σαιν-Λαζάρ...

— Έπειτα, θά έπιστρέψω στό Παρίσι—παρακολου-θώντας ή γυναίκα πού τού μιλούσε πρίν—είτε άπ' τήν πύλη τής Μοναμάρτης, είτε άπ' τήν πύλη Σαιν-Ντενύ!...

— Έχεις λοιπόν κανένα σχέδιο φυτρωμένο, στό λαμπρό σου κρανίο;

— Και θέβαια έχω! είπε μέ κολακευμένο έγωισμό ό Ρασκάς. Άκούσε νά δής τί θά γίνη: Πρώτα, χωρίς νά πούμε πολλά, πολλά στόν καρδινάλιο και δινόντάς του άπλώως τήν ύπόσχεσι ότι θά πιάσουμε τόν Τραγκαβέλ, θά τού ζητήσουμε νά διατάξη τήν έίσοδο τών φρουρών τής πύλης Σαιν-Ντενύ και τής πύλης τής Μοναμάρτης... Λαμπρά!... Και δεύτερον, ό ένας άπό μάς θά πιάση τήν πύλη Σαιν-Ντενύ και θά παραμονεύη έκεί τόν Τραγκαβέλ, ό δέ άλλος θά κάνει τό ίδιο στήν άλλη πύλη!...

— Έξοχα, μικρέ μου Ρασκάς! ξεφώνισε ειρωνικά ό Κορινιάν. Μά έτσι δέν μπορεί παρά ό ένας μας νά πιάση τόν Τραγκαβέλ!

— Και τί μ' αυτό; είπε ό Ρασκάς άπορόντας. Όποιος πιά-ση τόν Τραγκαβέλ, θά είδοποι-ση μέ άγγελιοφόρο τόν άλλον. Κι' έτσι, θά οδηγήσουμε μαζί τόν αιχμάλωτό μας στόν καρ-δινάλιο!

— Δυό φορές έξοχα, καλέ μου Ρασκάς! είπε χαρούμενος τώρα ό Κορινιάν. Άς όρκιστούμε λοιπόν ότι θά ένεργήσουμε ειλικρινώς στήν περίπτωση αυτή!

Κι' άπλωσε τό μεγάλο κοκκα-λιάρικο χέρι του.

— Έλνε άραγε ειλικρινής, σύ-τος ό παληκοκαποκύνος; σκέ-πτηκε ό φιλόποτος και πονηρός Ρασκάς.

Ωστόσο άπλώσε δισταγτικά τό χέρι του κ' οί δυό άντίζηλοι ύποσέθηκαν άμοιβαία κ' ειλικρινή συνεργασία.

Κατέβηκαν ύστερα τή σκάλα τού σκοτεινού πειά κι' έρήμου μεγάρου και θνήκαν στόν κή-πο. Άπό κεί, πήδησαν τή μάν-δοα, έγνηκαν στήν όδ, τών «Τεσσάρων Γυιών» και χώρισαν γιά τά σπία τους, μουρμουρίζοντας μέσα του ό καθένας:

— Τού τήν έσκασα!... Θά πι-στεύη ό ήλιος, πώς άμα πιά-σω έγώ τόν Τραγκαβέλ, θά μοι-ραστώ μαζί του τήν τιμή και τήν άμοιβή τής συλλήψεως!... Μά θά είμαι έντελώς γιά τά σίδερα



θλάκας, άν δέν οδηγώσω μονάχος μου τόν Τραγκαβέλ ένόπιον τού καρδινάλιου!

Άς ξαναγυρίσουμε τώρα στόν Ιππότη ντέ Λουβινί. Τόν αφή-σαμε άκίνητον, έκεί στό σταυροδρόμι, πονεμένον και μέ τά μά-τια του προσηλωμένα πρós τό μέρος, πρós τό όποιο άπομακρύν-θηκε ό εδύχης άντίζηλος τών κόμης ντέ Σαλαί.

Τέλος, άρχισε νά βαδίζει, έγι θέβαια γιά νά πάη στό σπίτι του, αλλά γιά νά κευραστή γιά νά πωήση ή σάρκα του, μήπως κι' άνακού-ν'όταν, έ-ται ό πένος τής ψυχής του...

Άγαπούσε. Κι' ή άγάπη τού, ή λατρεία του γιά τή δούκισσα ντέ Σεθέρ, είχε κοιμηθί μέσα στήν ψυχή του! όσον καιρό έ-κελή φαινόταν νά μην προτιμά ή ιδιαίτέρως κανέναν άπ' τούς δυό άντίζήλους. Τή θραδύα όμως αυτή, είχε άποκτήσει τήν πε-πατήθει, ότι ή δούκισσα άγαπούσε και προτιμούσε φανερά πειά—τόν κόμητα ντέ Σαλαί.

Κι' άμέσως, ξαφνικά, ή άια, ή κοιμισμένη τόσο καιρό άγάπη του φαινόταν και ξεσπασε μέ όλη τή σφοδρότητά της: Ή ζηλο-τυπία ήταν αυτή, πού έξυπνησε στήν ψυχή του τήν κοιμισμένη τό-σον καιρό άγάπη του.

Αλλά κ' ή ζηλοτυπία έπίσης ήταν τώρα, αυτή πού έσπειρε μέσα στή γενναία και τιμία ψυχή του σκέψεις δηλητηριασμένες και σκοτεινές...

Και, άρχισε νά σκέπτεται ότι έκρεπε νά έξοντώση τό Σαλαί. Σκεπτόταν έπίσης νά κάνει τή δούκισσα νά ύποφέρει τά όσα μαρτυρικά ύπόφερε αυτός τώρα. Όλα τά μεγάλα αισθήματα, πού ύπάρχουν πάντα μέσα στίς δυνατές και τίμιες ψυχές—όπως ή δική του—έσθισαν μονομιάς άπ' τά στήθη του.

Κι' ένοιωσε, ότι αυτό πού αισθανόταν μέσα του—άν και άκα-θέριστο άκόμη—ήταν ώστόσο τρωμένο, άπώσιον...

Φοβήθηκε λοιπόν άπ' τόν ίδιο τόν έαυτό του, κ' άπαντώντας Κύριος σίδε σέ ποιά σκοτεινή του σκέψη, ξεφώνισε:

— Όχι!... Δέν θά πάω!...

Πού ήθελε άραγε νά πάη; Ένώ μονολογούσε έτσι φωναχτά τό κωδωνοστάσιο κάποιας κοντινής εκκλησίας, χτύπησε τρεις ώρες μετά τά μεσάνυχτα. Σταίαττησε τότε σάν ξαφνιασμένος, ό άμοιρος Λουβινί, κύττα-ει γύρω του κ' άντελήφθη ότι έρισκόταν μπρός στήν εκκλησία τού Άγίου Παύλου.

Ωπισθοχώρησε άμέσως μηχανικά, ενώ στό πρόσωπό του ζω-γρασιζόταν ή όρκη!...

Έστρεψε τή ράχι του άπότομα πρós τήν εκκλησία κι' άρχισε νά όσμοακρύνεται άπό κεί τρενάτος... Αλλά σέ λίγα, πάλι στά-θηκε... Αφρίζε... Και πάλι ξαναγύρισε πίσω πρós τόν Άγιο Παύλο... Πέρασε έλαστικός ύποδς άπ' τήν εκκλησία... Προχώ-ρησε λίγο άκόμα... Έστριψε άριστερά!...

Έκεί στάθηκε πάλι άρκετή ώρα... Κι' όταν άνιωσε νά ξανα-βαδίζει, άντελήφθη ότι έημέρωνε πειά... Άντελήφθη όμως έπί-σης, ότι τά δάχτυλά του ήσαν καταματωμένα... ότι τά νύχια του έσπάζαν αίμα... ότι τό χιτώ-νιό του ήταν άνοιχτό και μέ κομμένα τά κομμάτια του... κ' ό-τι τό στήθος του ήταν λουσμένο κ' αυτό στό αίμα!...

Είχε σπαράξει ό ίδιος τό στή-θος του, μέ τά ίδια του τά νύχια, καθ' όλο τό διάστημα αυτό τής πολυώρης άγώνιας του!

Ήταν κατάπληκτος, τώρα. Κλονιζόταν, δογούσε, τά γόνα-τά του λύνιζαν!...

Και πάλι έσπασόναξε άγρια, μέ άπώνωσι!

— Όχι!... Δέν θά πάω!

Ερισκόταν όμως τώρα στήν «Βασιλική Πλατεία»...

Δηλαδή, μπρός στό μέγισο τού καρδινάλιου Ρασκά-λιέ!

Τ ήθελε έκεί!...

Ήταν ήμεροί πειά τό δούτι-γος Λουβινί άπομακρύνθηκε ό λοταγός άπ' τήν καταρμένη έ-κελή πλατεία άπ' τό καταρμένο έκείνο μέγισο, τό όποιο τού γεννούσε τόσα σκοτεινές σκέψεις στό μυαλό του!

Πό κάτω, πηγήκε μέσα στό πρόστο κολλητό, τό όποιο όρ-κε άνοιχτό. Έπτε ένα μπουκάλν κρασί και διάρρωσε τήν άταξία τών ένδυμάτων του. Δέν φαινό-ταν πειά νά ύποφέρη... Ή όυσια-γνώμια του είνε νύγχι σκληρή και τά χαρακτηριστικά του εί-χαν πάρει μιά άγρία αυστηρό-τητα!...

Ή ιδιοκτήτρια τού κολλητίου

Ένας σωματοφύλας τού Ρισελίε τόν πλησίασε και τόν ρώτησε τί έπτε!...

ή οποία πλησίασε—κάποια στιγμή—το τραπέζι του, για να το καθίσει, τον άκουσε να μουρμουρίζει πικρά:
—Όχι... Δεν θ' πάω!... Μπορώ να κάνω ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς να είμαι άτιμος!...

Κατά τις έννέα ή ώρα πειά, ο Λουβινί σηκώθηκε και θύηκε απ' το καπνείο. Με θύμα ήσυχο και σταθερό κατόπιν, θάδισε προς τη «Βασιλική Πλατεία». Εκεί θρискόντουσαν πολλές πορείες ευπατριδών, άλλες κάτω απ' τα παράθυρα του καρδινάλιου, άλλες να πηγαίνονταν κι' όλοι τους ή μιλούσαν άμεση ή ξεσπούσαν σε γέλια.

Κάποτε-κάποτε όμως, φρόντιζε ο καθένας τους να σηκώνει τα βλέμμά του, και να λοζοκυντάζει με λαχτάρα προς τα δυο παράθυρα του πανισχύρου πρωθυπουργού: «Ελπίζε, πώς ίσως να παραμύνει σε κανένα απ' τα παράθυρα εκείνα ο πρωθυπουργός και να προσεχε ιδιαίτερος αυτόν απ' όλους!...

Η δέ καρδιναλική προσοχή ήταν πάντα—για όσους δεν είχαν λόγους να την τρέμουν—σημείο ευνόιας, τιμών και αξιωματών...

Ο Ιππότης ντε Λουβινί δίστασε με σταθερό δήμα τους δούλους των κολάκων εκείνων, απαντώντας στους χαιρετισμούς των μὲν και στίς αστείες των δέ.

—Ε, Λουβινί! το φώναζε κάποιος, πὸ ἐπίμονα. 'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι, λοιπόν;... Εἶσαι κατάχλωμος κι' ἐξαντλημένος!... Μήπως ἔχουν ὅλη τὴ νύχτα μετὰ τὴν ἐρωμένη σου;

—Διάβολε!... Ὅτε εἶχα ἐρωμένη, οὔτε θὰ ἔχω ποτὲ μου! εἶπε μισοσφοδρά ὁ Ιππότης.

—Τότε, απ' τὸν 'Αδὴ ἔρχεσαι, λοιπόν;

—Όχι, γιατί ἀκριβῶς στὸν 'Αδὴ πάω, τὴ στιγμή αὐτή!

Κ' ὕστερα απ' τὴ φθερὴ αὐτὴ φράσι τοῦ ὁ Λουβινί, προχώρησε καὶ μπήκε στὸ...μέγαρο τοῦ καρδινάλου!

Ένας σωματοφύλαξ τοῦ Ρισελιὲ τὸν πλησίασε με σεβασμὸ, καὶ τὸν ρώτησε τί ζητεῖ.

—Πάρτε, φίλε μου, δυὸ πιστόλες! ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ιππότη. Σὰς παρακαλῶ νὰ τίς πῆτε στὴν ὑγεία τοῦ βασιλέως μας καὶ στὴ δική μου... Φροντίστε ὅμως προηγουμένως, ὥστε νὰ μὲ δεχθῇ ἀμέσως σὲ ἀκρόασι καὶ τὴν ἐκλαμπρότητος τοῦ ὁ καρδινάλιος!

Ο κλητήρας ἔβαλε τίς δυὸ πιστόλες πρὸς τοῦ στήν τσέπη τοῦ κ' εἶπε με ὕψος ἀπόρητες:

—Εἶμαι, καὶ θὰ εἶμαι πάντοτε, στίς διαταγὰς τοῦ κυρίου Ιππότη ντε Λουβινί!

Ῥότερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ιππότης διασχίζοντας τὸν ἀσφυκτικὸ γειμάτο ἀπὸ διαφόρους ἀξιωματούχους ἀντιθάλαμο, ἐμπαινε ἐπιτέλους στὸ πρωθυπουργικὸ γραφεῖο...

Ο καρδινάλιος, τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, ἦταν κατακίτρινος σὰν λεμόνι. Εἶχε μ' ἡ γὰρ τὸν ἰσχνὸ κορμὶ τοῦ κ' ὁ πυρετὸς τὸν κουφάκιζε. Κρύωνε. Καθόταν κοντά-κοντὰ στὴν ἀναμμένη θερμάστρα, τὴν κόκκινη απ' τὴ λαύρα, κι' ὅμως κρύωνε ἀκόμα...

—Δὲν μ' ἀγαπάει... Ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ, ἡ ἀγέροχη αὐτὴ βασίλισσα... Πρέπει ὅμως, ἡ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἢ νὰ μὲ μισήσῃ... Ένα απ' τὰ δυὸ, γὰρ νὰ ξέρω ἂν θὰ χαϊδέψω ἢ ἂν θὰ χτυπήσω!... Τί γίνεται ὁλόγυρά μου, μέσα στὴ σκοτεινιά, μέσα στὰ θάθη τῆς σκιάς καὶ τοῦ μυστηρίου;... Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

—Σκεπτόταν:

—Δὲν μ' ἀγαπάει... Ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ, ἡ ἀγέροχη αὐτὴ βασίλισσα... Πρέπει ὅμως, ἡ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἢ νὰ μὲ μισήσῃ... Ένα απ' τὰ δυὸ, γὰρ νὰ ξέρω ἂν θὰ χαϊδέψω ἢ ἂν θὰ χτυπήσω!... Τί γίνεται ὁλόγυρά μου, μέσα στὴ σκοτεινιά, μέσα στὰ θάθη τῆς σκιάς καὶ τοῦ μυστηρίου;... Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

—Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

—Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

—Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

—Ἄν ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶχε πέσει σὲ χέρι ἐχθροῦ, θὰ ἦμουν τώρα ἢ στὴ Βασίλισσῃ ἢ στὸν τάφο!

...Ναί, ὁ Λουβινί!... Σκοτεινὴ φύσις μοῦ φαίνεται, ὁ Ιππότης αὐτός... Ἡ ψυχὴ τοῦ εἶνε ἀνεξιχνίαστῃ!... Ἀσφαλῶς, θὰ τὸν δῶ κάποια ἡμέρα τὸν ἀνθρώπο αὐτόν, νὰ δρθῶναι ἐναντίον μου!

Σταμάτησε ἀπτόμα τὸν ἀγωνιώδη μονόλογό του, ὁ παύσηρος ὡστόσο ἐκεῖνος μεγιστάν τῆς Γαλλίας. Ὁ κλητὴρ τοῦ γραφεῖου τοῦ εἶχε μὴ μέσα, ὑποκλινόμενος, καὶ τοῦ ψιθύριζε με ἀλάβεια:

—Ἐκλαμπρότατε!... Ὁ κύριος Ιππότης ντε Λουβινί, ζητεῖ νὰ τοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ τὸν δεχθῇτε σὲ ἀκρόασι.

Ο Ρισελιὲ, ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ κλητήρος τοῦ, χλωμασε πὸ πολύ, γιὰ τὴ σατανικὴ ἐκείνη σύμπτωσι. Σωρίστηκε στὴ πολυθρόνα τοῦ, λυγισμένος απ' τὸ φόρος τοῦ ἱερῆς φθορίας τοῦ. Τὰ χέρια τοῦ εἶχαν συσπασθῇ καὶ τὰ χεῖρά του τρεμοβόλαιαν...

Ἀπότομα ὅμως, ἡ ἀπερίγραπτη ὑποκριτικὴ ψυχραιμία τοῦ ζωογόνησε τὸ χαλαρωμένο κορμὶ του. Ένα χαμόγελο αἰνιγματικὸ πλανήθηκε στὰ λεπτὰ τοῦ χεῖλι.

—Νὰ μοῦ τὸν παρουσιάσῃς! εἶπε ἀπλᾶ.

Ἐνῶ ὁ κλητὴρας στρεφόμενος, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγή, τὸν καρδινάλιο τινάχτηκε ὀρθὸς ἀπτόμα, κι' ἀνίστασε μὴ κατὰ τὴν, ἐκεῖ σὲ μιά γωνία τοῦ γραφεῖου τοῦ.

Πίσω απ' τὴ θωρακία καὶ θελούδινη αὐτὴ κορυττίνα, θανάσιμα καὶ παραμύνει—ἔτοιμος πάντα—ὁ καρδινάλιος ντε Σαμπριάκ. Κι' ὁ καρδινάλιος τοῦ ὁ θύρισε γοργά:

—Πρόσεχε τὸν ἀνθρώπο πὸν θὰ δεχθῇς μεσὸς τάρᾳ!... Ἄν φωνάζει: «Θεὸς μοι, τότε»...

—Τί θὰ γίνῃ τότε, ἐκλαμπρότατε; ρώτησε με σεβασμὸ ὁ Σαμπριάκ, θάλενας τὸν δισταγμὸ τοῦ καρδινάλου.

Κι' ὁ Ρισελιὲ με ἀπόφασι πρόσθεσε:

—...Τότε δὲν πρέπει νὰ θῇς ζωντανὸς ἐντὶ δῶ μέσα!

Ο Σαμπριάκ, ἀντὶς γιὰ ἀπάντησι, τὸν ὅλῃς τὸ μακρὸ καὶ καλοακουσμένον Βολφμπέρκερ, ὁ ὁποῖος ζούσε ζωγραφίζοντας καὶ πουλώντας εἰκόνες τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν ἑλληνικῶν κοστούμιων. Ὁ Βολφμπέρκερ ἦταν πολὺ ἱδιορρυθμὸς τύπος καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, ὡς καὶ στὰ παιδιὰ ἀκόμα, ἦταν γνωστός με τὸ παρατσούκλι «Καλοξημέρωμα», γιὰτὶ, ἂν καὶ θρискόταν δυὸ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶχε μάθει καμμιά ἄλλη Ἑλληνικὴ λέξι, ἐκτὸς απ' οὗτὴ κ' ὅτι καὶ ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς, ἀπαντοῖσε πάντα:—Καλοξημέρωμα!

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Ο Βολφμπέρκερ λοιπὸν ἦταν ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τοῦ Καζάλλι. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ καζάλλι. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ καζάλλι. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ καζάλλι.

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο εἰσόδιό τοῦ συνεδρεύσαντος τὸν Ὁθωνά κατὰ τὴν κάθεδρόν του στὴν Ἑλλάδα Βασιλέως ἀξιωματικοῦ Χριστοφύρου Νέζερ)



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΑΘΩΣ ἀνέφερα καὶ πρὶν, ἡ ἀκριβεία στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἰταλοῦ Καζάλλι γινόνταν ὁλόγυρα καὶ πὺ ἀφόρητῃ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν μὰς ἄφησε ἀπροσάφηντοι στὴν δύσκολη ἐκείνη περίπτωσι.

Ἀπ' τὰ νύχια λοιπὸν τοῦ Καζάλλι μὰς ἔσωσε ἕνα ἀντρώγυνο Γερμανῶν, πὺ μὴ ἀπροσδόκητῃ περιπέτειᾳ καὶ μὴ σερὰ ἀπὸ περιέργεια περιστάτικα τοὺς ἔκανε νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰς Ἀθήνας καὶ ν' ἀνοίξουν ἕνα δευτέρου ξενοδοχεῖο. Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε πολὺ περίεργη καὶ ἀξίζει νὰ τὴ διηγηθῶ.

Δυὸ χρόνια πρὸ τῆς ἀφίξέως μας στὰς Ἀθήνας, εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ἕνας Ἑλβετὸς ζωγράφος, ὀνομαζόμενος Βολφμπέρκερ, ὁ ὁποῖος ζούσε ζωγραφίζοντας καὶ πουλώντας εἰκόνες τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν ἑλληνικῶν κοστούμιων. Ὁ Βολφμπέρκερ ἦταν πολὺ ἱδιορρυθμὸς τύπος καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, ὡς καὶ στὰ παιδιὰ ἀκόμα, ἦταν γνωστός με τὸ παρατσούκλι «Καλοξημέρωμα», γιὰτὶ, ἂν καὶ θρискόταν δυὸ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶχε μάθει καμμιά ἄλλη Ἑλληνικὴ λέξι, ἐκτὸς απ' οὗτὴ κ' ὅτι καὶ ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς, ἀπαντοῖσε πάντα:—Καλοξημέρωμα!

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Τὸν ρωτοῦσαν, π. χ. «Τί κάνετε; Ποῦ πάτε; Τί ἀγαπάτε;» κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Καλοξημέρωμα!»

Ο ὑπολογιστὸς Βέβερ, ἀφοῦ ἄκουσε τίς γνώμες τῶν ἄλλων περὶ τῶν Ἑλληνίδων, εἶπε με πεποίθησι:

—Ἡ γυναίκες εἶνε ὅμοιες παντοῦ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δική σας τακτικὴ δὲν ἦταν ὀρθή. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῇτε τόσο γρήγορα.

Ο νεαρὸς βαρὼνος Πέλνιτς κύτταξε εἰρωνικά τὸ ἀσχημόνυτρο τοῦ Βέβερ καὶ τοῦ εἶπε:

—Λοιπὸν, κύριε ὑπολογιστῇ, ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ κατακτήσετε τίς ὁράσεις Ἑλληνίδες; Σὰς συγχάρω. Νομίζω ὅμως ὅτι γρήγορα θὰ τὴν πάθετε.

—Καταλαβαίνω, κύριε συνάδελφε... Ἀμφιβάλλεις, γιὰτὶ εἶμαι ἀσχημὸς. Δὲν πειράζει ὅμως... Θὰ μιλήσουμε ἴσως γι' αὐτὸ ἀργότερα. Καὶ θὰ δῆτε ἂν θὰ πετύχω.

Τότε ὅλοι μαζὺ φωνάζαμε:

—Ο Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε ὑπολογιστῇ, νὰ μὰς ἀποδείξῃς ὅτι καμμιά γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἀντισταθῇ.

Τὸ ἄλλο βράδυ βρισκόμαστε πάλι ὅλοι στὸ πανδοχεῖο τῶν Χάρτμαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑπολογιστῇ Βέβερ. Γελούσαμε κι' ἀστεϊευόμαστε εἰς βάρος τοῦ, δταν σὲ κάποια στιγμή ἔφτασε κι' αὐτὸς λαχανιασμένος, μὰ λάμποντας ἀπὸ γὰρ.

—Ποῦ ἴδρωσατε λοιπὸν τόσο, κύριε Βέβερ; τὸν ρώτησε ὁ βαρὼνος Πέλνιτς.

—Θέλετε νὰ τὸ μάθετε; Ἀκούστε λοιπὸν. Ἀπόψε στίς δέκα ἔχω ραντεβού με μὴ ἀριστοτέλη Ἑλληνίδα κυρία.

—Ἀλήθεια; Τόσο γρήγορα; φώναξαν ὅλοι.

—Ἀφήστε με νὰ μιλήσω, εἶπε τότε ὁ Βέβερ. Σήμερα τὸ πρῶτ', ἀνέθεκα στὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἔμεινα ὡς τίς δέκα. Καθὼς λοιπὸν κατέβαινα, συνάντησα στὸ μέρος ὅπου ἀρχίζουν τὰ σπίτια μὴ νεαρὰ κι' ἀριστοτέλη κυρία, πὺ τὸ κόκκινο φῶς τῆς στολίζε περήφανα τὰ λαμπρὰ μαῦρα μαλλιά της. Τὴ χαϊρέτησα με σεβασμὸ, ἐκείνη με κύτταξε κατὰμάτια μετὰ μεγάλας τῆς μάτιας, ἀλλὰ δὲν με ἀντιχαϊρέτησε. Ἐγὼ τὴν παρακολούθησα καθὼς περπατοῦσε γρήγορα ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δαίδαλο τῶν ἐρειπωμένων σπιτιῶν καὶ τῶν καλυψίδων. Πολλὲς φορὲς ἐκείνη γύριζε πίσω καὶ με κύτταξε καὶ τότε ἐγὼ ἐπιτάχυνα τὸ βῆμα μου. Τέλος στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα μὴ μὴς μεγάλης αὐλῆς. Τότε ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἀμέσως κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, σήκωσε καὶ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὰ ἀνοίξε ὁλόκληρα, μετὰ τὴν παλάμη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου... Μοῖ ἔδειξε δηλαδὴ τὰ δέκα τῆς δαχτυλῆ, πρᾶγμα πὺ χωρίς ἄλλο σημαίνει ὅτι με περιμένει στίς δέκα τὸ βράδυ.

—Ὁ! δὲν θὰ χάσω βέβαια τὴν εὐκαιρία. Θὰ πάω στὸ ραντεβού της!

Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε, ἦταν ἀπερίγραπτο. Ὁ ὅλοι ἐσπᾶσαμε σ' ἀκράτητα γέλια.

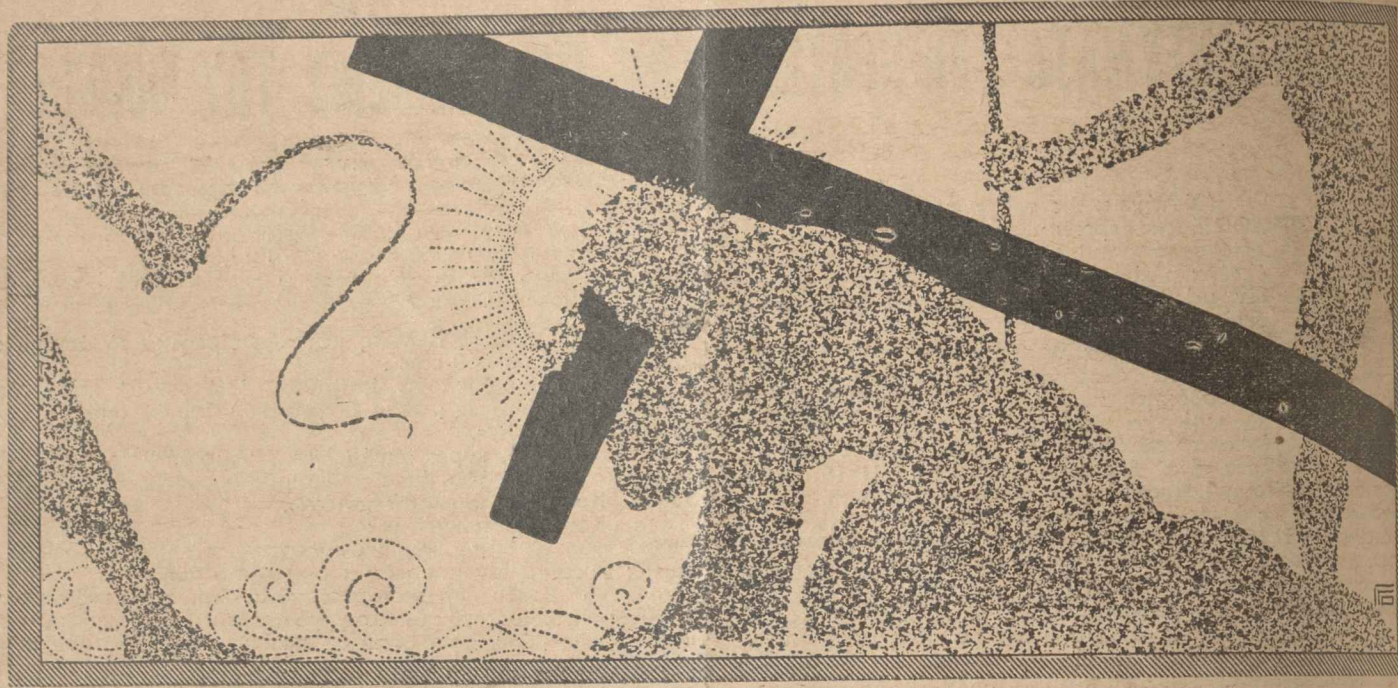
—Τί σημαίνει τὰ γέλια αὐτά; φώναξε ὁ ὑπολογιστῇ Βέβερ, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του. Με περιπαίξετε;

—Όχι, ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπάντησε ἕνας λοχαγὸς. Ἀλλὰ αὐτὸ πὺ σὰς συνέβη ἔδειξε ὅτι ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ, σὺ ἔδωκε ραντεβού, θεωρεῖται ἐδῶ ὡς ἐκδήλωση μεγάλης ὕβρεως.

—Ὅταν ἕνας Ἑλλὴν τοῦ ἀπλῶν τὰ χέρια τοῦ μετὰ τὰ δαχτυλῆ ἀνοίγονται σὲ προσβάλλει καὶ σὲ βρίζει. Λοιπὸν, μὴ θυμῶνῃς, γιὰτὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔπαθαν τὰ ἴδια. Ἡσύχασε καὶ μὴ ζητᾶ νὰ κατακτήσῃς τίς Ἑλληνίδες.

—Ἡ! ΣΤΗΝ ΑἴΓΙΝΑ, Ἡ ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΟΥ ΓΥΙΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ. ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΠΑΘΗ, ΚΤΛ.

Δυὸ φίλοι μου, καθηγηταί, ὁ Οὐλέρικος κι' ὁ Βυλνός εἶχαν συνομωτήσῃ μαζί μου νὰ πάμε στὴν Αἴγινα. Μαζὺ μας θέλησε νὰρθῇ κι' ἕνας Ἑλλὴν ἐπιλοχίας, ἀδελφὸς τοῦ Κουκουδάκη πὺ ἀπὸ τὰ προηγουμένως, ὁ ὁποῖος



Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

(Σχέδιο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

Γονατισμένη πλάι στο αίματόφωτο πτώμα του μοναχογιου της, η γρηά Σαβέρια, τραβούσε τα μαλλιά της, θογγούσε κι έσχιζε τα μαυροκίτρινα μάγουλά της.

Και τα ξερά της χείλη αλαφρότρεμαν καθώς μοιρολογούσε: —Ω, παιδί μου... Τό χέρι σου είνε παγωμένο πειά... Τά ζ'μορφα μάτια σου θολά, και τ'ό αίμα τρέχει σαν ποτάμι απ' την πληγή σου!... Όρσο, αγαπημένο μου παιδί!... Σέ σκότωσαν, μονάχο μου καμάρ!... Καταραμένος νάνε, ό φονιάς σου!... Καταραμένος νάνε, ό άτιμος Μισελέττο!... "Αχ, ποιόν θάχη στήριγμά της τώρα ή γρηά μάννα σου, παιδί μου Όρσο; Έσκυψε πάλι ή δύστυχη μάννα πάνω στο πτώμα του παιδιού της και περιεργαζόταν—σαν αποθλακωμένη απ' τόν σπαρταγμό της—την πληγή που άνοιξε ή δολοφονική σφαίρα του Μισελέττο, στα στήθη του άμοιρου παλληκαριού...

—Θέε μου, είμαι τρελλή απ' τόν πόνο μου! όδγησε πάλι ή γρηά Σαβέρια. Να σέ θλαστήμω;... Συχώρα με, Θεούλη μου, μά γιατί νά μου πάρης τό παιδί μου;... Δέν έχω κανέναν στόν κόσμο, ούτε και για νά τιμωρήσθ ή ακόμα τόν άτιμο δολοφόνο του!

—Κί' γώ;... Τί είμ' εγώ;... Μά ξέχασες έμένα, γρηά-μάννα; Σκίρτησε στο άκουσμα της φωνής αυτής ή Σαβέρια και σήκωσε τό κεφάλι της άπότομα.

Μιά λυγρή, μελαχροινή, πανώρηια κοπέλλα, στεκόταν αντίκρυ της, άκούμπισμένη λίγο πιό πέρα στόν κορμό της γέρικης καστάνιας...

Ήταν σούρουπο, τό σκοτάδι άπλωνόταν σιγά-σιγά άπάνω από την πένθιμη έκρη σκηνή κι' όμως ξεχώριζε καλά ή άπαίσια χλωμάδα του προσώπου της νέας κ' ή άστραπές τών μαύρων ματιών της ροιόντουσαν πιό λαμπερές...

—Εσύ είσαι, Στέλλα;... μουρμούρισε έκθαμβή ή Σαβέρια. Και τί θέλεις εσύ, έδώ;

—Έδωσα την καρδιά μου στο παιδί σου, γρηά-μάννα! άποκρίθηκε άγρια ή Στέλλα. Κ' ή καρδιά μου αυτή, στάζει αίμα τώρα για τόν χαμό του, όπως αίματοσταλάζει κ' ή δική σου!... Και τά δάκρυά μου δέν θά στερέψουν, άν δέν χύσω τό αίμα του Μισελέττο για έκδίκησι!

—Αχ, σ' ευχαριστώ, καλή μου κόρη! στέναξε μ' άνακούφισι ή Κορσικανή γρηά. Φίλησέ με, για τόν καλό λόγο που μου είπες... Βάλσαμο στάλαξες, κοπέλλα μου, στήν ψυχή μου!... "Ήσουν άξια έσύ, νά γίνης γυναίκα του παιδιού μου!

Ή Στέλλα, τρομαχτική στή γαλήνη της και στή χλωμάδα της τώρα, γονάτισε μπρός στο άμωμο κορμί του αγαπημένου της... Κόλλησε τά χείλη της σ' άχρωμα και ψυχρά του χείλη, μισοκλείνοντας άργά-άργά τά βλέφαρά της...

Ύστερα τινάχτηκε όρθή κ' είπε με σφιγμένα δόντια:

—Θάάνουν τά δάκρυα... Έχουμε μιά ζωή όλά-

κληρη μπροστά μας, για νά τ'όν κλάψω, γρηά μάννα!... Φεύγω. Ή έκδίκησι με κράζει... Δέν θά με ξαναβίδης μπροστά σου, άν δέν θάψω τά νύχια μου στο αίμα του φονιά!

Ζιαστική ύστερα, χωρίς νά ξεστομίσει άλλη λέξη, χώθηκε στο σκοτεινό και πυκνοφυτεμένο δάσος, πλάι της, κ' εξαφανίστηκε...

Πέρασαν άρκετές ήμέρες.

Ένα πρωί, ό Μισελέττο που είχε πάρει τά θουνα κ' είχε γίνει ληστής έπειτ' απ' τό φόνο που έκανε, έδυαινε από μιά έξοχα καλύθα ποιμένων και τραβούσε προφυλαχτικά πρós τό δάσος του Μόντε-Μουφράκις. Ξαφνικά όμως σταμάτησε, γιατί είδε νάρχηται πρós τό μέρος του μιά λυγρή κοπέλλα.

Παρ' όλη τή χλωμάδα, τή νεκρική σχεδόν χλωμάδα του προσώπου της, τή γνώρισε άμέσως κ' έκθαμβός τή ρώτησε:

—Πού πας από δω, Στέλλα;

—Α, σέ ζητούσα ξέρεis, Μισελέττο!

—Αλήθεια; ξεφώνισε με λαχτάρα ό ληστής. Δέν φαντάζεσαι πόσο εύτυχισμένο με κάνουν τά λόγια σου αυτά!... Ξέρεis πόσο σ' αγαπώ και πόσες φορές σέ θερμoπαράκαλεσα νά γίνης γυναίκα μου!... Έσύ όμως διαρκώς άρνείσασιν, χωρίς τούλάχιστον νά μου έξηγήs και τό λόγο!... Θά θελήσης άραγε, σήμερα;

—Θά τό ίδουμε αυτό! μουρμούρισε αίνιγματικά ή κοπέλλα.

Και με άγρια προσπάθεια, κατάρθωσε νά του χαμογελάσει. "Εξαλλος από εύτυχία ό ληστής, άκούμπησε στο μακρύ του όπλο και με φωνή θαθεία, αλλά και τρεμουλιαστή από συγκίνηση, τής είπε:

—Θά σου έκμυστηρευτώ κάτι, Στέλλα... Ή άγάπη μου γ'ένε σένα, μ' έκανε φονιά... Υπαπευόμουν, ότι ή άρνήσεις σου στήν πρότάσι μου είχαν άφορμή τό ότι αγαπούσες τόν Όρσο!... Όπότε και νά συνέθι τώρα, άς τό ξεχάσουμε!... Ζήλευα πολύ... Πίεζα ζα πώς τόν αγαπούσες και τά σπλάχνα μου θερίζονταν απ' τό μαρτύριο... Άλλά τώρα, για νάσαι κοντά μου, θά πη πάς πάλι τόν αγαπούσεις!...

Τράβηξε απ' τή μέση του τό γεμάτο με κορμ φλασκί του, τό άπλωσε στήν κοπέλλα και πρós θεοs:

—Έλα, Στέλλα μου!... Πίεs απ' τό φλασκί αυτό, έτσι για άρραβώνα της άγάπης μας!... Γιατί μ' αγαπάς, θέθαινα, έ;... Έλα!... Θά γούμε από δω!... Θά πάμε στή Σαρδηνία, τή ζήσουμε ήσυχα κ' εύτυχισμένα εκεί!... Πίεs!

—Πίεs έσύ πρώτος, Μισελέττο! είπε με κρηλαχτάρα ή Στέλλα.

Ό κακούργος, τυφλός απ' τή χαρά του, έβρεσε τό φλασκί στο στόμα του κ' άναρρίξε πίσω τό κεφάλι του για νά πιή...

Μά ενώ έπινε, γοργή ή Στέλλα, τράβηξε τά στήθη της ένα μακρύ στυλέτο και μ' έ-

πείσε τήν κοπέλλα στο στήθος της, κάτω από τήν καρδιά της...

—Τώρα είσαι δική μου, Μισελέττο! είπε με κρηλαχτάρα ή Στέλλα.

Ό κακούργος, τυφλός απ' τή χαρά του, έβρεσε τό φλασκί στο στόμα του κ' άναρρίξε πίσω τό κεφάλι του για νά πιή...

Μά ενώ έπινε, γοργή ή Στέλλα, τράβηξε τά στήθη της ένα μακρύ στυλέτο και μ' έ-

πείσε τήν κοπέλλα στο στήθος της, κάτω από τήν καρδιά της...

—Τώρα είσαι δική μου, Μισελέττο! είπε με κρηλαχτάρα ή Στέλλα.

Ό κακούργος, τυφλός απ' τή χαρά του, έβρεσε τό φλασκί στο στόμα του κ' άναρρίξε πίσω τό κεφάλι του για νά πιή...

Μά ενώ έπινε, γοργή ή Στέλλα, τράβηξε τά στήθη της ένα μακρύ στυλέτο και μ' έ-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Κατόπιν της τελευταίας πολύκοτης δίκες για τή δολοφονία του νιού Λίντμπεργκ, ή άμερικανική κυβέρνηση εξέδωσε ένα νόμο, σύμφωνα με τόν όποιο στο έξής τά πρακτικά τών διαφόρων Κακουργιοδικείων θά κρατούνται φωνοληπτικάs.

—Είδικά μικρόφωνα θά είνε τοποθετημένα μπροστά στήν έδρα τών δικαστών, του εισαγγ'λέως, τών ένόρκων, τών δικηγόρων, στο έδωλιο του κατηγορουμένου και στο μικρό κιγκλίδωμα, όπου κάθεται ό μάρτυρας όταν δίνουν τήν κατάθεσί τους ένώπιον του δικαστηρίου.

—Τά μικρόφωνα αυτά θά παραλαμβάνουν τή φωνή του έκάστου όμιλούντος και θά τήν μεταφέρουν δι' ήλεκτρικού σύρματος σ' ένα πλαγινό δωμάτιο, όπου θά λειτουργή άδιακόπως τό μηχανήμα της φωνοληψίας και ή φωνή θ' άποτυπώνται πάνω σέ μιά μ'τάλλινη ταινία.

—Ή ταινίες αυτές θά κρατούνται κατόπιν στα άρχεία τών δικαστηρίων ως πλήρη και λεπτομερή πρακτικά τών διαφόρων δικών, χωρίς τόν κίνδυνο νά φθαρούν.

—Ένας κάτοικος της Ιταλικής πόλεως Τορέντο, ήλικίας 54 έτών, άστεγος και άνεργος, είχε καταδικασθή σέ δίμηνο φυλάκιση επί άλητεία.

—Όταν όμως εξέτισε τήν ποινήν του και βγήκε πρós ήμερών από τή φυλακή, είδε ότι έκινδύνευε νά πεθάνη από τήν πείνα και τό κρύο.

—Παραουσιόστηκε λοιπόν σ' ένα άστυνομικό τμήμα και παρακάλεσε νά τόν ξαναστεύουν...σπή φυλακή! Έπειδή δέ ό άρμόδιος άστυνομικός άρνείσταν νά ικανοποιήσθ τήν παράδοξη αυτή άπαίτησί του, ό άλήτης εκείνος, χωρίς νά χάσθ καιρό, άρπάξε τό ξίφος ενός παρευρισκόμενου καραμπινιέρου κ' άρχισε νά χτυπά μ' αυτό τόν άστυνομικό κατακέφαλα!

—Έτσι εξασφάλισε τήν επάνοδό του στή φυλακή και μάλιστα για άρκετό διάστημα!

—Τό άστεροσκοπείο της Βιέννης άνεκρίνωσεν ότι στήν περιοχή της πόλεως Γκούτεμπεργκ, έγινε όρατή κατά τό μεσονύκτιο της 25ης πρós τήν 26ην Ματίου μιά τεραστία πύρνη σφαίρα, ή όποία διέσχισε με άστραψαία ταχύτητα τόν ουράνιο.

Κατόπιν διαρέθηκε σέ πολλά κομμάτια, τά όποια έπεσαν στή γή.

—Ήταν ένας διάπυρος αερόβιος, ό όποιος κατά τήν πτώσι του άρριε πίσω του μιά φωτεινή ουρά.

Τόσο δέ έκτυφλωτικό ήταν τό φώς της ουράς του αερόβιου αυτού, ώστε οι πετεινοί του Γκούτεμπεργκ άρχισαν νά λαλούν, νομίζοντες ότι είχε έπιμερώσει!...

—Στό Νόρφολκ της Άγγλίας άυτοκτόνησαν πρós ήμερών ταυτοχρόνως δύο νεαροί έπιστήμονες, ό ένας μηχανικός κ' ό άλλος όδοντοίατρός, οι όποιοι, όπως εξακριβώσεν ή άστυνομία, ήσαν μέλη του συλλόγου "Αποχρώτων Έπιστημών".

—Από ένα κοινό χάμμα που άφησαν οι δύο αυτοί χείρες άπεκαλύφθη, ότι προσέβησαν στο διάβημά τους νά εξημερώσουν τό μυστήριό της.

—Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική της άρμόδιας άηρεσεας του Ουάσιγκτον, οι έρωτοδρόμοι Τυπεί που σήμερα στήν Αίτιονη άνέχονται σέ 514.000, ενώ όταν άπεκαλύφθη εκεί ό Χολοκαύστος Κολόμβος δέν ήσαν περισσότεροι από 250.000.

—Οι έρωτοδρόμοι όμως της επαχής του Κολόμβου ήσαν όλο καθαρόαιμοι, ενώ από τους συγχρόνους μανάξ 100.000 περίπου είνε καθαρόαιμοι. Οι άλλοι προέρχονται εξ έπιμείας έρωτοδρόμων μετά λευκών ή μαύρων.

—Ό Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου έπλουτίσθη τελευταία με έναν μεγαλοπρεπή πετεινό, ό όποιος ήγοράστηκε από έναν κτηνοτρόφο του Μπουένος Άϊρες, αντί 5.000 λιρών!

—Ό παράδοξος αυτός πετεινός έχει ουρά μήκους 3,60 μέτρων! Προέρχεται δέ από διασταύρωσι φασιανού και κόττας.

—Ό Γερμανός καθηγητής της Φυσιολογίας Χίλγκεριμαν, κατόπιν μακράς παραμονής του στή Γουϊνέα, άνεκρίνωσε πρós ήμερών στήν Ακαδημία Έπιστημών του Μονάχου ένδιαφέροντες παρατηρήσεις περί της φύλης τών Νέγρων.

—Μετάξυ τών άλλων άνεκρίνωσεν ότι τά παιδιά τών Νέγρων δέν γεννώνται μαύρα, αλλά ή έπιδερμίς τους μαυρίζει με τήν πάροδο του χρόνου.

—Ένα παιδί Νέγρον, όταν γεννηθή, έχει τό ίδιο άκριβώς χρώμα με ένα νεογέννητο λευκό γούρνο. Ύστερα από δύο βδομάδες, τό δέρμα του παίρνει μιά σκούρα άπόχρωση, σ'έν δύν λιλά. Κατόπιν τό χρώμα του γίνεται άνοιχτό καστανό και διατηρείται έτσι επί 2—3 μήνες. Όταν δέ τόν παιδί συμπληρώσθ τούς έξη μήνες από τή γέννησί του, τότε τό δέρμα του άρχίζει νά μαυρίζει!...

—Ή Ρωσία, περισσότερο από κάθε άλλη χώρα, ύποφέρει από τήν πληθώρα τών λύκων. Έχει όπολογισθή ότι στήν ποσοτική ή ίδιας Ρωσία ζούσαν παραπάνω από διακόσιες χιλιάδες λύκοι!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ



ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Συχνά, δυο έρσεται λατρεύονται για προτερήματα πού... δεν έχουν!... Και συχνά επίσης εγκαταλείπονται, για έλαττώματα πού έχουν κ' οι δυο τους στον ίδιο βαθμό.

Δ. Σ τ έ ρ ν

Ο έρωτας μοιάζει με πυρετό. «Ανεβαίνει» ή «κατεβαίνει» πολλές φορές χωρίς ή θέλησής μας να μεσολαθήση στο παραμικρό.

Σ τ έ ν τ α λ

“Αγγίζαν τὰ χέρια δυο έρωτευμένων; Έγινε ηλεκτρική έκκένωση!”

Γ κ α λ ι α ν ι

“Ένας άνδρας ποτέ δεν είναι καλός κριτής, για τις ιδιότητες πού κάνουν έναν άλλον άνδρα ν' άρέσει ή να μην άρέσει στις γυναίκες.

Π ώ λ Μ π ο υ ρ ζ έ

Δεν είναι ή άπιστία των γυναικών, ή οποία μας κάνει να μη τις έμπιστευόμαστε: Είναι ή δική μας άπιστία!

Ο ι δ ι ο ς

Δεν αγαπάει κανένας με τον ίδιο τρόπο πού αγαπιέται. Για να είναι ευτυχής στον έρωτά σου, πρέπει να δίνης το πάλν, χωρίς να ζητάς τίποτε.

Ο ι δ ι ο ς

Ο έρωας κ' ή πολιτική, είναι ο θάνατος της φιλίας.

Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ θ α

Ποτέ μη γράφετε στις αγαπημένες σας ή στους αγαπημένους σας, κατά τη στιγμή πού είστε θυμωμένοι μαζί τους, για τον άλφα ή βήτα λόγο!

Α λ Δ ο υ μ α ς

Αγαπάτε τον έρωτα... Μη ντρέπεστε καθόλου γι' αυτόν... Και πέστε σ' εκείνον πού νικήθηκε άπ' τον έρωτα: Παρηγόρησόν, γιατί έκανες το καθήκον σου σ' αυτόν τον άρχλο κόσμο!

Ε θ ύ - έ λ - Φ α ρ ι δ

“Ω, μικρούλα μου : Η αγάπη σου μ' έκανε ν' άνηρώω τον θάνατο, όσες φορές έρχομαι να σ' άντικρύσω, διαβάζοντας άνάμεσα άπ' τὰ σπαθία των φρουρών σου. Οι κίνδυνοι κάνουν τον έρωτα πιο γλυκό.”

Ο ι δ ι ο ς

Ποτέ δεν θα εξαντληθούν ή γνώμες για τις γυναίκες, γιατί ποτέ δεν θα πάψουν οι άνδρες να τις σκέπτονται!

Α ν Φ ρ ά ν ς

Συμβαίνει με τον έρωτα ό,τι και με τη σούπα : Η πρώτη κουταλιάς είναι πάντα πολύ καυτή κ' ή τελευταίας πολύ κρύα!

Ι. Κ λ α ρ ε τ ι

Για πολλούς και πολλές ο γάμος είναι τόσο σοβαρό ζήτημα, ώστε δεν τους φαίνεται άσχημο να τον συλλογίζονται άναποφάσιτοι!—σ' όλη τους τη ζωή...

Α ν Φ ρ ά ν ς

Της γυναίκας ή όψις είναι ένα δάσος, μέσα στο όποιο παραμουνεύουν τρομεροί κίνδυνοι για τον ανύπαντο όδοιπόρο.

Σ α ν σ κ ρ ι τ ι κ ό γ ν ω μ ι κ ό

“Όποιος παντρεύεται πολύ άργά, παντρεύεται για τους γειτόνους του.

Α ν δ α λ ο υ σ ι α ν ή π α ρ ο ι μ ι α

Η γυναίκες έχουν το σπαθί τους στο στόμα τους: Φιλάτε τις λοιπόν διαρκώς, για να τις έμποδίζετε να ξιφουλκούν εναντίον σας!

Γ ε ρ μ α ν ι κ ή π α ρ ο ι μ ι α

Η χάρις των γυναικών κρύβει την άπάτη. Ο “Άδης είναι στρωμένος με γυναικείες γλώσσες!”

Α θ θ α ς Γ ο υ ε ν

“Αν ή γυναίκες ήσαν άθάνατες, ποτέ δεν θα γνώριζαν τον τελευταίο τους έραστή: Η άλλαγή θα εξακολουθούσε αιωνίως κ' αυτή!”

Λ α μ μ ε ν α ι

Να φοβάσαι τον έρωτα της γυναίκας, πολύ περισσότερο άπ' το μίσος του άνδρός...

Σ ω κ ρ ά τ η ς

Η γυναίκα είναι ή καρδιά του άνδρός, το άριστούργημα δημιουργού του σύμπαντος.

Π ι έ ρ Λ ε ρ ο ύ

Η γυναίκα είναι το όργανο του διαβόλου!

Α γ ι ο ς Β ε ρ ν ά ρ δ ο ς

ΜΙΑ ΕΚΤΛΗΞΙΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ, ΓΕΜΑΤΟ ΕΚΛΕ-
ΚΤΗ ΥΛΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-
ΓΗΜΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΑΝΘΩΡΩΠΟΝ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΟ, ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ,
ΥΠΕΡΟΧΟ!

60 ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΡΕ-
ΠΟΡΤΑΖ ΕΓΧΡΩΜΟ - ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΣΕ-
ΛΙΔΕΣ ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΥΛΗ ΕΚΛΕΚΤΗ ΠΑ-
ΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ - ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ - ΠΑ-
ΣΧΑΛΙΝΑ ΣΚΙΤΣΑ, ΚΛΠ. ΚΛΠ.ΘΥΜΗΘΗΤΕ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΣΧΑΛΙ-
ΝΕΣ ΣΑΣ ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ ΝΑ ΑΓΟΡΑΣΕ-
ΤΕ ΚΑΙ ΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, ΘΑ ΠΡΟΣΦΕ-
ΡΕΤΕ ΕΤΣΙ ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΑΠΟΛΑΥΣΗ
ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 769)

“Όλη τη νύχτα ώνειρευόταν μετάλλινά κουμπιά. Έκατοντάδες χιλιάδες γυαλιστερά κουμπιά φαινόντουσαν σαν ζωτα-νεμένα ολόγυρά του. Τόν τύφλωναν με τη λάμψη τους, του γέσσανε κοροϊδευτικά, γλυστορούσαν, έφευγαν και ξαναρχόντουσαν χορεύοντας ένα τρελλό, έξωφρενικό χορό...”

Έλεος ο “Άλλισον μισάνοξε τὰ μάτια του. Ο ήλιος έμπαινε ολόλαμπος μέσα στο δωμάτιο. Κι, όμως το άπαίσιο όνειρο τον κυνηγούσε ακόμα

Ο “Άλλισον άνασήκωσε το ένα χέρι του, αλλά παραδόξως, χωρίς να θέλη το άλλο χέρι του, σηκώθηκε κι' αυτό σαν να το έπασσε κάποιος κι' άμέσως κατόπιν ένας κρότος άκούστηκε..

Τότε ο τραπέζις τινάχτηκε άπ'άσω στο κρεβάτι του, συσπρόσσας με λύσσα τὰ χέρια του. Κάτι έλαμψε μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του κι' έμπηξε μια άγρια φωνή πού έμοιαζε με μουγκρητό θηρίου, μόλις είδε τις χειροτέδες, ή όποιες συγκρατούσαν τὰ χέρια του.

Για μια στιγμή ο Φόλεϋ, ο άστυνομικός της περιφέρειας, έ έ-π'ότος στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι, δεν μίλησε, Μονάχα άνοιξε το χέρι του. Άπάνω στην παλάμη του ύπηρχε ένα γυαλιστερό, μετάλλινο κουμπί. Με τ' άλλο χέρι του, έδειχνε το ναυτικό ζακ-κάκι του “Άλλισον το όποιο θρισκόταν σε μια καρέκλα.

—Τι... πώς... γιατί... τραύλιζε άσυνάρτητα ο “Άλλισον.

Ο άστυνομικός τόν κύτταξε άσπλην.

—Μονάχα τρεις κάποιος έδω στο χωριό φοροούν τέτοια σι-κάκια, είτε μ' άπάθεια. Πρίν από λίγο, έέξασσα τους άλλους δυό... Ντάνιελ “Άλλισον, σε συλλαμβάνω για το φόνο του Ουίλ-λιαμ Κόργουιν! “Όταν θρήκαμε το πτώμα του, μέσα στο χέρι του κρατούσε αυτό το κουμπί.

—Εσείς θρήκατε το πτώμα: τραύλιζε ο “Άλλισον.

Ο Φόλεϋ συνωφρωώθηκε. “Όσοσο άπάντησε:

—“Όχι, σήμερα τὰ ημερώματα το πτώμα άνεύσθη μέσα στα δίχτυα πού είχαν άπλώσει από θραδύς δυο ψαράδες, ο Τζιλλις κι' ο Φράνκερ.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 756)

ξω ένα ταξί: Έκανε ο Μάστερς.

—“Όχι, Τζών, εύχαριστώ... εύχαριστώ, ψιθύρισε ή άδελφή του. Δεν είναι τίποτε. Θα γυρίσω μόνη στο σπίτι... Δεν πρέπει ν' άνησυχείς. Σ' εύχαριστώ, Τζών, πού με είδοποίησες...”

Και του έσφιξε το χέρι. Ο Μάστερς, πειραγμένος, την απο-χαρίετσε και βγήκε από την άθουσα. Μα την ίδια στιγμή, γύ-ρισε όπισθον και μπήκε κρυφά από μια άλλη πόρτα.

Η Ρόζαμουντ δεν τόν κατάλαβε. Στεκόταν άκίνητη, με τὰ μάτια καρφωμένα στον πίνακα πού έγραφε τὰ δρομολόγια. “Ε-πέτα, σκούπισε τὰ δοκρυμμένα μάτια της και φώναξε έναν λού-στορο.

—Δεν θα φύγω, του είπτε. Κάνε μου τη χάρη να μεταφέρεις τις βαλίτσες μου σ' ένα ταξί.

Και προχώρησε προς την έξοδο, άργά, δίχως δυνάμεις.

Ο δόκτωρ Μάστερς τότε έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα

χέρια του και άργισε να κλαίη βουβά για τόν κορυό πόννο της

υπερήφανης άδελφής του.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 778)

δαζε.

—“Ε, μιλώρδε, μια ώρα κάθεσαι δω πέρα κι' ακόμα δεν έ-θαλας τη μουτσούνα σου για να μάς δείξης το πρόσωπό σου! του φώναξε, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Θα σκάσης, σέρ!...

Ο Πιερρό άργισε να τρέμει. “Αν τού έβγαζαν τη μάσκα δια- της δίας ήταν ναμμένος. Χαμένος!...

—Η Ρόζιτα, διασκεδάζοντας τρελλά, του ξαναφώναξε:

—Εμπρός, μιλώρδε! Δείξε μας το πρόσωπό σου! Είσαι νέος

ή γέρος, ώμορφος ή άσχημος; Είσαι ξένος ή μήπως είσαι κου-

φός ναί μου-κός; “Εμπρός! Βγάλε τη μάσκα!...

—Ναι! Ναι! Τη μάσκα!... Τη μάσκα!... φώναξαν όλοι οι θα- μώνες του “Παλέριμου”.

Ο εόθος του είχε δέσει τη γλώσσα. Τὰ μάτια του, γουρλω- μένα από τη φρίκη, κύτταζαν με άπόγνωσι, μέσα από τὰ μάτια

της μάσκας, το ξαναμμένο πρόσωπο της Ρόζιτας.

“Εκείνη τότε, για να κάνει την έξυπνη, χωρίς καμιά κακή

σκέψη, του φώναξε πάλι:

—Μά τι σπατάλα λυντόν, μιλώρδε! Μήπως σκότωσες έσθ

τη βαρώνη Μπλούμενφελντ;

Η Πιερρά τινάχτηκε δροβή από τόν πανικό της και η' ένα

οδύσπασμα θοοού ώοιμης προς την πόστα. Μα δεν πρόφτασε

να φύγει. Τό βαρύ χέρι ενός μυστικού άστυνομικού τόν άρπαξε

άπ' τόν νιακά. Με τ' άλλο τότε του τράβηξε τη μάσκα κι' όλοι

οι θιαώτες του “Παλέριμου” πάνωσαν άπ' τη φρίκη τους μπρο-

στά στο πελιδνό πρόσωπο του Πιερρό, του νέου Πρανσί'νι, πού

είχε σφάξει τη χρηά άριστοκράτισσα... ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 760)

Ο πάρεδρος κι' ο παπας τούς παραδώσαν την έκκλησία. Μιλούσαν όλοι σαν γαλιά. Πρίν φύγει, ο παπας γονάτισε και έκανε τρεις μετά- νοιες, έμπρος στον Σταυρωμένο.

—Βοήθεια σας, γύρισε και τούς είπε ύστερα. Βοήθειά σας ο Χρι- στός!... Καλήνυχτα σας!... Κι' έφυγε μέσα στο σκοτάδι.

Κοντά του πήγαινε ο πάρεδρος, σκυφτός κι' άλαφρομένος, γιατί γλύ- τωσε από μια τέτοια φασαρία, πού μπορεί να ήταν και χειρότερη!...

Οι “Ιταίοι στρατιώτες σκορπισθήκαν μέσα στο ναό.

Στην άρχή κύτταζαν άπ' έδω κι' άπ' εκεί, σαν έκπληκτοι, σαν συγχι- σμένοι, τού ναού το άχνό φώτισμα και το σιαδερό το βάθος του μυσ- τήριου. Τών άγίων ή μορφές τους φανόντουσαν σαν ίσκιος, ο ώχρός ο Σταυρωμένος στη μέση, με γυρμένο κεφάλι και πονεμένο πρόσωπο

πάσχοντος ανθρώπου, ο Σταυρωμένος ο Θ.ός, ο καταματωμένος, ή ή- συχία και ή σιωπή, πού βασίλευαν εκεί μέσα, κι' άπάνω ο θόλος ο πλα- τύς, πού στέλαζε σαν ούρανος την έκκλησία, το μυστήριο και την κα- τάνυξή της, τους πτοήσαν στην άρχή.

Και σταθήκαν όλοι εκεί, άμίλητοι και σαν έκστατικοί...

Μά λίγο-λίγο, πήραν άόρρος.

Σιγά-σιγά άναψαν όλα τὰ κεριά, άναψαν τούς πολυελαίους, άναψαν τις λαμπάδες τις μεγάλες των γιορτών, άναψαν τὰ φανάρια, και σαν δεν είχαν τί καλύτερο να κάνουν, άρχισαν να χορεύουν!...

Και χόρευαν, και χόρευαν ως το πρωί, τρε-γύφω από τόν Σταυρωμένο “Ιησού, ένα άλλο χτυπούσαν όκαρινές και μαντολίνα, πού είχανε μαζί τους, και όλοι κροτούσαν το ίσιο το χορό, τραγουδώντας δυνατά και

χτυπώντας τὰ χέρια τους σύμφωνα με το μουσικό ρυθμό...

Η έκκλησία του Θεού είχε γίνει χοροδιδασκαλείο, είχε γίνει καμπαρέ.

Αλλά και πάλιν, άπάνω άπ' αυτούς, πού χόρευαν άδιάφοροι για το

μαρτύριό του, ο Σταυρωμένος άλωνε τα σπινθήριμένα χέρια του, τα

τρομπημένα και καταματωμένα χέρια του, σαν ν' άλωνε το έλεος και

τη θεία τη συγκίνηση επί όλων, όλων εκ' κάτω :

Δικαίων και άμαρτωλών!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 772)

λοι έρχόντουσαν στη θεία τους, γανγίζοντας λυσσασμένα... Η φωτιά έτρεμόβηνε. Το αίμα έτρεχε ποτάμι από το καταματωμένο σώμα του Καρμίνου. Η κούρασι του παλένε τὰ χέρια. Σε λίγο ή όρχή των λυ- κών θα εισέβαλε στον πυργο και θα τούς κατασάραζε. Ο λάμας, γο- νατωμένος πίσω από τόν υπερασπιστή του, έκτενε την εξ ύψους βοή-θεια.

Αξάφνα, σαν να του ήρθε θεία έμπνευσις, ο γέρος σηκώθηκε, έ-δγαλε από το ταγάρι του τὰ πολύτιμα χρυσάμετα άμφί του και τάρ- ριζε στη φωτιά. Μα μεγάλη φλόγα ύψώθηκε άξάφνα και οι λυκοί, τρο- μάζοντας, άπιστοβώρησαν. Αυτό δεν κράτησε παρά λίγα λεπτά μόνο, έστισε όμως για να γίνει το φάσμα...

Ένα βέλος αμα φοβισμένο άκού- στηκε στις πίσω-πίσω τάξεις της όρχης των λυκών. Οι λυκοί έκαναν άμέσως μεταβολή κι' έξαγανάστηκαν εναντί τη θοράκισή...

Εντωμεταξύ, είχε γίνι μέρα. Ένα άχνό ήλιακό φως περνούσε μέσα από τὰ σύννεφα. Ο Καρμίνος, δρασκελώντας τὰ πτώματα των σκοτω- μένων λυκών, βγήκε έξω. Κύτταζε προς τη διύθυσι πού έφταναν οι λυκοί. “Όλη ή άγέλη καθιφόριζε, τρέχοντας προς την πλαγή του βου- νού. Έτρεχε κυνηγώντας ένα κοπάδι άγροφάδα, πού ευτυχώς είχε περάσει κοντά στον πυργο. Οι λυκοί, όμα τό είδαν, άρπασαν τόν έκπλη- κτικό εχθρό, τόν άνθρωπο, κι' έτο ξαν πίσω από τη σιγονη λεία.

Την άγέλη μέρα ο λάμας συνήλθε λίγο. Τό βράδι γύρισε ο ύπνότης του, περνοντας βοήθεια και τροφή, και μετά τρεις μέρες, ο Καρμίν- ος με την άβολενθία του λάμα, πέσσε το βουνό και συνάντησε το

Λευκό Στάτο.

ΑΝΤΡΕ ΡΟΜΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ΄

(Συνέχεια έκ της σελίδος 771)

ση τὰ ώρία της όνειρα!... Η δυστυχισμένη ή μικρούλα δεν μπόρεσε ν' άνθέρη στο σκληρό αυτό χτύπημα. Μισόσελη από την άτελεισία της, χωρίς να ξέρη πού τί κάνει, γ' ύψηκε κι' αυτή ολόκληρη, ξεσπ-ώντας τὰ ρούχα της μ' άπότομες κινήσεις — και ύστερα έκανε μερ χα- βήματα κι' έπεσε στο ποτάμι, λίγα μέτρα πού μακριά από το μέρος στο

όποιο ο Έρρίκος έξαπολούθωσε τὰ παθή με τις τρεις φίλες του...

Την άλλη μέρα βρήκανε το πτώμα της Φλερέτας, συγκαταμένο από μερικά κλαδιά, στη θεία άκριβιά πού είχε πέσει ή άτελεισμένη νεά...

Ο Έρρίκος έμεινε σαν κεραυνόπληκτος όταν πληροφορήθηκε τόν τραγικό θάνατο της μικρούλας. Δεν δυσαρετήθηκε τὰ κατάλαβε δια τὰ

πες στάθηκε ή άφορηή της άτελεισίας της Φλερέτας, και άνοιξαν να τόν βασανίσουν έφιαλτικές τύψεις για το έγκλημά του. Πέσσε μια ο-λόκληρη βδομάδα κλεισμένος στο δωμάτιό του, κλαίνοντας άπαρηγόρη-τα το θάνατο εκείνης πού τόν έκανε να γνωρίση για πρώτη φορά τη γλυκιά ταραχή της άγνης άγάπης...

Μά ή ζωή έχει τὰ δικαιώματά της.

Ο Έρρίκος άναγκάστηκε να ξαναγύρηση στον κόσμο, όπου τόν κα-λούσαν πολλές σοβαρές υποχρεώσεις. Κι' επανέλαβε την παλιά οδ- γωδή ζωή του. Μα ή άνάμνησις της Φλερέτας δεν σβήστηκε ποτέ από την ψυχή του... Και κάθε φορά πού αναπολούσε τη μορφή της άθώας

εκείνης παιδούλας, τὰ μάτια του δακρύζανε...

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ!

ΤΗΝ "LAVENOR,"

Διότι έχουν καταλάβει ότι είναι η μόνη λοσιόν, η οποία είναι κατάλληλη διά κάθε επιδερμίδα, είτε στεγνή, είτε λιπαρά, είτε ευαίσθητη. Τα μπιμπικία, οι λεκέδες και όλα αι ακαθαρσίοι εξαφανίζονται και το πρόσωπο ξαναγίνεται και γίνεται ολοκάθαρο και λείο. Το Lavenor είναι ελαφρώς αρωματισμένο και ευχάριστον εις την χρήσιν. Διά τούτους λόγους δεν υπάρχει τίποτε το πιο ευχάριστον από μίαν ελαφράν επάλειψιν μετά το ξύρισμα. Δοκιμαστικών φυαλιδίων αποστέλλεται έναντι δραχμών 5 εις γραμματόσημα. Παλείται προς δραχμὰς 45, 60, 90, 160.

Γενικός Αντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Εμμ. Μπενάκη 8 — Αθήναι

LAVENOR

Haut- u. Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

HERSTELLER: JUNGHER & GEBHARDT • GEGR. 1873 • BERLIN SW 19



*Auf Hamamelis
kommt es an!*

PRODUITS DE BEAUTE "LUCIE,"



Κάθε chic κυρία μεταχειρίζεται τα ξαίρετα και άσυναγώνιστα Καλλυντικά «LUCIE», ήτοι :

ΚΡΕΜΑΝ τονωτικήν και κατά των ρυτίδων του προσώπου.

ΠΟΥΑΡΑΝ εξ' άνθέων δρύνης, ήτις προσδίδει μίαν βελουδινήν οδιν.

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗΝ ρευστήν, άρωματισμένην, ειδικήν δ' α περιμανάντ και κατά της τριχοπόσεως.

ΑΡΩΜΑΤΑ τὰ πλέον λεπτά και μεθυσιτά.

Γενικός Αντιπρόσωπος
ΜΙΧΑΗΛ Α. ΒΙΔΑΛΗΣ

Αθήναι Σταδίου 28 — Τηλ. 25 - 751

Πειραιεύς Τσαμαδ' 16
Τηλ. 40 - 606

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Οί εις τὰς έπαρχίας δύνανται νά αποστέλλωσι, εις την Διεύθυνσιν Κορνάρου 4, γραμματόσημα αξίας 15 δραχμών και νά λαμβάνωσι έν φυαλιδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Εμμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτραι

Βάψετε τὰ περσινά σας ματα με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΦΑΣ ARTI και θά γίνωσι και μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά περτε. Πωλούνται στα Φαρμακεία Εμπορικά.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Χάριν ρεκλάμας, τὸ Κατὰ «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεί επί τὰς μοντέρνα μάλλινα της με μεγάλας έκπτώσεις, Κρέπ - ντε - σιν άσπροχρωματωμένων από δρυμὰς 45 ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΕΣΩΝ, από καθαράν μετάξι 65 δρχ. 65.

ΡΕΤΑΛΙΑ εις τιμὰς εύκαιρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

"ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ"

Ερμού 18 Α'.



Κάμτε τὰ φορεμάτά σας με τὰς γρηθείας Τερματάς βαφάς Artι

Ο ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ



aro

ΟΝΑΡΑ ΜΟΡΦΙΑΣ ΓΕΙΑΣ

ΚΑΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΝΤΟΣ 5 ΛΕΠΤΩΝ

Μεγίστη μεταβολή διδ της χρήσεως μιὰς καταλήλου πούδρας.



Κάμετε αυτήν την δοκιμήν. Ημπορείτε νά κατορθώσετε εις την εποχήν μας νά φαίνε-

σθε τουλάχιστον κατά πέντε χρόνια νεώτερα και νά αποκτήσετε οψι δροσερά και βελουδένια πού θά την ζηλεύουν πολλά κορίτσια. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν κατά τόν άκόλουθον εύκολον τρόπον. Πουδράρετε άπλως τὸ ήμιου τοῦ προσώπου σας με πούδρα Τοκαλόν, την πεφημιμένη πούδρα με mousse de crème. Κατόπιν κυττάξετε εις τὸν καθρέπτην και παρατηρήσετε την αντίθεσιν μεταξύ τῶν δύο μερών τοῦ προσώπου σας. Θά εξακριβώσετε την αὐτήν έκπληκτικὴν διαφορὰν ὡς εις τὴν ὡς ἔνω αὐθεντικὴν φωτογραφίαν.

Ἡ πούδρα Τοκαλόν εἶνε ἡ μόνη πούδρα ἡ ὁποία περιέχει mousse de crème (ἀναμεμιγμένη σύμφωνα με μέθοδον κατατεθειμένην). Εἶνε αὐτὸ τὸ στοιχείο τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλόν νά προσδίδῃ τόσον ἀξιοθαύμαστον φρεσκάδα και ὠραϊότητα κοριτσιῶ. Ἐκτὸς τούτου, ἡ mousse de crème τὴν κάμνει νά κρατῇ ἐπὶ τοῦ δερμάτος κατά πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ τὰς κοινὰς πούδρας. Μία και μόνον ἐπίθεσις ἐξαλείφει δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας πᾶσαν δυσάρεστον γυαλάδα τοῦ προσώπου. Δὲν πειράζει ἂν ἐξέλθετε με ἄερα ἢ με ὄροχ ἢ ἂν χορεύετε ἐπὶ ὥρας ἐντὸς αἰθούσης ὕπερθερμασμένης, τὸ χρώμα σας θά παραμείνῃ φρέσκο και εξαίρετο ὅταν κάμετε χρῆσιν τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Συντελεῖ αὕτη εις τὸ νά φαίνεται κάθε γυναίκα νεώτερα κατά πολλὰ ἔτη.

Ἡ τακτικὴ χρῆσις τῆς mousse de crème δυναμώνει και ὁμορφανει ἀληθῶς τὸ δέρμα. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

Πλουσία συλλογὴ Ἀνοιξιὰτικων
και Καλοκαιρινῶν Ὑφασμάτων

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΑ
HARRIS TWEEDS ΙΔΕΩΔΗ ΔΙΑ
ΠΑΛΤΑ ΚΥΡΙΩΝ & TALLEURS

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!!

Τὸ Ἰνδικόν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἔγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀβλαβὲς φυτικὸν παρασκεύασμα, ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς και χημικῆς οὐσίας, και τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εις τὸ προηγούμενον χρώμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ καστανόν, δίδει νέαν ζωὴν εις αὐτὰς ὡς και στυλνότητα.

Τὸ ὡς ἔνω Ἰνδικόν ἔλαιον, λόγω τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως και ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίαν καθὼς και τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δερμάτος τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυίαν.

Πωλήσεις και πληροφορίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων: Φ. Φωτιάδης και Ο. Γ. Βεινόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 28, ἐν Πειραιῶι Μακρὰς Στῆς 42 και ἐν Θεσσαλονίκῃ Βικτωρος Οὐγκώ 1.

Ἐπίσης και παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χατζαρίδῃ, Ἀνακρέοντος 78, Καλλιθέα και παρὰ τῇ φαρμακαποθήκῃ Γ. Κρασσοπούλου, Πειραιῶς 18.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους και πάσης γλώσσης, καθὼς και ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράνατε: «Μπουκέτο» Λέκα 7, Αθήναι.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

Αποκόπτετε και κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.



ΖΟΤΟΣ. Ὅμοίως ἐξασφαλίζομεν τελείαν ἐπιτυχίαν εις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρίς μηχανήματα, χωρίς ἀκίνδυνον, εις ὅ,τι δὴποτε ποιότητα μαλλίων, ἂν εἶνε βαρύναν, ὀδυζεναρσιμένον κλπ. Παρέχομεν ἀπόλυτον ἐγγυησίαν. Περμανάντ διὰ μηχανημάτων ἡλεκτρισμοῦ ΔΡΑΧ. 100. ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ χημικὴ, με ὑγρὸν, ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, ΔΡΑΧ.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
13 Χαλκοκονδύλη 13 — Τηλέφ. 24 - 961

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ EMMANOYEL

Ἀπὸ σήμερον γίνεται ἡ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ και εις τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἔχει ἀνάγκην «Μιζ - ἂν - πλις» και διαρκεῖ ἐν-ἑκα μῆνες.

EMMANOYEL

Χαλκοκονδύλη 11
(Ἐναντι Θεάτρου «Ἀλάμπρας»)

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΡΩΜΑΤΩΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ἔτος Ἰδρύσεως

Καταστήματα Ἀθηνῶν
Κορνάρου 4 (πάρους)
ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 8 (πάρους)

ὑποκαταστήματα
Θεσσαλονίκη — Βόλος
Πάτραι — Δράμα

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Καμίζετε, ἂν βάψετε μόνη τὰ περσινά σας με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI, αἱ ὁποῖαι εἰναι κατὰ τὸν καινουργίον. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά περτε. Αἱ Βαφαί ARTI πωλούνται στα Φαρμακεία και Ἐμπορικά.



ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ είς τος διαφορους παθησεις καταφεύγετε είς τόν πλέον πε-
πειρομένον έπιστημονο, έχετε υποχρέωσιν να κάμετε τό ίδιο καί για τό
π ό ωμορφό σας στολίδι το μαλλια.

Αί δέκα χιλιάδες ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ που έχουν έκτελεσθή σήμερον
από το έπιστημονικώς ώργανωμένα εργαστήρια μου, έγγυώνται τήν τερα-
στίαν πείραν πού διεδετω, καί δι' αυτό έπιτιγχάνωμε παντα τος ώραιότε-
ρας κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ καί εις τα πλέον δύσκολα μαλλιά.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ Δ' ΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23.341